

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bizimkosemiz

ESARET

ELANA JOHNSON

Only

Seni kontrol etmelerine izin verme.

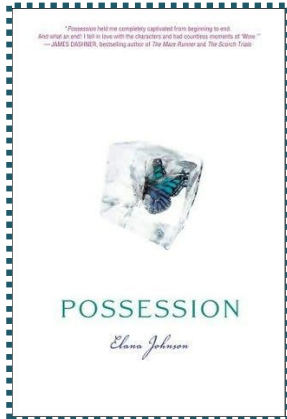
DE
X

Elara Johnson

esaret

Possession Serisi 1

(Possession)

Tarama - Düzenleme:

only

Aileme.
Sizi herkese ve her şeye tercih ederim.

İyi kızlar erkeklerle yürümez. İyi erkeklerle bile, kaldı ki Zenn en iyisidir. Ellerini o asker tavrıyla arkasında kavuşturmuş, Birlikler'in siyah üniformasını giymiş halde yanımda yürüyordu. Gömleğinin kollarındaki yeşil çizgilerde gümüş renkli ışıklar yanıp sönüyor ve galiba her şeyi kaydediyordu. Galiba mı? Kimi kandırıyordum? O lanet çizgiler kesinlikle her şeyi kaydediyordu.

Akşam parkta yürümek teknik olarak kurallara aykırı değildi. İyi insanlar bunu hep yapardı. Ama parkta bir erkekle yürümek başımı belaya sokabilirdi.

Karanlık çöktüğünde bir başka kural daha çiğnenmiş olacaktı.

Ağaçların çok yukarısında bir hava gemisinin pervane sesi yankılandı. Bu parktaki fidanlar benden iki-üç santim daha uzundu. Su Kenti'ndeki bazı ağaçlar çok yaşlıdır; neredeyse yüz yıllık. Ama orman yasak bölgedir ve ben bile bu kuralı çiğnemeyecek kadar akıllıyım.

Gökyüzünün iğrenç kömür rengi, bugün derste gölden filtreyle çıkardığım pisliklerle aynı. Rengin babamın çalıştığı fabrika duvarlarının rengine de benzediğini hayal ettim ama hiç orada bulunmadığım ve babamı da yıllardır görmediğim için emin olamadım.

Kimse Kötü Topraklar'dan geri dönmezdi.

"Vi, sonunda e-mesajıma cevap verdiğin için çok mutluyum," dedi Zenn, sesi tıpkı cildi gibi pürüzsüz, yürüyüşü gibi akıcıydı.

"Annemi bilirsin." Ayrıntıya girmeme gerek yoktu. Zenn'leyken gerekmezdi. "Ona izin verse de vermese de geleceğimi söyledim." Onu görmek için nasıl yanıp tutuştuğumu, e-mesajının beni ne kadar mutlu ettiğini belli etmemeye çalıştım. Bana aya gidelim dese seve seve giderdim. Peşinden gelebilecek tüm cezalara rağmen...

Okuldan öğle tatilinde çıktım. Özel Birlikler yerleşkesi Su Kenti'nden iki saatlik yürüyüş mesafesindeydi. Sınırı geçtim ve sırf onu görmek için Ateş Bölgesi'nde bir kilometre kadar yürüdüm. Sınırı geçmek de kurallara aykırıydı ama Zenn, attığım her adıma değerci.

Hava gemilerinin daireler çizerek yaklaşmasını, Zenn'le aramızdaki huzurlu sessizlikte izledim. Bazen sessizlik, söylediklerimizden daha fazlasını anlatabilir.

Kaldırımların işlenmesi yarım saat önce durmuştu, bu da açık bir şekilde parkın kapanma vakti demekti. Bir hava gemisi iyice alçalırken, Zenn'in elini kavrayıp koşturmak için içimdeki her bir cesaret zerresini topladım.

Daha önceden olsa yapardım. Ama bu kez onda bir farklılık vardı. Bir şey bana, onun bu kez benimle koşmayacağını düşündürdü.

Ona attığım bakış da bunu doğruladı. Gözleri. Pırıltı yoktu. Hayat yoktu. Belki de Birlik'te canını çıkarıyorlardı.

Benim tatlı, harika Zenn'im. Burada, yanımda mutlu olduğunu umdum. Gözleri beni endişelendiriyordu.

"Evet, madem buradasın, sana vermek istediğim bir şey var," dedi gülümseyerek.

Ona doğru döndüm. Zenn e-mesajında, bana bir sürprizi olduğunu yazmıştı - emimin tamamen kusursuz olana kadar uğraştığı bir sürprizdi bu. Tıpkı onun gibi, kusursuz.

Zenn cebine uzanarak, "Birlikler çok zamanımı alıyor," diye devanı etti. Havada daireler çizen hava gemilerini umursamıyor gibiydi; her zaman tutuklanmanın yalnızca bir adım ötesinde yaşayan o değildi tabii. "Birbirimizi bir süre görmeyebiliriz. Birkaç hafta sonra doğum günün var ve sen de benim..."

"Siz aşağıdakiler!" Elektronik bir ses, Zenn'in tok sesini kesti. Geriledim ve Zenn'in bir adım arkasına geçtim. Tek-adamlı araçlar olan hava gemileri, özellikle insanların hayatını karartmak için icat edilmişti. Kimse onlardan kaçamazdı.

Ben bile.

Alt kuyruk dümeninde, kırmızı bir gül alacakaranlıkla göz kırıp duru, vurdu, Nefesini kesildi - bu hava gemisi beni daha önce de yakalamıştı. Belki de Zenn Birlikler'den olduğu ve beni buraya davet ettiği için başım belaya girmezdi.

Ya, tabii! Adalet, İdarecinin umursadığı şeylerden değildi.

Mekanik ses, "Kartlarınızı!" diye bağırdı. Zenn, limon yeşili görev kartını çıkarıp uzattı. Elektronik bir kol polis aracının yanından uzandı ve Zenn'in kartının arkasındaki barkodu okumak üzere yaklaştı. Ben de kendi kimliğimi yavaşça aldım. İyi Topraklar'da kimse, hareketlerinin elektronik kaydı tutulmadan kaldırma adım bile atamazdı.

Mavi renkli kartım Su Kenti'nden olduğumu belirtiyordu. Zenn beni temkinli gözlerle izledi. " Vi, onlara seni hapse tıkacak bir bahane verme." Vücudunun yaydığı ısıyı hissedebileceğim kadar yaklaştı. Dokunmak kurallara aykırıydı ama o, bu kuralı defalarca çiğnemişti.

Haklı olmasına rağmen gülümsedim. Kilit Altı eğlenceli bir yer değildi. Sadece iğrenç kokusu bile kural yıkıcıları hizaya getirmeye yeterdi. Yine de görev kartımı kimse bir daha bulamasın diye, az kalsın onu çalınlara fırlatacaktım.

Beni Zenn'in yüzü durdurdu, ağzı dümdüz bir çizgi halini almıştı. Barkodum onunkine bağlı olmalıydı -hava karardıktan sonra parktaydık (eyvah!)- ve eğer başımı ciddi bir belaya sokarsam, o da Özel Birlikler'de yükselme şansını kaybederdi. Bunun sorumluluğunu alamazdım.

Bakışlarımı Zenne çevirdim, kocaman hasır şapkamdan dolayı -uyduğum kurallardan biri- o bunu göremedi. Tarayıcı biyledi ve hava gemisinden korkunç tiz bir ses yükseldi.

"Yine ne yaptın?" Tüm kızgınlığına rağmen, Zenn'in sesindeki kahkaha tınlamasını duyabildim.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Bu kez hiçbir şey yapmadım." Son iki aydır çok usluydum.

"Bu kez mi?" diye sordu.

Mekanik ses, "Violet Schoenfeld, olduğun yerde kal!" diye gürledi. "Yeşil duruşma talep ediyor."

"Vi, Yeşil mi? Cidden, ne yaptın sen?"

"Hediyemi şimdi alabilir miyim?"

* * *

Herkes Yeşil'in, Düşünürlerin süslü isimlerinden biri olduğunu bilir. Onlar sinyalleri yayan ve insanları sınıflandıranlardır. Sıradan insanlar düşünmesin diye, bunu onlar adına yaparlar.

Zenn, Özel Birlikler'deki eğitiminden sonra Onlar'a katılacaktı. Onu tanıdığımdan beri bir Yeşil olmak istemişti ama bu arkadaşlığımıza engel değildi. Ama şu yakalanma olabiliirdi; ÖB üyeleri suçlularla takılmazdı.

Hava gemisindeki kumanda panelinin üzeri rengârenk tuşlar ve karmaşık aygıtlarla kaplıydı. Aracın yuvarlak gövdesi tamamen camdı, böylece pilot kurallara uymayanları her açıdan görebiliyordu. Tek -ve dolu- metal sandalyenin altından, zemindeki pencereden aşağısı net bir şekilde görölüyordu. Oturabileceğim hiçbir yer olmadığı için, minik kapının yanında ayakta durdum.

Kömür rengi gökyüzü etrafımı sararken, bir baloncukta hapsolmuşum gibi hissediyordum. Boğazım her geçen saniye düğümleniyordu.

Beni kelepçeledikten sonra pilot kaşlarını çattı. "Dönüş yolculuğu iki kat uzun sürecek. Normalde tutuklamalar için araç yollarız."

Arkasından yüzümü buruşturdum. Bunu bilmiyor muydum sanki? Ne-redeyse Kilit Altı kadar kötü olan araçlar, daracık hava gemisinden iki kat betardi. Pislik ve koku mu? Pek fenaydı.

Güvertedeki fazladan ağırlığım yüzünden, pilot uçan araca beceriksizce manevra yaptırdı ve İyi Topraklar'ın güney ucundaki kulelere doğru vınladı. "Yirmi dakika sonra molam başlıyor. Buna zamanım yok."

O zaman beni bırak da gideyim. Zenn'in uzaklaşarak küçük bir nokta halini almasını izlerken bunun son görüşmemiz olmamasını umdum.

Hava gemisi yavaşladı ve pilot dönüp bana baktı. "Bana numara yapmaya kalkma küçük kız."

Ne söylemeye çalıştığı hakkında en ufak fikrim yoktu. O hava gemisini sola

döndürürken, kapının üzerindeki sapı kavradım. Kuleler önümüzdeydi.

Güney Yaka'ya yalnızca özel izni ya da önemli bir işi olan İyiler girebilirdi. Daha önce hiç orada bulunmamıştım. Tıpkı tanıdığım diğer herkes gibi - su insanları belaya bulaşmazdı.

Yaklaştıkça gerçek dehşet damarlarımda gezinmeye başladı. Belki Zenn'i görmek için kaçmak kötü bir fikirdi. Böyle düşünmek garip geldi, sanki bana ait değilmiş gibi. Düşünce büyüdü ve beni suçluluk duygusuyla ezdi. *Zenn'i görmek için özgürlüğünü riske almamalıydın.*

Kafamdaki sesin bana ait olmadığı kesindi. Lanet olası Düşünürler. Beynimi yıkayan mesajdan kurtulmak için kafamı salladım. Zenn geçen yaz benim için özgürlüğünü feda etmişti.

Altımdaki kahverengi, yeşil, altın renkli tarlalar minik karelerle dokunmuş bir örtüyü andırıyordu. Merkezde yetişen ekinler, Güney Yaka'dakiler ve İyi Topraklar'ın geri kalan halkı için yiyecek sağlardı.

Tarlalardan sonra iki ya da üç katlı yapılar göründü. İyi Topraklardaki diğer tüm binalar gibi gri ya da kahverengi tuğlalarla inşa edilmişlerdi, hepsinin üzerinde yanıp sönen ışıkları ve kapılarında gözbebeği tarayıcıları vardı.

Pencereler dış dünyaya kapalıydı. İçeri gün ışığı girmesini kesinlikle istemezdik. Hayır, bu çok kötü olurdu. Yani, en azından Düşünürlere göre. Güneş ışığı, hangi renkte olursa olsun, bütün ciltlere zarar verirdi. Giysilerimiz belden çeneye, ayak bileğinden kalçaya kadar her tarafımızı örtüyordu. Çalışan kesim için takım elbise, diğer herkes için bej renkte gömlek ve kot pantolon. Geniş kenarlı şapkalar asla çıkarılmamalıydı.

İyiler tıpkı yürüyen kâğıt bebekler gibiydi. Kişilikten ve beyinden yoksun kâğıt bebekler...

Evet, bu benim işime gelmiyordu. Ben bir kâğıt bebek olmak istemiyordum. Bu yüzden kuralları çiğnedim ve sinyallere bağlanmayı bıraktım.

Pilot yine kaşlarını çattı ve uzun binaların arasından kıvrılarak uçtu. Şehri bu kadar yakından hiç görmemiştim. Bakışlarımı bir parlak yapıdan diğerine bu kadar hızlı çevirmekte zorlanıyordum.

Pilot dümeni sınırlarımızın en ucundaki, en son ve en yüksek binaya doğru kırdı. Üstünde İyi Topraklar'ın her yerinden görünen sembol olana doğru...

Zeytin dalı iynin simgesiydi. Bu bizim İdareciler Birliği'ne olan bağlılığımızın işaretiydi. Bana soracak olsalar, Diktatörler Birliğiydi bu. Kimse sormazdı gerçi.

"İşte Güney Yakayı gördün," dedi pilot. "Hayal ettiğin gibi mi bari?"

Ne cevap vereceğimi bilemediğimden çenemi kapalı tuttum - benim için bir ilkti. Güney Yaka burası mıydı? Sihir yok, altın döşeli yollar yok, iğrenç hayatımdan kaçış yok. Önümde kule gibi yükselmeye başlayan duvar, tüm özgürlük hayallerini bir anda yıktı.

Uçak havada asılı dururken kapısı kayarak açıldı. Karanlık içerde bekleyen her şeyin üzerine çöktü. Diğer tarafta ne bulacaktım? Geri dönebilecek miydim?

Belki Zenn'i bir daha asla göremeyecektim. Ağzımın fazlasıyla kuruduğunu hissettim.

"İçeri mi giriyoruz?" diye sordum.

"Dosyanı işledikten sonra," dedi pilot. Minik bir ekrana bir not yazdı. Uzun bir liste belirdi.

"Seni daha önce de yakalamışım," dedi, yavaşça gülümseyerek. Son seferi hatırladım: Su Kentini karanlık bastıktan sonra terk etmiş, Merkez'de büyüyen ekinlerin arasından geçmiş ve Güney Yaka'ya girmeye çalışmışım. Süslü beyaz bir elbise ve -yakalanmamın asıl nedeni olan- platform topuklu, eski ayakkabılarımla çok şıktım. Ama hiç kimse o ayakkabılarla koşamazdı.

Tam altı defa sorguya çekilmeye katlandım ama sonunda ayakkabıları Terk Edilmiş Bölge'deki -bir başka yasak bölge- bir evin bodrumundan çaldığımı itiraf ettim. Yasak bir bölgeden (o zaman bundan haberim yoktu) kaçırılmış bir şey giymek, başka bir yasak alana girmeye çalışmak ve tabii ki tüm bunları utanmadan yalanlamak... Sanki gezegendeki en berbat suç falandı.

Anlamışsınızdır, İyiler asla yalan söylemezdi. Dürüstlük bizim genlerimize işlenmiş gibiydi ama ben bir şekilde gözden kaçmış olmalıydım. Belki de sinyalleri dinlemeyi bıraktığımda olmuştu. Belki de umurunda bile olmadığı içindi.

İyi bir yalancıydım ve pilotun ilgiyle okuduğu dosyamın her yerinde yazılıydı bu. "Hinim," dedi. "Bir yalancı, bir hırsız. Şimdi de Yeşil'in seni istemesi sürpriz olmasa gerek, öyle değil mi Vi?"

Yabancıların takımı ismimi eski dostmuşuz gibi kullanmasından gerçekten nefret ediyordum. O hava gemisini duvara yanaştırmakla uğraşırken, dediklerini duymazlıktan geldim. Kırmızı bir ışın geminin altındaki kırmızı gülü taradı ve bir sinyal ışığı yanıp söndü. Pilot dümeni, siyah duvarları duvardan çok binaya benzeyen uzun bir tünele doğrulttu. Araç içeride yana yatmış bir şekilde ilerlerken içimde büyük bir panik hissi uyandı - Zenn'in beni bırakıp Özel Birlikler'e katılacağını öğrendiğim günden beri hissetmediğim kadar büyük bir panik. Keşke pilot beni tutuklamadan önce doğum günü hediyemi alabilseydim.

Sonunda tünelden çıktığımızda, aşağıda gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Duvarın arkasında bir başka şehir belirmişti - gerçek bir şehir.

Sokaklar insan kanıyordu. Gümüş renkli aygıtlar ve parlak renkli cihazlar aşağıda göz alabildiğine uzanan enginlikten bana göz kırpyordu. Midem acı verici bir şekilde kasıldı ve bayılmamak için kendimi nefes alıp vermeye zorladım.

İleri teknolojinin sertliği adeta beynimi yakıyordu. Teknolojiyi hissedebiliyordum. Kendimi bildim bileli bu böyleydi. İyi Topraklar'ın benim için yepyeni olan bu bölgesi de gerçekten ciddi miktarda teknolojik sinyal ürettiyordu. Başım sanki yüksek seviyede çalıştırılan bir elektron hızlandırıcısına dönmüştü.

"İşte geldik," dedi pilot. "Enstitü - teknolojinin doğum yeri."
Kusacak gibi hissetmeme şaşmamalıydı.

2

Herkes hapishanelerin sıra sıra tek tip hücrelerden oluştuğunu bilir. Kötü yola sapmış iyilerin yaşadığı, beton yatakları, köşede tuvaletleri olan ve vakit öldürebileceğiniz projeksiyonların bulunmadığı hücreler... Mekanik muhafızlar (Mekler), yemeğe giden kural yıkıcılara eşlik ederdi ve suçluların dışarı çıkmasına sadece belli zamanlarda izin verilirdi. Bunların hepsini okulda öğrenmiştim. *İyi biri ol, yoksa seni oraya koyarız.*

Ama hapishane okulda öğrendiğime hiç benzemiyordu. Gümüş renkli bir zemin çırılçıplak uzanıyor, ben tekerlekli bir Mek'in peşinden, A Koğuştaki yazılı kapıdan geçerken, bembeyaz duvarlar bana öfkeyle bakıyordu.

Giriş kapısından geçer geçmez durdum ve koridora baktım. Numaralanmış kapılar arkalarındaki hücreleri gizliyordu ama herhangi bir koku kokusu fark etmedim. Kilit Altı'ndan kat kat iyi olduğu kesindi. Orada herkes kendi başının çaresine bakardı. Kilit Altı'nda kızlara pek rastlamazdınız ama ben oraya dört kez girmiştim. Kurallar gerçekten çok saçmaydı. Gece penceremi kilitlemem ne değiştirirdi? Kim içeri girecekti ki? Zaten karanlık bastıktan sonra dışarıda olmak yasaktı.

Duruşmayı beklemem gerekiyordu. Mekler beni tuvalete götürüp getiriyordu. (Tuvaletler hücrelerin köşelerinde değildi - çok ballıydım.) Şişe suyla karıştırıp yediğim yiyecek paketleri getiriyorlardı. Tatları garipti. Neredeyse metalik. Teknolojiyle arınmış. Dışarının manzarası bir duvara yansıtılmıştı, havanın gerçekten böyle olup olmadığını düşündüm.

Annem gelmeyecekti. Haber ona iletilmişti ama umurunda olmadığını biliyordum. Güney Yaka, islemediği kızını görmek için fazla uzak bir mesafeydi. Hu kez kurulları fazlasıyla yıkmıştım. Yine de en azından bir e-mesaj gönderebilirdi. Özel Birlikler deliğinde tıklı olan Zenn bile göndermişti.

Mesajı kısıydı, oradan çıkıp mahkemeye gelemeyeceğini, beni hapisten çıkarabilmek için nasıl uğraştığını anlatan birkaç satır... Ama notunu, *Sevgiler, Zenn* diye bitirmişti; bu iki kelime bana hapis hayatına ve beraberinde getireceği her şeye dayanma gücü vermeye yeterliydi.

Zamanın nasıl geçtiğini hatırlamıyordum. Geçip gitmişti işte. Nihayet pırıl pırıl parlayan bir Mek'in peşinden geniş bir holde yürürken, kalbim çılgıncasına

çarpiyordu. Metalik tekerlekleri cilalı çelik zeminde gıcırdıyordu. Ortamdaki diğer tek gürültü, holün orta yerinde duran hareketsiz bir Mek'ten geliyordu. Teçhizatından yükselen, benzinle karışık yanık kokusu burnuma dolarken, bipleme seslerinin yerini de kesintisiz bir alarm aldı.

Koridorun sonunda iki muhafız belirdi. Gri üniformalarıyla bizi çevreleyen duvarların önünde neredeyse görünmez olmuşlardı. Döndüm ve arıza yapan robotu devre dışı bırakmalarını izledim. Göğüs boşluğunun altına dokundular. Demek böyle yapılıyordu...

Benim Mek, yakamı tutup beni zorla önüme döndürdü. Çizginin dışına doğru hareket etti ve bir kapının önünde durdu. Orada bir başka robot-muhafız bekliyordu, yanında ise ayakta duran bir çocuk vardı; kanımı dondurmuştu.

Güneş yanığı teni her şeyi belli ediyordu. Kötü biriydi.

Üniforması uzun zamandır hapishanede olan birinin giyeceği türdendi. İsmi omzuna işlenmişti; *Barque*. Yaşı benden fazla büyük olamazdı ve neredeyse 1,80 boyundaki Mek kadar uzundu, oldukça rahat görünüyordu. Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

Bana bakıp, birlikte muhteşem bir partiye gidecekmışiz gibi sırttı. Dudaklarım ona karşılık vermek için yukarı doğru kıvrılırken içimi bir korku dalgası kapladı. Elektronik kelepçeyle bağlanmış elleri, dik siyah saçlarına doğru gitti. Kafasına dokunurken, dudaklarını oynatarak bana, "Saçların güzel," dedi. Mek'inin yönelttiği ters bakışın hemen ardından bronzlaşmış ellerini indirdi ve ileri doğru bakmaya devam etti.

Parlak metal kapının kanatları açıldı, beni bütünüyle yutmaya hazır gibiydi.

Bir ses, "Violet Schoenfeld," diye gürledi. "Jag Barque. Yaklaşın."

Kötü çocuğun ismi beynimde yankılandı. Jag Barque nasıl bir isimdi? Bazen Kötülerin kendilerine isim verdikleriyle ilgili hikâyeler duyardım. Eminim bu Jag denen çocuk onlardan biriydi. Kim çocuğuna böyle bir isimle işkence yapardı ki?

Mek ileri doğru hareket etti ve neredeyse teneke göğsünün hizasına gelen bir masanın önünde durdu. Bir çantayı açtı, siyah bir kablo çıkarıp kürsüye bağladı. Çanta döndü, üst yarısı arkaya doğru yatınca bir dokunmatik ekran ortaya çıktı. Fotoğrafım tam karşımdaki duvardaydı. Altından kayarak akan yazıda ismim vardı, onu işlediğim suçlar takip ediyordu. *Sınırı geçti. Yasadışı e-mesaj yolladı. Sokağa çıkma yasağına uymadı. Karanlık çöktükten sonra parkta bir erkekle görüldü. Tutuklamaya karşı geldi.*

Dişlerimi sıktım. Deli gibi esen rüzgârda o lanet olası merdiveni tırmanıp hava gemisine çıkmıştım. Düşüp ölmemem bile mucizeydi. Şimdiyse tutuklanmaya direnmekle suçlanıyordum. Diğer tüm suçlamalar yetmezmiş gibi. Ne şaka ama!

Çenemi tutmak için tüm gücümü topladım. Burası mahkemeydi. Mek temsilcim benim adıma konuşurdu, tabi eğer biri bana doğrudan soru sormazsa.

Bir adam yükseğe uzun bir sıra halinde dizilmiş koltuklardan ortadakine

oturdu, ellerini tam önündeki parlak siyah masada kavuşturdu ve bana bir bakış attı. *Sakin-bana-bulaşma* diyen bir bakış. Adamdan o saniye nefret ettim.

Projeksiyonlar arkasındaki duvarı doldururken, o önündeki bir şeyi dikkatle incelemeyi sürdürdü. Herhalde işlediğim suçların başka bir listesi idi.

Jag'e eşlik eden Mek, benimkinden çok daha büyük bir evrak çantasını kaldırdı ve gümüş kürsüye iki ayrı kablo bağladı. Jag'in fotoğrafı benimkinin yanında belirdi. Yuvarlak hatlarımın aksine, onun çenesi köşeli ve güçlüydü. Onun teni güneşle renklenmiş, benimki ise hayalet gibi solgundu. Saçlarımız neredeyse aynıydı; aptal dudaklarım yine gülümsemek için kıvrıldı. Onun da saçları benimki gibi karman çormandı.

Jag'in, her biri diğerinden farklı başka fotoğraflarını gösteren birkaç projeksiyon ekranı daha aydınlandı. Birinde, saçının siyah rengi tamamen açılmıştı. İnci gibi dişleri ve bembeyaz saçları, bronz teniyle çarpıcı bir tezat oluşturmuştu. Her nedense, arkamda bir kahkaha patlattı.

Karşımdaki Yeşil kaşlarını çattı. Jag'in başka bir fotoğrafı, bu kez onun kafasını tamamen kazıtmış halini gözler önüne serdi. Kalan azıcık saç da kahverengiydi, acaba gerçek rengi mi diye düşündüm. Gömleğinin açık düğmeleri ve kısa kollarından çıplak teni görünüyordu. Koyu mavi ' gözleri, eğlenceli bir şey duymuşçasına ışıldadı.

İsyankâr dudaklarını yine emirlerime karşı geldi.

"Komik bir şey mi var Bayan Schoenfeld?" diye sordu Yeşil.

Tam dudaklarımı düzeltmeye uğraşırken, Jag yine kıkırdadı. Ses duruşma odasının yüksek duvarlarında yankılandı. Mek temsilcim bana bakıp, "Ona cevap ver," dedi.

"Hayır, efendim," dedim tikanırcasına. Yeni bir fotoğrafında Jag, şemsiye ve uzun kollu gömlekleriyle kolayca tanınan iyilere el altından telefon veriyordu. O anda anladım. Jag, Kötü Topraklar'dandı ve orada yasadışı teknoloji dağıtırken yakalanmıştı.

Ama neden...benim duruşmamda?

"Başlayalım," dedi Yeşil. "Tüm konsey otuz saniye içerisinde toplanmış olacak. Mek-749? Önerin?"

Mek-749'un bana atandığı çok belliydi, cevap verdi. "İhraç, Enstitü Hazretleri."

Yeşil, Jag'in Mek sözcüsüne, "Mek-512?" diye sordu.

"Rehabilite-edilemez, Yüce Enstitü Ekselansları."

"Harcanan zamana değmez mi?"

"Hayır, efendim," dedi iki Mek bir ağızdan.

Konuşmayı takip etmek için yavan Mek-dilini öğrenmem gerektiğini bilmiyordum, karşımda yüksekte oturan adam ise her şeyi anlıyor gibiydi. Kolum deli gibi kaşınıyordu ama iki elim de kemiklerime soğuk bir bıçak gibi saplanan elektronik kelepçeyle bağlıydı.

"Yüce Enstitü Ekselanslarının arkasında bir kapı açıldı. On yeşil elbiseli

adam içeri girdi. YEE'nin arkasından geçip sağındaki koltuklara oturdu. Ayrı bir kapıdan, aynı yeşil Enstitü elbiselerinden giymiş on kadın girdi ve soldaki koltuklarda yerini aldı.

Eyvah, bir odada yirmi bir Yeşil. Bu Jag Barque her kimse epey büyük belaya bulaşmış olmalıydı.

Hep birlikte, masadaki dahili projeksiyon ekranlarına baktılar; ekranların parlaklığı yüzlerini aydınlattı.

"Violet Schoenfeld?" dediler koro halinde. Sanki bunun provasını birçok kez yapmış gibi.

O anda anladım. Başlı büyük belada olan *bendim*.

"Bayan Schoenfeld," dedi ortadaki Yeşil. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Mek-749'a baktım. Söyleyecek bir şeyim var mıydı? Bu ne aptal bir soruydu!

"Aslında yok," dedim. "Sadece bir arkadaşımın parkta yürüyordum."

"Bir erkekle," dedi kadının teki öne doğru eğilerek.

"Evet." Ona baktım. "Zenn benim eşim." Zenn'le olmam pekâlâ kurallara uygundu.

Ortakdaki Yeşil, ekranına göz atarak, "Bu yedinci tutuklanışın," dedi.

Aklımdan çabuk bir hesap yaptım. Aslında sekizinci idi ama tabii ki bundan bahsetmeyecektim. İlk suçumu on iki yaşına basmadan önce işlemiştim ve Resmi Dosyamda yoktu. Konuşmaya hakkım olup olmadığına emin değildim; olmadığına karar verdim.

"Violet, konseyin seni rehabilite-edilemez bulduğundan haberin var, değil mi?"

"Bu çok uzun bir kelime," dedim ve Jag'den hafif bir kahkaha duyuldu.

Yeşil yüzünü buruşturdu ve masaya baktı. Durumumu iyileştirmeyeceği kesin olan bir şeyler yazdı. "Bu, İyi Topraklar için artık uygun olmadığını anlamına geliyor." Her kelimeyi öyle dikkatle, öyle hafifçe söyledi ki hiçbir mahkeme salonunda yankılanmadı. Beynimin kelimeleri algılaması birkaç saniye sürdü.

Düz bir sıra halinde oturan Yeşillere, soğuk bakışları ve sınıksız kapalı dudaklarındaki anlamı çözmek istercesine baktım. "Ne?"

"Sinyallere bağlanmayı ne zaman bıraktın?" Sıranın sonunda oturan kel bir adanı bana doğru eğildi ve gözünü bile kırpmadan baktı.

"Bağlanıyorum," diye yalan söyledim. Bir başka projeksiyon ekranı parladı. O kırmızı çizgilerin ne anlama geldiğinden emin değildim. Sakin olmaya ve normal bir şekilde nefes almaya çalıştım.

Çocuğunu çikolata yerken yakalamış anlayışlı bir ebeveyn gibi gülümsedi. "Bir seneden beri sanırım."

"Kayıtlara bakın," diye meydan okudum. "Cihazım her gece bağlanıyor. Zorunlu 8 saat boyunca."

Yirmi bir Yeşil'in hepsi ekranlarına dokundu ve komik derecede büyük salonda tıklama sesleri yankılandı.

"Doğru söylüyor," dedi bir kadın. Sesi alçak, kaşları kalkıktı. "Yine de, hâlâ bir Özgür Düşünür..." Yüzünde, çok ekşi bir şey yemiş gibi bir ifade vardı. Birkaç not aldı.

"Saçına ne oldu?" Başka bir kadın, minik, kara gözlerini bana dikti. Gümüş rengi uzun saçı, koyu teni üzerinde, elektronik tellerden oluşmuş, buz tutmuş bir şelale gibiydi. Geniş bir burnu, çıkık elmacıkkemikleri vardı. Bir şahine benziyordu.

"Annem kesti," diye yeni bir yalan söyledim.

"Neden?"

"Çünkü o da çıktıları göstermeme rağmen, bağlanmayı kestiğimden şüpheleniyordu." Söz konusu kanıtın projeksiyonu, Yeşillerin arkasında bulunan duvardaki fotoğrafımın yerini aldı.

Sanki sinyalleri dinliyormuşum gibi. Bir yıl, belki de daha uzun bir süredir bağlanmayı kesmiştim. İletişim cihazımı nasıl çıkaracağımı keşfetmiştim. Yani, teknik olarak cihazı her gece sinyallere bağlıyordum. Ama dinlemiyordum.

Onların kontrolünden çıkmış olsam da yorgundum. İyi uyuyamıyor, sürekli bir gün bağlanmadığımı anlayacakları korkusu içinde yaşıyordum. Konuşmayı öğrenmeden önce beynim yıkandığı için Onlar'dan korkuyordum. Şimdi bile.

Şahin ısrar etti, "Bayan Schoenfeld?"

Mek sözcüme şöyle bir baktım. "Dikkatini ver. Sana neden saçını kestiğini sordu." Ama robotik ses, sinirlerimi yatıştırmayı kesinlikle başaramadı.

"Şeyyy, annem cihaz bağlantısını çıkarmamam için yapışkan baul kullandı. Bütün saçıma yapışınca..."

Jag'in sarsıla sarsıla güldüğünü duydum, ortadaki Yeşil ona öfkeli bir bakış attı. Ses hemen kesildi ama yankısı kaldı.

"...ben de kesmek zorunda kaldım."

"Sonra da boyamak zorunda mı kaldın?" diye sordu Şahin.

"Evet." Ona doğru baktım, bakalım başka bir salak soru daha sormaya kalkışacak mıydı?

Hepsi çılgın gibi yazmaya başladı. Her neyse. Bu benim saçım. En azından anneme böyle söylemişim. Her ne kadar istemesem de bir an onun burada olmasını diledim. Her ne kadar istemesem de dökülemeyen gözyaşlarını boğazımı yakmaya başladı.

"Mek-749? Önerin hâlâ geçerli mi?" diye sordu ortadaki Yeşil.

"Evet. Kötü Topraklar."

Birkaç Yeşil, başını sallayarak onayladı. Bu ne anlama geliyordu? Cezamı çekmek için oraya mı gidecektim? Kötü Topraklarda hapisane var mı onu bile bilmiyordum.

"Jag Barque?"

"Evet," dedi uyuşuk uyuşuk. Ona doğru baktım ama arada Mekler vardı, yüzünü göremedim.

"Tahmin ediyorum ki fikrin değişmedi?"

"Yok." Jag, defalarca burada bulunmuş gibi davranıyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirirken kelepçeli ellerini gevşek bıraktı. Onun sakinliğine imrendim; kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi çarpıyordu.

"İdareciler Birliği'nin huzuruna çıkacaksın," dedi Yeşil. "Özgürlük'te."

Bu açık tehdit birkaç saniyelik sessizlikte havada asılı kaldı. Sonra Jag, "Çıkmayacağım," dedi. Bu ses tonuna nasıl bir yüz ifadesinin eşlik ettiğini merak ettim.

"Bu senin görevin, Bay Barque. Haftaya burayı terk ediyorsun," dedi Yeşil. "Serbest bırakılmadan önce konseyin seninle konuşması gereken konular var. Violet, seni Kötü Topraklar'a sürmekten başka seçenek yok."

Sürülmek? Zenn'le parkta yürüdüm diye mi? Ağzımdan, "Ne?" sorusu çıkıverdi.

"Süresiz olarak."

Her şey çok hızlı hareket ediyordu. Duvarlar üzerime geliyordu. "Bu ne demek oluyor?" diye bağırdım. "Orada mı yaşayacağım? Sonsuza kadar?" Birkaç adım öne çıktım. İki muhafız yerlerinden fırladı. Çizgiyi aştığımı fark ettim. Yeşillere fazla yakın bir çizgiyi.

"Efendim, kız Kötü Topraklar'da çok daha tehlikeli olur." Sinyaller hakkında soru soran kel eğildi. "O bir Özgür Düşünür. Yaratacağı sorunları hayal edebiliyor musunuz?"

"Özgür Düşünür de ne bok oluyor?" diye sordum.

Mek-749 enseme vurarak bir etiket yapıştırdı. Bir susturucu. Küfür her zaman susturulur.

"Saçına," dedi ortadaki Yeşil. "Burada teknolojinin tam ortasında çok daha tehlikeli. Hele aile geçmişini..."

"Aile geçmişim mi? Babamı mı kastediyorsunuz? O nerede?" Duvarlarda yankılanan tek şey sessizlikti. Bir adım daha öne çıktım, tüm gözlerin üzerimde olduğunu çok iyi biliyordum. "Ne isterseniz yaparım! Beni oraya yollamayın!" Kelimelerim ekranda tek tek belirdi ve bir ekrandan diğerine doğru kayarak ilerledi.

Ortakdaki Yeşil sevimsizce gülümsedi. Kafasını sallarken gözleri parladı. Yine öne çıktım.

Bir ses beni, *Yapma*, diye uyardı. Sesler duymak o kadar da anormal değildi. Ama aynı ses -öncekiyle aynı ses olduğuna *eminim*- birinin beni gözlediği anlamına geliyordu.

Ortakdaki Yeşil'in kaşları birleşti, onun da sesi duymuş olabileceğini düşündüm. Sadece bir anlığına, düşüncelerime girenin o olduğuna inandım. Ama onun sesi kafamda hâlâ, *Yapma, yapma* diye yankılanana göre çok daha yüksekti.

Bir adım daha attım.

Ortakdaki Yeşil elini kaldırdı, muhafızlar hemen gelip beni Meklerin durduğu yere sürükledi. Direndim, tekmeler savurdum, giydiğim yumuşak tabanlı ayakkabılara rağmen birini yere devirdim. Diğerinin yüzüne kelepçeli ellerimle

saldırdım. Susturucuyu çıkarmak için deli oluyordum ama parmaklarımı yeterince yukarı kaldıramıyordum. Çok canını yanacaktı ama umurumda bile değildi.

Olanca sesimle öyle bir, "Gitmeyeceğim!" diye bağırdım ki neredeyse boğazım yırtılacaktı. "Bunu yapamazsınız!"

Biri bir düğmeye basmış veya alarm çalmış olmalı ki duruşma odası bir anda muhafızlarla doldu. Dördü üzerime çullandı ve yere düştüm. Göz ucuyla bir şok tabancasının ışığını görüp birisinin omurgama diziyle bastırıldığını hissedince direnmeyi bıraktım. Muhafız beni ikinci defa kelepçeledi. Elektronik kelepçe bileklerimi yakınca irkildim. İleri teknolojiye sahip iki kelepçe, eğer uzun süre takmak zorunda kalırsam, cildimde kabarcıklar ve ciddi bir kaşıntıya neden olacaktı. Tenim teknolojinin verdiği akımla şimdiden karıncalanmaya başlamıştı.

"Kanıtın burada," dedi ortadaki Yeşil. "Sana bir hafta veriyoruz." Projeksiyon ekranını kapatıp ayağa kalktı. Diğer Yeşiller onu taklit etti ve uygun adımla odadan dışarı çıktılar.

Ne için bir haftam var? Jag'e baktım, içim öfkeyle doluydu. O gözlerimin içine baktı ve inceledi; bir türlü çözemediği bir bilmeceydim sanki. Gözlerimi kaçırmayı reddederek ona bakmayı sürdürdüm, ta ki muhafızlar beni geriye doğru sürükleyene kadar.

Beni çekerek bir kapıdan geçirirken bir adam sordu, "Seninle ne yapacağız Bay Barque?" Ses kibirle dolup taşıyordu ve garip bir biçimde... tanıdık.

Beni koridor boyunca götürürlerken bağlantıyı kurdum: Jag'e seslenen gerçek ses, kafamda konuşup duran sesin aynısıydı.

3

Kız kardeşim Tyson, ailenin yeteneklisiydi ama yıllar önce öldü. Annem on altı yaşına, yani ona faturalarda yardım etmeye başlayabileceğim yaşa ulaşabileceğimi hiç ummuyordu. Bunu başarmama çok az kalmıştı, birkaç hafta sonra Su Kenti'nin aşagılık yosun departmanında, yavan bir işe kapağı atabilirdim.

Yaşamak için tek avuntum Zenn'di. Annem arkadaşlığımıza, Zenn'in babası -ışınlanma departmanında bir devlet görevlisi- bizi "akıllıca bir eşleşme" olarak tanımladığı için izin veriyordu.

Onun beni hizaya getirebileceğini düşünmüştü. Ne yazık ki Zenn'in kuralları ezip geçen yolculuklar planladığını ya da Düşünürlerin beni eşleştirdikleri kişiden çok daha fazlası olduğunu bilmiyordu.

"Yine de seni seçerdim Vi," demişti göl kıyısında aylıklık ettiğimiz o gün. "Yani...bizi eşleştirmeleri öyle mükemmel oldu ki." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. O zamanlar hâlâ uzundu.

"Sen seçerdim," diye tekrarladı.

Gülümsedim ve gözlerimi kapayıp sözcüklerini hafızama kazıdım. O an, dünyalar Zenn'le ikimizin gibiydi.

Sonra Özel Birlikler e seçildi. Her şey değişti. Birbirimize karşı hislerimiz hariç.

Susturucuyu çıkarırlarken canım çok acıdı, elektronik kelepçelerden de kurtulduktan sonra yara olmuş bileklerime dokundum.

Kimliğimi ve cüzdanımı benden aldılar, sahip olduğum tek şey giydiğim giysilerdi artık - uzun kollu bej bir bluz, dümdüz kot pantolon, yumuşak ayakkabılarım ve...hepsi bu kadar.

Bana eşlik eden Mek'e tekme attım ama gümüş gövdesi ona verilebilecek tüm hasarları imkânsız kılıyordu. Aslında tek hasar gören, birkaç kemiği kırılmış gibi hissettiğim sağ ayağım oldu.

Aptal robot, monoton sesiyle etrafın ne kadar boş olduğuyula ilgili bir şeyler geveledi. "Görünen o ki bu ara başı belada olan fazla Kötü yok," dedi ve acayip bir ses çıkardı. Mek kahkahası. *Şu tüyler ürpertici robotlar*, diye düşündüm.

Meklerin gücü sınırsızdır. Konuşur, konuşur, konuşurlar. Koşar, koşar, koşarlar. Bu yüzden kimse ellerinden kurtulamaz. Bir robotu nasıl yenebilirsiniz ki?

Yemek yemeye ihtiyaçları yoktur. Uykuya da yle. Vücut ısıısını ve bar-kodları ve daha kimbilir neleri hissedebilirler.

Meklere duyduğum nefret Düşnrlere duyduğumdan daha fazlaydı. Saçma sapan kurallara duyduğum nefretten bile...

Bu aptal tenekenin çenesini bir an önce kapamasını diledim; o da mucizevi bir şekilde sustu.

Bizi D Koğuşu'na çıkaran platforma adım atarken Mek sessiz kaldı. Koğuşta demir parmaklı hücreler vardı - demek burada kapıların ardına gizlenme hakkı yoktu. Dolu olan tek hücrenin önünde durduk.

"Ah, hayır, kahretsin, olamaz!" diye bağıırken bir yandan da Mek'in gümüş gövdesinin altındaki açma kapama düğmesini el yordamıyla aradım, orada bir yerde olduğunu biliyordum.

Nihayet parmaklarını düğmeye ulaştı ve bastını. Bir alarm acı acı bağırdı. Ellerimle kulaklarımı kapadım. Jag Barque, yatağından aşığı yuvarlanıp yastığını başına bastırdı.

Dört insan muhafız belirdi. İçlerinden biri Mek'i yeniden çalıştırdı, diğerkleri ise parmaklıkları açtı. Birkaç el beni hücreye itti. İnsan ve Mek kahkahasının karışımı, mide bulandırıcı bir det oluşturdu. En azından kelepçeli değildim ve bileklerimdeki kızarıklık geçmeye başlamıştı.

Jag yatakta geriye doğru yaslandı ve ellerini kafasının arkasına koydu. "İyi denemeydi."

Hücrenin boyutuna şöyle bir göz gezdirirken onu duymazlıktan geldim. Yatağın yukarısındaki rafta, az rastlanır türden basılı kitaplar vardı. Yerde kahvaltı tepsisi bıraktığı gibi duruyordu. Hücrenin köşesinde tuvalet bulunuyordu. Bu kez şans yüzüme glmemişti. Klozetin yanındaki metal lavaboda diğ temizleyici tabletler ve içinde yeşil bir jel olan tp duruyordu.

Centilmenlikten nasibini almamış Jag, yataktan kalkmayıp bana tek oturma seçeneği olarak beton zemini bıraktı. Birkaç dakika boyunca hücrede dolanıp durdum ama bu gerginliğimi hiç azaltmadı çünkü minicik hücrede, iki adım atıp üçüncü adımı atamadan geri dönmek zorunda kalıyordum.

Parmaklıklardan dışarı baktım, bir dizi küfür savurdum ve buradan uabilmeyi, çok uzağa gidip hiç geri dnmemeyi diledim. Arkama döndüğümde Jag doğrulmuştu.

"Ne var?" dedim.

Sırttı. "Yok bir şey."

Bana bir şey yok gibi gelmedi. "Neden aynı hcredeyiz?"

"Saın çok ılgın."

"Kes sesini," dedim kollarımı kavuşturarak. "Ben bir erkekle parkta dolaştığım için tutuklandım. şimdi bir erkekle aynı hcredeyim. Böyle saçmalık duymadım."

Yeniden yatağa uzandı, gözleri neşeyle parlıyordu.

"Yatağı kendine mi saklayacaksın?"

"Evet."

"İyi." Sırtımı yatağın metal çerçevesine yaslayıp oturdum. Saçımı karıştırdı, geri çekildim.

"Yapma," diye hırladım.

"Çok sevdim. Tıpkı benimkine benziyor. Çok havalı."

"Ya tabii, havalı."

"Kötü," dedi, geriye dönüp ona baktım. Kolları başının arkasındayken omuz silkmeyi başardı. "Ben sevdim."

Yorumuna kulak asmadım. Hep kötü olmak istemiştım, belki o zaman annemin benden nefret edecek gerçek bir nedeni olurdu ve kendimi sürekli bu kadar *kötü* hissetmezdim. Şimdi ise, gerçekten kötü biri olmak, kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar korkutuyordu beni.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordum.

"Bence cevabı biliyorsun."

Yoo, hayır bilmiyorum. Zaten bilmediğim için sormuştum. Bakışım onu rahatsız etmemiş gibiydi. Gözlerinde kibirli bir pırıltı yansıdı.

"Bir hafta, burada seninle yaşamayacağım," dedim.

"Yatak senin olabilir, zaten fazla uyumam."

Endişem pek de uyku düzeniyle ilgili sayılmazdı. Tuvalete doğru baktım, güldü. "Beni duş almaya götürdükleri zaman kullanırsın."

"Bu ne kadar sık olur?"

"Her sabah."

"Harika," dedim, önüme döndüm ve bir metre ötemdeki beyaz duvarı izlemeye başladım. Vücudumu günde bir defa tuvaleti kullanmaya alıştırmak ne kadar vakit alacaktı acaba?

Gece sonsuza dek sürdü sanki. Jag yatağı bana bıraktı ama bir ileri bir geri yürürken botlarından çıkan gıcırta yüzünden uyku tutmadı. Sonunda doğruldum, bana Kötü Topraklar'daki hayatını anlattı. İnsanların odalara ışınlanma cihazları yokmuş çünkü gidecekleri yere yürüyerek gidiyorlarmış.

"Gerçekten mi? diye sordum. "Yürüyorlar mı?"

"Evet, Vi," dedi. Takma ismini onun sesinden duymak kulağıma gayet doğal geldi, sanki eskiden beri arkadaşımış gibi. "Kötülerin üstün teknoloji zırvalarınıza erişimi yoktur."

"Bu yüzden buradasın sanıyordum," dedim.

"Evet ama..."

"Evet ama değil işte ahmak! Bizim üstün teknoloji zırvalıklarımıza bayılıyorsunuz."

Jag yine o sinir bozucu omuz silkme hareketini yaptı. Üzerimden rafa doğru uzandı ve bir kitap aldı. Bacaklarımı kaldırdı, kendininkileri benimkileri altına koydu, duvara yaslandı ve gözlerini sayfalara dikti.

"Kitaplarla ne işin var?" Rafta kalan diğer ikisine şöyle bir baktım.

"Buna okumak diyoruz." Bana bakmadı. "Herhalde okumayı biliyor- sundur."

"Tabii ki biliyorum. Ama artık kitap basmayı bıraktık."

Jag nihayet kitabı indirdi, gözlerindeki bakış beni irkiltecek kadar keskindi. "Ama bir zamanlar basıyordunuz. Okumak için bir şeyler istedim, bana bunları getirdiler."

Belki de teknolojimizi kullanmasını istemedikleri için bir e-okuyucu vermemişlerdi. Her neyse. Ben Kötü Topraklar hakkında söylediklerini düşünürken o da kitabına geri döndü. Ne özgürlük ama. Babamı, dilediği yere dilediği zaman yürürken hayal ettim. Korku duymadan. "Üstün teknoloji zırvalarımızı" geliştirmek için evden çıktığında, kenarları kırışmış gözleriyle etrafına bakmadan...

Bana iyi geceler demek için sarılırken -bir başka kural ihlali- giydiği parlak deri ceketinin cila kokusu burnumu gıdıklardı.

Bilirdim.

Ormana gidiyor olurdu. Gece. İki kural ihlali daha.

Kuralları yıkmak aileden geliyor olmalı, dedi o ses yine; mahkeme salonundaki sesin aynısı. Keşke arkama dönsem ve sesin sahibini görebilsem diye düşündüm.

Bundan önce ses duyduğum olmamıştı. Belki de Düşünürlerin çok yakınındayım diye duyuyordum. Belki de işlediğim suçlar yüzünden gözetlenmesi gereken insanlar listesine alınmıştım.

Belki de babamı kaçıran Kötüler değildi. Belki de Yeşiller... Bu kez, ses bana aitti. Bu düşünceyi bir kenara koyup kendimi uyumaya zorladım. Babam teknoloji departmanında onuncu seviyede çalışıyordu; "çok gizli" seviyesinde. İyi Topraklar'daki en üstün teknolojiyi geliştirenlerdendi.

Ormana girme izni vardı. İsteddiği zaman. Annem sorduğunda ona böyle söylüyordu. İcatlarının birçoğunun elektriğe ihtiyaç duyduğunun ve bu gücü ancak geri kalan herkes uykuya daldığı zaman kullanılabildiğinin resmi onayını aldığını söylüyordu.

Ve ona inanıyordum.

Uygunun kollarına doğru sürüklenirken, neredeyse ceketinin deri kokusunu alabiliyordum. Neredeyse bana şefkatle sarıldığını hissedebiliyordum.

Neredeyse, neredeyse. Yedi yılın ardından, babam hakkındaki her şey hayal etmesi daha güç bir hale gelmişti.

Şelaleler, nehirler, dereler ve kıyıya vuran dalga sesleri...

Suyla ilgili düşünceleri kafamdan atamıyordum ve cidden tuvalete gitmem gerekiyordu. Sabah olmuştu ama Jag'i hâlâ duşa götürmüyorlardı.

Sıcacık su akıtan lüks bir duşun hayali gözümün önüne geldi.

"Tuvalete gitmem lazım!" Yerimden fırladım ve klozete giden iki basamağı

tırmandım. Ama yapamadım. Onun karşısında yapamadım işte. Beni duyardı!

Bakışlarını enseme hissettim. Hani gidecekti? Döndüm ve hemen suratından sildiği oyunbaz gülümsemesini gördüm.

Kitabı kapattı ve onunla parmaklıklara vurmaya başladı. "Hey! Beni çıkarın buradan!"

Bir muhafız koridorun ucundan aylak aylak yürümeye başladı. O kadar yavaştı ki acı çekiyordum, hatta bir an çişimi artık tutamayacağımı düşündüm.

"Tuvaletimi yapmam gerek," dedi Jag. "O buradayken yapamam." Kafasıyla beni işaret etti.

Herhalde yüzüm ağlamaklı görünüyor olmalıydı, muhafız hücre kapısını açarken bana bakıp güldü. "Siz ikiniz birlikte çalışmaya başlamadınız mı hâlâ?" Jag'ın omzundan ayak bileğine kadar kırmızı bir okuyucu dolaştırdı ve ellerini *üstün teknoloji zırvalıklarıyla* bağladı.

Muhafıza bakakaldım. Birlikte çalışmak mı? Bu da ne demek oluyor? Jag omuz silkti ve bana, kalbime minik bir takla attıran bir bakış attı. Muhafız beni, değer biçercesine birkaç saniye boyunca süzdü. Sonra Jag'i koridordan aşağı doğru götürdü.

Hemen tuvalete koştum.

4

Kilit Altı'na ilk kez tıklandığımda, annem e-mesajı alır almaz gelmişti. İçeride daha uzun kalsaydım, geri dönmek için bu kadar sabırsız davranmayabilirdim (üzerime kusmaları ikinci tutuklanışımда gerçekleşti). Annem ailede bir asi olmasının ne kadar büyük bir utanç olduğu, kardeşim Tyson ölmeseydi benim böyle serseri olmama izin vermeyeceği, nasıl da tıpkı babama benzediğim hakkında vır vır edip durdu.

Son düşüncesi beni gururlandırdı. Babam gibi olmayı *istiyordum*. Belki zorunlu olarak Kötü Topraklar'da yaşamayı değil ama... Aslında o zamanlar, başkaları öyle istiyor diye İyi Topraklar'da yaşamanın Kötü Topraklar'da yaşamaktan bile kötü olduğunu düşündüğüm oluyordu.

Bitmek bilmeyen vaazından sonra annem, cihaz bağlantımın üzerine yapışkan bant yapıştırıp bir kulağımdan diğerine doğru güzelce sabitledi. Cihazı, benim için özel olarak seçtiği, yalan söylemek ve hırsızlıktan bahseden yayınlara ayarladı. Her şey, acayip sıkıcı İyiler partisine gideceğimi söylememle başlamıştı. Gerçekten de bir partiye gittim ama ona değil. Bunun yerine sokaktan gizlice sıvışarak, başka bir şüpheli yolculuğum sırasında eski bir kimlik kartını sakladığım Terk Edilmiş Bölge ye doğru ilerledim.

Arka cebime soktuğum kartla birlikte, Güney Yaka'ya en yakın olan Merkez topluluğuna sızdım. Abisinin kimlik kartını kullanan Zenn benden birkaç saniye sonra geldi.

Çok eğlendik. Belki biraz fazla eğlendik. Işınlanma platformuna geri dönerken, çok az ilerlemiştim ki kırmızı bir retina tarayıcı yorgun gözlerimi yakaladı. Neyse ki tüm iyi insanlar uyuyordu da hiçbiri kötü tercihlerimden etkilenmedi. Evet, bunlar annemin sözleriydi.

Şimdi, hapishanede otururken babamın kaçırılmasının benim hatam olmadığını kendime hatırlattım. Ty'ın ölmesi de benim hatam değildi. Annemin tüm bunlara beni inandırabilmiş olmasından tiksinererek, bana eşlik eden Mek'i koridor boyunca uslu uslu takip ettim.

Duşların girişinde insan bir muhafızla karşılaştık. "Şanslısın, dedi. "Erkeklerin hepsi birlikte duş alır."

Bir yandan cildimi ılık suyla ovalarken, diğer yandan bu görüntüyü kafamdan atmaya çalıştım. Oda tamamen kapalı değildi, bu yüzden gözüm kapıda, havlum ise hemen yanımdaydı. Belki de Jag hücredeki imkânların yeterli olmadığını belirttiği için beni ayrı bir yere koyarlardı.

Durulanmayı bitirdikten sonra su kesildi. Saçımı kuruladım ama sevdiğim gibi dik dik yapacak hiçbir şeyim yoktu. Belli ki Jag kendininkini dikiyordu, belki hücrelerinde bir yerlerde sakladığı bir şeyler vardı.

Belki de beni, onu ödünç alacak kadar yakın bir hücreye koyarlar.

Ah evet, koydular. Beni Jag'in hücreğine geri tıktılar.

Muhafız içeri bir yastıkla bir örtü daha atarken beni süzdü. "Kötü bir şeyler yapmaya kalkmayın." Ama çekip giderken yüzünde o tanıdık sırıtış vardı. Bütün koğu boşken, neden Jag'le bir hücreyi paylaşmak zorundaydım? Benden *daha fazla* kuralı çiğnememi stiyorlardı. Çok beklerlerdi.

Garip bir his içimde köpürdü ve kanıma karıştı. Yüzümü parmaklıkların arasından çıkarmaya çalışarak bağırdım, "Masumum ben!" Muhafız arkasına döndü, eline hemen gümüş renkli bir şey almıştı.

Parmağımla Jag'i gösterdim. "O yasadışı teknoloji dağıttı. Ben kahrolası bir parkta yürüyüş yaptım." O yabancı his dilimi kavurdu, tüm ağzımı sardı. Öfkeydi.

Jag önünde bir defter yatakta uzanmış, kullanmadığı kalemi havada asılı kalmıştı. Gözlerindeki garip bir imayla beni uyardı, *Dikkatli ol*.

Mavi bir kıvılcım dikkatimi çekti. Önce bir şok tabancası görüş alanıma girdi. Ardından da muhafızın zalim gülümsemesi. "Bir sorun mu vardı?"

Benden daha uzun değildi ama ciddi bir elektrik akımı, metal parmaklıkların çok yakınındaydı. "Yoo, hayır efendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Muhafız yavaşça uzaklaşırken, şok tabancasını kapatıp cebine tıktı.

Öfke gitmedi, ayak parmaklarımda dolanıyordu.

Jag yazmaya geri döndü. Kalemnin gıcirtısı zaten gergin olan sinirlerimi daha da beter etti. "Nesin sen? Şair falan mı?"

Cevap vermedi, bana kulak asmaması hiç hoşuma gitmemişti. "Hem onu nereden buldun? İyi Topraklar'dasın. Burada projeksiyon ekranları ve elektronik panolar kullanırız."

"Ve beyinlerinize yayın yapan kontrol mesajları alırsınız," dedi, hâlâ kâğıda bir şeyler çiziktirirken. "Sağ ol, ben defterimle iyiyim."

Keşke hepimiz böyle şanslı olsaydık. "Bunları nereden buldun?"

Kafasını birkaç saniyeliğine defterinden kaldırdı. Benimkinin aynısı bir mavi üniforma giymişti. Ama benimkinin kolunda ismim yanıp sönmüyordu. Sanırım bir hafta için bu zahmete değmeyeceğimi düşündüler. En azından hâlâ kendi ayakkabılarımı giyiyordum; ayağıma iyice geçirmiştik ki kimse hızlı bir tekme yemeden onları benden almaya kalkmasın.

"Bayağıdır buradayım."

"Yani? Bu, defter ve saç jölen olabilir mi demek?"

Jag beni dikkatle izledi ve kalbim yine o sinir bozucu taklayı attı. Aramızda

bir şey oluştu; öyle kuvvetli bir histi ki eminim bunu o da fark etti.

"Evet," dedi, gözlerini benimkilerden ayırmadan. Gözlerini ilk kaçırın ben olmamaya kararlıydım, lafı uzatmasını bekledim. Yapmadı.

"İyi öyleyse, jöleni ödünç alabilir miyim?" diye sordum, örtüyü betona yayarken.

"Tabii." Arkasından bir tüp yeşil jöle çıkarıp bana fırlattı.

Erkek kokuyordu. Baharat ya da misk kokan bir tıraş losyonu gibi. Belki de çam... Yüzümü ekşittim.

"Ne oldu?" dedi.

"Bu kokuyor."

"Nasıl kokuyor?"

"Erkek gibi," dedim. "Erkek gibi kokmak istemiyorum."

"İyi." Tüpü geri aldı.

Erkek gibi kokmak yapışık saçtan iyidir diye özür dilemeye karar verdim. Saçımı boyamak, kesmek ve dikleştirmek, içimdeki kurallara olan apaçık nefreti dışa vuran tek hareketti. Saçım sahip olduğum her şeydi, mavi siyah saç -henüz- kurallara aykırı olmasa da.

"Biliyor musun, sana saçını nasıl daha havalı yapacağını gösterebilirim." Jöle tüpünü, dünyadaki en harikulade şeymiş gibi inceliyordu.

"Ne? Saçım mı?" Uzun parmakları kapağı açarken onu seyrettim. Beni yakaladı ve kaşlarını kaldırdı. Sanki jöle umurunda bile değilmiş gibi omuz silktim. Jag bunu yemedi.

Beni yatakta diz çöktürdü ve duvarda asılı olan bir ayna parçasına doğru baktırdı. Sonra ayağā kalkıp arkama geçti. Nefesi boynumu gıdıklıyordu ve saçımın tam üzerinde dolanan elleri neredeyse kafa derime dokunuyordu.

Kafamda yüksek sesli bir tıslama yankılandı. *Sana dokunmasına izin verme!* Emir veren bir anne ya da baba gibiydi.

Bir süre hareket etmedim. Zar zor nefes alıyordum. O Düşünür, artık bana kurallarını uygulatamayacaktı. Artık değil. Bekledim.

Jag tereddüt etti. Göz göze geldik ve aynı anda nefes aldık.

Parmakları tenime değdi. Sıçradım. "Çok soğuk!"

Saç tutamlarını dikleştirirken iyice konsantre oldu, bu da alnında minik bir kırışıklığı ortaya çıkardı. Bitirdikten sonra parmaklarını saçımdan ayırmadı, aşağıya bakıyordu.

"Bitirdin mi?" Saçımı hiç bu kadar güzel görmemiştim.

Yataktan atladı, ellerinde kalan jöleyi önce saçına sonra pantolonuna sildi. "Temiz görünüyorsun."

"Hapishane giysileri ve buz gibi suyun altında iki dakikalık duş. şaka yapıyorsun herhalde."

Omuz silkti. Onun bu özel hareketinin ardında gizlenen bir şey vardı ama paylaşmıyordu.

Örtüleri aşağı çektim ve yatakta gerindim, "Ben biraz kestireceğim. Bu gece

yatak senin olabilir."

"Güzel," dedi, benim örtüme ve yastığıma yerleşirken; defterini düştüğü yerden yanına çekti.

Uykuya dalarken ellerinin saçımda dolaştığı hissini ve düzgün, bembeyaz dişlerinin görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım.

Hayır, başaramadım.

5

Rüya görmem. En azından eskiden öyleydi. Şimdiyse kız kardeşim Tyson yanımda yürüyordu; yeşil gözleri söylediğim bir şey yüzünden pırıl pırıldı. Şakalarını her anlardı, tıpkı benim onun yeni icatlarını görmeyi sevdiğim gibi. Suyun kenarında bir şeye doğru eğilirken bal sarısı saçları omuzlarına düştü.

"Oldu," dedi.

"Ne oldu?"

Yeniden topuklarının üzerine oturdu, elinde sımsıkı tuttuğu bir şey vardı. "Bunu rüyamda görmüştüm. Yosun üretimini artırıyor." Minik cihazı kol boyu mesafede tuttu, sanki onu ısırmasından korkuyormuş gibi. Bir an, yüzüne karanlık çöktü. Nihayet, cihazı göle geri fırlattı. "Kimseye söyleme, tamam mı?" Ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonuna sildi.

"Neyi söylemeyeyim?" diye sordum.

Ty'in gülüşü ruhumu neşeye doldurdu. Bu gülüşe tutunmaya çalıştım, çünkü kardeşimin burada olmadığını farkındaydım. Ses yavaşça uzaklaştı ve yerini başka bir ses doldurdu.

Annem. Ty'in ölümünden beni suçlayan... Her durumda beni suçlayan annem.

"Vi?" Jag'in sesi beni yarı uyanık gördüğüm rüyadan uyandırdı. Gözlerimi açtım ve sadece birkaç santim uzağımda olduğunu gördüm. Ty'in görüntüsü silikleşti ve onu kaybetmenin öfkesi su yüzüne çıktı. Onu bir kez daha kaybetmenin öfkesi...

Çıkıştım. "Neden yüzümün dibindesin?"

Uzaklaştı, örtüyü çeneme kadar çektim.

"Çırpınıp bağırıyordun," diye mırıldandı.

Utanç verici bir şey demediğimi veya onun bilmesini istemediğim bir sırrımı -yani neredeyse hiçbir şeyi- açığa çıkarmadığımı umdum.

Bana dokunmak için uzandı ama durdu. "Ty diye birinden bahsettin. O kim?"

"Hiç kimse," dedim kızgın kızgın ve oturdum. Kardeşim bana mutlu zamanları hatırlatıyordu. Geri dönemeyeceğim zamanları. Örtüyü tekmeleyerek üstümden attım ve ayağa kalktım. Hücreden çıkmak zorundaydım ama nereye gidebilirdim ki?

"Özür dilerim, ben..."

"Sana, hiç kimse değil dedim. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Kapağı kapalı klozete çökene kadar ona dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Sana çok üzgün olduğumu söyledim." Bakışları sertleşti ve defterini uzattı. "Okumanı ve Kötü Topraklar'daki bir arkadaşşıma vermeni istediğim bir yazı yazdım."

Onu görmezlikten geldim. Hücre birkaç saat öncekinden çok daha küçük gibiydi. Duvarlar üzerime geliyor, beni havasız bırakıyordu. Duvarlardan biri titreşti ve birazcık kıpırdadı. Hareket etmeye programlı olduklarını duymak sürpriz olmazdı; beynimi bulandırmak için başka bir taktik daha...

Tek bir adım bile atmadan uzanıp defteri elinden alabilirdim. Defteri sallayarak sayfaları hışkırdattı. Ses, zaten yıpranmış olan sinirlerimi iyice berbat etti.

"Senin postacın olmak istemiyorum," dedim.

"Bana saldırmayı bırakman lazım. Burada birlikte yaşamak zorundayız."

"Ne yaşamak ama." Belki yeterince bela çıkarırsam bana bir hücre verirlerdi. Onların isteği de bu değil miydi? Daha fazla bela?

Döndüm ve parmaklıklara olanca gücümle vurmaya başladım. "Çıkarın beni! Gitmek istiyorum!"

Mek'in biri, yanında bir muhafızla geldi ve birlikte beni kelepçeleyip, banyoya götürdüler. Kilerimi olabilecek en sıcak suyla uzun uzun yıkarken, pis kokulu hapishane sabunundan üç defa sıktım. Plastik gevşemeye başlarken ellerimi hızla birbirinden ayırdım. *Kırıl, ne olur kırıl.*

Tam bunu aklımdan geçirdiğim anda, kelepçe elektrik akımıyla doldu. Şok dalgaları kollarımdan yukarı doğru batan bir iğne fırtınasına dönüşürken, ağzımdan çıkan çığlığı zar zor bastırdım. Ellerimi musluğun altına daldırdım ve daha hızlı çekiştirmeye başladım. Daha fazla sabunla kelepçeler daha çok kayganlaştı. Galiba bu incecik iletken çubuklar, ısı ve köpük sayesinde esniyordu.

Biri kapıyı yumrukladı. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Çok yaklaşmışım! Kırılmış kelepçenin, lavabonun içinde öylece yattığını hayal ettim.

Bileklerimi deşen metal teller koptu ve yüzüme kaynar su sıçramasına sebep oldu. Kollarımdan kan sızıyordu, sıvı kurutucuları aceleyle üzerine bastırdım ama onlar suyu emip geri dönüştürmek üzere tasarlanmışlardı. Kanı yalnızca pıhtılaştırabildiler. Koyu jöle kıvamına gelen kanın birazı tezgâhın üzerine lap diye düştü ve sıçradı.

"Bir dakika!" diye bağırdım.

Bana yenik düşmüş kelepçe tam da hayal ettiğim gibi lavaboda yatıyordu. Hemen alıp, jölemsi kanla birlikte çöpe tıktım. Bileklerimi tişörtümle acele acele sildim. Kanama durduğunda parmaklarımı vücudumun önünde birleştirdim ve ayağımla ittirerek kapıyı açtım.

Mek kapının yanında bekliyordu, ancak muhafız koridorun biraz aşağısında bir başka adamla -duruşmadaki kel Yeşil'le- konuşuyordu. Bunu kesinlikle başaramayacaktım. Bu beyin okuyucu Keltoş'la yapamazdım.

Mek, tekerleklerinin üzerinde hücreye doğru ilerledi ve iki adamın yanına gelince durdu. Hiç bakmadan onların yanından yürümeye devam ettim. Art arda adım atmaya yoğunlaştım, bir yandan da aklımdan kendimi yanlış bir şey yapmadığıma ikna etmeye çalışıyordum.

Hücrenin dışında bekledim, hava akciğerlerime ulaşamayacak kadar yoğundu. *Konuşmaya devam edin*, diye düşündüm, *ben beklerim*.

Keltoş'un mırıldanan sesi koridorun ucundan kulağıma geliyordu. Sonunda nefes alabilecek kadar rahatladım.

Jag hâlâ kapağı kapalı klozette oturuyordu, defteri elindeydi. "Hey," diye tısladı. "Buradan nasıl çıkarım?" Ellerimi parmaklıkların arasından sokup parmaklarımı kıpırdattım ki özgür olduğumu anlasın.

Defteri yere düşerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl?.."

Homurdandım. Vi-dilinde bu, *Gerçekten mi? Bunu açıklamaya hiç vaktim yok*, demekti.

Neyse ki Jag'ın Vi-dilinde anlaması güzeldi, hâlâ Keltoş'la konuşan muhafıza bir bakış attı. "Şu merdivenlerden aşağı in. C Koğuşu'nda tutuklu yok. Muhafız da." Gözleri tıpkı fotoğraflarındaki gibi ışıldadı, heyecanlanmış gibiydi. Bir anlığına parmakları benimkilere değdi. Sonra koştum.

Altımdan kayacasına akıp giden merdivenlerden adeta uçarak indim. Yumuşak ayakkabılarım neredeyse çıt bile çıkarmıyordu. C Koğuşu karanlık ve boş görünüyordu. İlk koridorun yarısına ulaştığımda, arkamdaki merdivende ayak seslerinin patırtısı duyulmaya başladı. İlk sıranın sonuna geldiğimde duvara yaslandım ve yükselen panik duygumu bastırmaya çalıştım.

İmkânsızdı.

İnsan muhafızlardan gizlenebilirdim. Asıl sorun yaratacak olan, vücut ısını algılayan Meklerdi.

Muhafızlar merdivenlerden inip koşmaya başlayınca, birkaç derin nefes aldım ve duşları buldum. Yirmi musluğun olduğu daire şeklinde bir odaydı, tıpkı D Koğuşu'ndaki gibi. Bütün duşları sonuna kadar açıp soğuk suyun akmasını sağladım. Duşlardan gelen buz gibi damlacıklar nefesimi toparlamamı sağladı ve soğuk su işkencesinin hayaliyle titredim. Mekler bir insanın yerini saptamak için belirgin ısı farklarını algıladıklarından iki seçeneğim vardı: yakalanmak veya kendi kendini dondurmak. Ayrıca bundan sonra nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, düşüncelerimi toparlamam için birkaç dakika iyi olacaktı.

Odanın tam ortasında, en az ıslanacağım bir nokta seçtim. Hava yüzünden boğazım ve akciğerlerim buz kesmişti. Sadece bir dakika sonra tüm vücudum titremeye, dişlerim takırdamaya başladı.

Dakikalar geçti. Belki de saatler; saymıyordum. Bildiğim tek şey, cildimin ıslak olduğu ve tüm iç organlarımı bir buzulun içine hapsolmuş gibi

hissettiğimdi.

Evet, ben hâlâ uyduruk kaçış planımın bir sonraki adımını düşünmeye çalışırken, Mekler beni buldu. Donmuş parmaklarımla ilk dördünü kapatmayı başardım. Kulak tırmalayan alarmları çaldı, yankılandı, beni tüm dünyadan kopardı.

Kendime, sebepsiz yere böyle bir işkence yaptığımı inanamıyordum.

6

Tyson on ikinci doğum gününden bir hafta önce ortadan kayboldu. Henüz on dördüne bile basmamış olmasına rağmen, İyi Toprakların sınırına yakın bir yerde, su muhafızlarıyla birlikte çalışmak üzere teklif almıştı. Annem *çok* mutlu oldu, sanki *muhteşem* su muhafızlarıyla böylesine *genç* yaşta çalışmak herkesi çok heyecanlandırmış gibi.

Belki de haklıydı. Muhafızlar toplumun en yüksek seviyesindeki insanlardı. Muhafızların farklı türleri vardı, hepsi kendi sınıfının en iyisi, hepsi süper zeki, hepsi en popüler. Ben asla bir muhafız olamazdım. En iyi olmak onların kaderinde vardı, anlıyor musunuz? En ufak çaba sarf etmeden A alabilen o çocuklar. Anne babalarının göz bebeği olan, popüler çocuklar. Yo, muhafızlık bana göre değildi. Ama Ty? Ty bir su muhafızı olmak için doğmuştu.

Ve buna bayılıyordu.

Kaybolmasından birkaç ay önce, suyu arıtan teknolojiyi oldukça geliştirince, Enstitü'den bir adam gelmişti. Cildinin doğal bir koyu rengi vardı ama yine de koruyucu giysileri giyip hasır şapkayı takmıştı. Konuşması aksanlıydı ve ağzından çıkan her kelime kulaklarımı çınlatıyordu.

Melodik sesiyle anneme, Ty'ın harika bir çocuk olduğunu, onun annesi olarak ne kadar gurur duysa az olduğunu ve belki Yeşillerin onu okuldan birkaç sene erken alabileceğini söyledi. Annem konuşmayı, kafasını sallayıp onaylayarak dinledi; ta ki onu alma kısmına gelene kadar.

"Benim kızıma ihtiyacım var," dedi, bir anda taşlaşan yüz ifadesiyle. "Kocam gitti ve başka kimsem yok."

O bunu söylerken ben de aynı odadaydım. Kötü ruhlu adam bana doğru baktı. "İşte burada, bir kızınız daha var."

Hayatımın o anına kadar hiç kötü bir şey yapmamıştım. Okula gidiyor, Zenn'le takılıyor, göle taş fırlatıyordum - tamam, *bu* kurallara aykırıydı ama herkes yapıyordu.

"Her iki kızıma da ihtiyacım var," dedi annem. Adam eski bir cihaza doğru konuşuyordu, sesini daha sonra dinleyebilmesi için kaydeden bir cihaza. Annemin avucunun içine bir mektup bıraktı. On bir yaşında olsam bile, o mektubun çok büyük bir anlam taşıdığını anlayabildim, çünkü iletişimimiz genellikle e-mesaj üzerinden yürürdü.

Adam gittikten sonra annem mektubu okudu, gözyaşları yanaklarından sel gibi akıyordu. Ertesi gün Ty'ı almaya geldiler.

İnsan muhafızlar -altı tane- kurulanmama izin vermeden beni hücreye kadar götürdü. İncecik mahkûm üniforması vücuduma yapışmıştı ve içim görünüyor diye dehşete kapılıyordum. Jag beni dikizlemeden önce -bunu yapacağına emindim- kendimi nasıl koruyacağımı düşünüyordum. O da bir erkekti sonuçta. Annem onların tek istediğinin seks olduğunu söylerdi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama eğer doğruysa kendimi riske atmaya niyetim yoktu.

Hücreye doğru ittirerek yürütmeden önce, uzun boylu muhafızlardan biri beni kelepçeledi; iki kere. Bileklerimdeki elektrik akımı gözlerimde kıvılcımlar çakmasına sebep oldu.

"Hey!" dedim. "Bunlarla hiçbir şey yapamam ki!"

"Beni ilgilendirmez kızım, bir yolunu bul." Arkadaşlarına dönmeden önce bana sert bir bakış attı.

"Kafam o kapanan lanet Meklerin gürültüsü yüzünden saatlerdir çınlıyor," dedi bir başka muhafız, grup yürüyerek uzaklaşırken.

"Benim de. Onu yakalamanız ne kadar sürdü? Thane tam bir..."

Jag yüzünü parmaklıklara yapıştırdı ama muhafızların ardından kapanan koridor kapısı seslerin geri kalanını duyulması imkânsız hale getirdi.

"Senin neyin var?" diye sordum.

Jag düşürdüğü kitabı almak için eğilirken sorumu cevaplamadı.

Midem guruldadı ve gözüm zavallı kaçış denemem öncesinde burada olan iki yemek tepsisini aradı. Gitmişlerdi.

"Harika," diye söylendim, tuvalete doğru su sıçrata sıçrata yürürken ve kapağın üzerine oturdum. Islak üniformamın içimi gösterip göstermediğine bakmak istiyordum. Neyse ki göstermiyordu.

"Vi, daha önce hiç elektronik kelepçelerden kurtulan birini görmemiştim. Bu dehşet bir şey!" Gülümsedi - klasik Jag gülüşlerinden biriydi.

"Yakalandım ama, değil mi?" Kelepçeleri nasıl kırmayı başardığımı ben de bilmiyordum. Sabun ve su yeterli olamazdı. Tenimde serin bir ürperme hissettim, sanki biri beni izliyor gibiydi. Etrafıma bakındım; parmaklıkların ardına, tavana göz gezdirdim ama yalnızca Jag vardı.

"Evet ama elektronik kelepçeler!" Bana doğru bir adım attı, hikâyeyi duymaya hevesliydi. "Ve neredeyse iki saat kadar yok oldun."

Ürkütücü hissi, Jag'ın yüzüne konsantre olmaya çalışarak atmaya denedim. "Evet ve sırlıslıkla oldum. Donuyorum. Akşam yemeğine ne kadar var?"

"Birkaç saat."

Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Açlıktan ölüyorum."

"Kusura bakma. Bana sormadan senin de yemeğini aldılar."

Rahat tavrı beni rahatsız ediyordu. Neden burada birlikte olduğumuzu hiç merak etmiyor muydu? "Neden hâlâ buradayız? Neyi planlamak için bir haftaya ihtiyaçları var?"

Omuz silktili, buna karşılık olarak homurdanmama da kulak asmadı. Berbat kitabını alıp yatağı yerleştirdi.

Kuruduktan sonra ben de yatağı çıktım. Sırtımı pürüzsüz duvara yasladım. Kitabını bıraktı ve bana baktı. Bunu daha fazla soru sormam için bir davet olarak algıladım.

"C Koğuşu'nu nereden biliyordun?"

"Burada her gün kitap okuyup uyuklamam. Ben biraz...keşif yaptım."

"Yani kaçmaya mı çalıştın?" dedim.

"Birkaç defa." Bu bilgiyle bir şeyler yapmamı beklermişçesine beni izledi. Ama ne yapmanı gerektiğini bilmiyordum.

"Hayatı onlar için daha fazla zorlaştırmamam için bana bu kitapları getirdiler," dedi.

"Ah, demek seni hizada tutmak için bunlar yeterli oldu. Bir kâğıt ve bir kurşunkalem. Bir kenara yazdım."

Gülecek gibi baktı ama gülmedi. "Kendi kararlarımı kendim veririm," dedi, sanki bilmiyormuşum gibi.

Eğilerek çok yakınımaya geldi, gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu. "İşte bu yüzden, bizimle ne yapabileceklerini düşünmek için bir haftaya ihtiyaçları var." Sesinde, yalnızca Zenn'den duyabileceğim bir ısrar vardı. Zenn'i aklıma getirmek kalbimi biraz kırdı, çünkü Jag eşim değildi ve ona çok fazla bağlanmamalıydım.

Jag'den uzaklaştım ve başka bir konu açmak için kendimle savaştım. "Bana aileden bahset," dedim, sesimde hâlâ çok az da olsa gerginlik vardı.

Bana abisinden bahsetmeden önce dudakları bir saniye gerildi. Bildiği her şeyi Pae'e'ten öğrenmişti. İyi Topraklar'a her girişi, her çıkışı, her muhafız değişimini, yağmacıların kullandığı her türlü cihazı... Sesinin sakinleştirici tonu, gözkapaklarımı ağırlaştırdı.

Uyandığımda, Jag'ın kolu bana dolanmıştı ve başımı göğsüne yaslamıştı. O uyudukça göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu. Elinin kolumun üstüne düşmesi hoşuma gitti. Hiç kıpırdamadan gözlerimi tekrar kapadım ve beynimdeki çılgınlıkları (*Sen Zenn'le eşleştin!*) bastırmaya çalıştım.

Sanki işe yarayacakmış gibi.

Yemek arabasından önce, akşam yemeğinin kokusu geldi. Fırladım ve alnımı parmaklıklara dayadım. Muhafız o kadar yavaş yürüyordu ki neredeyse yavaşlıktan geriye doğru gidecekti. Ağrıyan bileklerimi kelepçelerin içinde çevirdim ve hızlanması için dua ettim.

Jag yüksek sesle esnedi ve bana katıldı.

"Yemekte ne var?" dedim, ağzımın suları akarken. Her şeyi yiyebilirdim; yemeğin kokusu annemin pişirdiği lahana haşlamasına benzemesine rağmen.

"Bu gece jambon olmalı."

"Jambon?"

"Evet, et yani."

"Oh." Etin ne olduğuna emin değildim ama bunu kabul etmek istemedim. Patates, havuç, fasulye ve bahçemizde yetişen tüm diğer şeylerle beslenerek büyümüştüm. Beslenmemizi, suyla karıştırıp içtiğimiz vitamin ve protein paketleriyle desteklerdik.

Muhafız pis pis bakarak kelepçemi çözdü. Serbest kalmam, şiş bileklerimde ani bir rahatlamaya sebep oldu. Bileklerimdeki berbat kızarıklık elimle hafifçe ovalarken, muhafız tepsiyi aralıktan içeri itti.

Jambon her neydiyse çok lezzetliydi. Patates ve havuçlarsa ağzımda lifli ve ağır bir his bıraktı, sanki hidro-toprakta yetiştirilmiş gibiydiler. Köpüklü içecek önceden karıştırılmış olarak geldi. Vitamin olduğuna neredeyse emindim ama evde içtiklerimizden çok daha sert bir tadı vardı. Belki de karıştırıldığı suyun kendi lezzeti yüzünden. Lezzet derken, iyi bir şey kastetmiyordum. Daha çok metal gibi...

Üç dakika içinde her şeyi yedim. Jag bomboş tepsime bakıp güldü. Sesi beni mutlu etti. İçimde daha önce, Zenn'le bile yaşamadığım, bir huzur yaratmıştı.

Aklıma Zenn gelince, bir yalnızlık -ve suçluluk- hissi ok gibi kalbime saplandı. Bir süreliğine parkta nasıl görüldüğünü hayal ettim. Muzır gülümsemesi, donuk bakışları... Jag'ın yemek yemesini seyrederek bu anıları kafamdan kovdum. Bronz elleri ve uzun, ince parmakları düzenli hareket ediyordu. Kahverengi cildinin her bir hücresi parlıyordu. Güneşin insanı güçsüzleştirmesi, ona daha fazla hastalık vermesi gerekirken, Jag aksine çok sağlıklı görünüyordu. Daha önce kimsede görmediğim kadar büyük bir hayat enerjisi yayıyordu.

"Kötü mü büyüdün?" diye sordum ekmeğini bir peçeteye sararken.

"Evet. Ama gerçekte kötü değilim biliyorsun. Bu sizinkilerin taktığı isim. Aslında tıpkı sizin gibiyiz."

Bu yorumunu uzun süre düşündüm. Yemeğinden kalanları kitap rafına koyduktan ve bana defterinde kelime oyunu oynamayı öğrettikten sonra bile hâlâ düşünmeye devam ettim. Yerde uyuyakalmasından çok sonra bile -bana yine yatağı verecek kadar kibardı- onun gerçekten kötü olmadığı düşüncesi beynimde dolanıp durdu.

Ya ben Kötü Topraklarca doğsaydım? Farklı biri mi olurum? İyi yerine kötü biri mi olurum? Gerçekle kimdim? İyi mi yoksa Kötü mü? Aynı anda ikisi olabilir miydi? Ne olduğum bu kadar önemli miydi?

Tabii ki önemli, diye fısıldadı ses. *Hem de çok önemli.*

Her ne kadar doğru gibi gelse de sözlerini kulak ardı ettim. Davetsiz ses, midemde bir yangına yol açtı. Kafamda birinin olmasından nefret ediyordum. Düşüncelerimi kendime saklayamamaktan... Daha da kötüsü, bazen o Düşünür'le aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum.

Seslere asla cevap vermiyordum, çünkü bu onları beynimi istila etmeye daha

da fazla cesaretlendiriyordu. Ama ben bir kural yıkıcıydım, kendi koyduğum kuralları bile yıkardım. *Benden ne istiyorsun?* diye sordum, çünkü bir şeyler istediğine emindim. Planlaması bir hafta sürecek bir şeyler...

Tabii ki yanıt veren olmadı.

Kötü Topraklar'a gideceğim, diye düşündüm. *Sorunsuz, kavgasız. Söz veriyorum.*

Ama Kötü Topraklar'da yaşama düşüncesi beni dehşete düşürüyordu, çünkü Zenn'i bir daha asla göremeyecektim. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı, boğazım sıkılıyor gibi hissediyordum, nefes alamıyordum. Sadece Zenn yüzünden de değil, Onlar'ın beni gerçekten Kötü Topraklar'a yollayacaklarını düşünmemiştim. Sergilediğim müthiş itaatsizlik gösterilerinden sonra olmazdı.

Kendimi sakinleştirmek için diğer tarafa döndüm ve Jag'in uyumasını izledim. Nabzım yavaşladı, ciğerlerime dolan hava hafifledi. O haklıydı, kötü biri değildi.

Mükemmeldi.

Biraz zaman geçtikten sonra Jag beni dürttü. İnledim ve yana dönerek kendimi doğrudan çimento zemine attım.

Acıyla, "Ah," diye bağırdım, keşke omzumu ovuşturabilsem diye düşündüm, çünkü yatmadan önce beni yine kelepçelemişlerdi. Gece "kötü işlere" kalkışmamı istemiyorlardı. Omuzlarım yandı ve elektrik akımının verdiği batıcı his kollarımdan yukarı tırmandı.

"Bir duruşmamız daha var," dedi Jag, musluktu ıslattığı parmaklarını saçında gezdirip dikleştirirken.

Boğazım kurudu. Başımı belaya sokmaya alıştım. Ama Jag? Ona daha fazla sorun çıkarmak istemiyordum.

"Benimkini de yap," dedim. Ellerini tekrar ıslattı ve bana uzandı, bileklerimi görünce duraksadı.

Serin parmaklarını kelepçelerin etrafında gezdirdi. "Teknoloji alerjisi." Sesinde, teknolojinin cildimi yaktığına şaşırmış gibi bir ifade yoktu, biliyormuş gibiydi. Saçımı yapmayı bitirince ona doğru döndüm.

"Güzel." Eliyle yanağımı okşadı. "Harika bir saçın var."

"Sen bir saç manyağsın," dedim, yeniden geriye dönüp dikleştirdiği saçlarımı aynada incelerken. Adeta yanağıma dokunduğu yerde bir iz bırakmış olmasını bekliyordum. "Çoğu kişi farkına bile varmaz, şapkalarımız falan yüzünden." Kısacık saçlarımı annemden neredeyse iki hafta boyunca gizlemeyi böyle başarmıştım. Zenn hiçbir şey söylememiş, yalnızca neden kestiğimi söylediğimde, parmaklarını kısa saç tutamları arasında gezdirmişti.

"Kötü Topraklar'da şapka giymeyiz," dedi Jag. "Saç orada bir statü simgesidir."

"O ne demek oluyor?"

"Herkes saçına bayılacak. Yani tam bir *Kötü Adam*'ın olması gerektiği gibisin."

Tabii sen Kötü Kız olacaksın." İnce hapishane üniformasından yayılan vücut ısını hissedebileceğim kadar yakma geldi. İçimden bir enerji dalgası geçti. Çok güçlü, çok baskın bir yakınlık, alışkanlık duygusu hissettim. Neredeyse ona daha önce tanışıp tanışmadığımızı soracaktım. Ama çok saçmaydı, hayatımda hiç kötü çocuk tanımamıştım.

"Kötü olmak istemiyorum," diye itiraz ettim.

"Çok geç, Vi. Sen benden de kötüsün."

Topuklarımın üzerinde hızla geri döndüm, omzumla onu iterek. "Sözünü geri al," dedim.

Yüzü kızardı ve geri çekildi.

"Ben kötü değilim," dedim.

"Peki, tamam. Kötü değilsin." Beton zemini inceliyordu. "Ama aslında öylesin," diye ekledi alçak sesle. Eğer çift kelepçeyle bağlı olmasaydım, o düzgünlük abidesi burnuna sert bir yumruk çakabilirdim. Ama üç Mek ve en az on iki ağır silahlı muhafız belirdi ve zamanlamanın biraz yanlış olduğunun farkına vardım.

Mekler etrafımı sardı; bir tanesi önde diğer ikisi iki yanımdaydı. Bunlar kapatma düğmesi olmayan, çok daha gelişmiş tiplerdi. Yani, bir şifre çözücüm olmadan onları kapatmam mümkün değildi.

Jag kelepçesiz olarak önümde yürüyordu, yanında iki muhafız vardı. Diğer tüm muhafızlar dört bir yanımda toplanmıştı, ellerinde çalışır durumda şok tabancalarıyla, burnumu çeksem saldırmaya hazır gibiydiler. Sanki on beş yaşında bir su kızı tamamen silahlı ve kaslı on adamı yere serebilecekmiş gibi.

Boş koridorlarda yürüdük. Yeşillerin isimlerimizi söylemesini beklemeden, tıpkı koridorlar gibi bomboş olan parlak duruşma salonuna girdik.

Jag ve ben, Mek sözcülerimiz olmadan yan yana ayakta durduk. Bunun haklarımı ihlal ettiğinden emindim ama ah durun bir dakika, İyilerin hakları yoktu ki! Yayınlarla bağlanır, bize söylenen işleri yapardık ve Onlar'ın bizi eşleştirdiği kişilerle evlenirdik. Karşılığında iyi bir hayatla ödüllendirilirdik ya da bu Düşünürlerin inanmamızı istediği şeydi.

Ayrıca Düşünürler, Kötü Topraklar'ın gerçekten kötü olduğuna inanmam için beynimi yıkamışlardı. Jag'le konuşmamın ardından, artık o kadar emin olamıyordum. Acaba babam sürgüne mi gönderilmişti? Eğer babam oradaysa, Kötü Topraklar o kadar da berbat bir yer olamazdı.

Bir doktor yanıma yaklaştı, gözleri bileklerimdeydi. Şaşırmış görünmüyordu, bir e-tabloya bir şeyler çiziktirip gitti.

Birkaç saniye sonra, Yeşiller kapıdan içeri, suyun içinde çözülen vitamin gibi doluştu. Aralarında konuşup projeksiyon ekranlarına işaret ediyorlardı. Ortadaki Yeşil içeri en son girdi ve geçen duruşmadaki yerine oturdu. Kan çanağı gözleri ve kirli sakalıyla etrafa soğukluk yayıyordu.

"Kelepçelerini çıkarın," dedi. Dediğini yapmak için bana doğru gelen muhafız bundan hiç memnun görünmüyordu. Serbest kalmamın ardından gelen rahatlamayla iç çektim.

"Violet," dedi ortadaki Yeşil. "Seninle ne yapacağız biz?"

"Ne yapacaksınız efendim?" diye masumca sordum.

Birkaç Yeşil birbirine bakıp kaşlarını kaldırdı, sanki *Size çirkin tavırlarından bahsetmiştik*, der gibiydiler.

Ortakdaki Yeşil derin bir nefes aldı. "Thane Myers'in emriyle, İdareciler Birliği'nin önüne çıkarılacaksınız."

Gözümü kırpmadım. Hareket etmedim. Hiçbir şey anlamamıştım.

"Kim?" diye sordum, aynı anda ortadaki Yeşil konuştu, "Her ikinize de çip takılacak."

Çiplenmek. Hayatının sonuna kadar işaretlenmek. İyi Topraklar'da bu kötü bir şeydi; gerçekten çok kötü. Her tarayıcı, her okuyucu çipi algıladı. Alamlar öterdi. Herkes sizin ne olduğunuzu bilirdi. Bir zavallı. Bir suçlu.

Zenn'le planladığım gelecek sanki ellerimden uçup gitti ve beyaz bir ufukta görünmeyecek kadar uzaklaştı.

Jag yanımda kaskatı kesildi. "Kesinlikle hayır. Bana o teknolojik zıvalarınızla dokunamazsınız."

"Başka seçeneğiniz yok Bay Barque. Buraya Kötü Topraklar'dan yasadışı olarak geldiniz, getirdiğiniz kaçak teknolojiyi dağıttınız ve bizim teknolojimizi çalmaya kalkıştınız."

"Sekiz hafta önce gitmek istedim."

"Sekiz hafta mı?" diye fısıldadım. Jag beni duymazlıktan geldi, buz mavisi gözleri şimdi gerçekten dondurucu görünüyordu. O ve ortadaki Yeşil birbirine kilitlenmiş, sessiz bir savaş veriyorlardı.

"Belki ama daha fazla Kötü Topraklar saçmalığıyla geri dönecektin. Şimdi birlikte olduğunuza göre, başka seçeneğimiz kalmıyor."

Aklım *birlikte* kelimesine ve ortadaki Yeşil'in bununla ne demek istediğine takıldı. Bizi bir araya koyan oydu - bu, istediği şeyi yapmadığımız anlamına mı geliyordu? Ya da yaptığımız?

"Ölürüm daha iyi," dedi Jag.

"Hayır!" diye fısıldadım. Bunu gerçekten yaparlardı. Öldürme konusunda şakaları yoktu. Bunu biliyordum - Ty ölmüştü.

"Birlik bu kez itiraz kabul etmeyecek. Üzgünüm," dedi Yeşil; sesi üzgünden başka her şeye benziyordu. "Thane, naklinizin yarından sonraki gün yapılmasına izin verdi." Dikkatini bana yöneltti. Benim bu kadar sıkıntıya değmediğimi ve benden bir an önce kurtulması gerektiğini düşünüyordu. Bazen gözler hiçbir şeyi saklayamazdı. "Dağılabilirsiniz."

Merdivenlerden çıkıp hücreye gittik ve Jag orada dünyanın en şaşırtıcı hareketini yaptı.

Yatağa yatıp ağladı.

Ağlayabilen birisi olduğunu tahmin etmezdim. Gözleri her zaman öyle parlak, öyle hayat doluydu ki sanki başına belaya sokmak için yaşıyordu.

Ty da tıpkı böyleydi ama o su için, kendisi olma -ya da kendini bulma-macerası için yaşamıştı. Kötü ruhlu adam Ty'ı almaya geldiği gün, annem onu durdurmaya çalıştı. Ama şok tabancasının bir dokunuşu, bütün hafta sürecektir bir uykuya dalmasına yetti. Doğum günümü, her şeyi kaçırdı. Tabii kutlamak için zahmete gireceğini sanmıyordum ama her neyse işte...

Ty'a sarıldım, gözyaşlarına sildi ve ziyarete geleceğine söz verdi. Beni yeniden göreceğini, gölün etrafında tur atacağımızı ve ayrıldığımız gün böyle bebek gibi ağlamamızla dalga geçeceğimizi fısıldadı. Eve yalnızca bir defa geldi. Daha sonra koyu tenli hükümet görevlisi bize, yeni bir teknoloji üzerinde çalışırken, cihazın geri teptiğini ve Ty'ın öldüğünü söyledi.

Sonra bana karşı uysallık taktiğini kullanmak zorunda kaldı, yoksa onu öldürebilirdim. İşte gerçek bela o gün başladı.

Jag'in inip kalkan omuzlarını izlerken Ty'ın gittiği günkü öfke ve acıyı hissettim. Sonunda yatağın yanına diz çöktüm ve elimi sırtına koydum. Sırtına beceriksizce hafif hafif vurdum, bu hareketin iki gözü iki çeşme ağlayan birini teselli etmek için yapıldığını umuyordum.

"Hey." *Pat, pat.* "Hadi ama... Onlar bize çip takamadan buradan kaçacağız." *Pat, pat.* Kendimi çok yavan hissettim.

Doğruldu ve eliyle yüzünü sildi. Doğrudan bana bakmaktan kaçınıyordu. "Bizi gerçekten buradan çıkarabileceğini düşünüyor musun?"

Tabii ki düşünmüyordum. Benim zavallı teşebbüsümü hatırlamıyor muydu? Banyoya kadar gitmiş, oradan çıkamamıştım. Ama artık dondurucu bakışlar atmayan o güzel gözleri, ağzının o kusursuz kıvrımı...

Onun ağlaması dursun diye ne isterse söyleyebilirdim. "Tabii ki," diye yalan söyledim. "Bu gece çıkacağız."

Beni bir anda kollarına aldı ve kendi yanına doğru yatağa çekti. Gülüşü ruhumu okşuyordu ve bu sesin göğsünde yankılanması kadar duymak istediğim hiçbir şey yoktu. Son yankı da duyulmaz olana kadar yanağımı göğüs kafesine yasladım. Bana sarılmasından olduğu kadar kendi davranışlarımdan da irkilerek hemen gerçi çekildim ve yere uzandım; gözlerine bakamıyordum.

Ona dokunmadan konusunda seni uyarmıştım.

Ses beni irkiltti ve dirseğimi arkadaki duvara çarptım.

Bir kez daha kuralların tamamen karşısında yer almıştım. Çünkü insani dokunuşlara muhtaçtım. Hep muhtaç olmuştum, isyankâr düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım.

"Üzgünüm," dedi Jag, parmaklarını omzumda gezdirirken. "Seni korkutmak istemedim."

"Sorun değil. Bi-bilmiyorum."

"Seni korkuttum mu?" Yatağın yanına doğru eğildi.

"Tabii ki hayır."

Gülümsedi ve bir an kalbim duracak gibi oldu. "Güzel." Bunu çok söylüyordu. Omuz silkme hareketi gibi bir şeydi.

"Nasıl altı haftadır burada olursun?"

"Rehabilitasyon," dedi. "Sinyal denediler ama cihaza bağlanmayı reddettim. Onlar da sizin İyi zihin doktorlarınızdan biriyle telkin yöntemini denediler. O da pek iyi gitmedi. Benim burada olmamı istemiyorlardı ama yine de bunun Kötü Topraklar a salıvermekten daha iyi olduğunu düşünüyorlardı. Beni Özgürlük'e yollayacaklarını hiç düşünmedim."

"Özgürlük nerede?"

"Doğuda Vi," sesi bir fısıltıya dönüştü, "oraya gidemeyiz. Asla çıkamayız. Thane... Oraya gidemeyiz işte."

Daha fazla açıklamasını bekledim ama konuşmayı kesti.

"Biz Özgür Düşünürler olduğumuz için," dedim, kesinmiş gibi. İlk duruşmada Keloş bana böyle demişti. Bu nedenle Jag'le aynı hücredeydim ve ona böyle güçlü bir bağlılık duyuyordum. "Neden Özgürlük'te hayatta kalamayız?"

Yapay aydınlatmanın loşluğunda, gözlerindeki korku ışıltısını seçebiliyordum. "Orası Yöneticiler Birliği'nin yeri."

"Eee, ne olmuş?"

"Onlar iyi insanlar," dedi.

"Yani..."

"Yani, gerçekten iyi insanlar," diye tekrarladı Jag. Bu da onların benim için çok kötü olmaları demekti.

"Thane Myers kim?" diye sordum.

"Hiç kimse," diye cevap verdi, sesi buram buram yalan kokuyordu.

"Her şeyi kontrol ediyor," diye fısıldadım. Muhafızları. Yeşilleri, belki Jag'i bile. İsmi bu bilecek kadar çok defa duymuştum.

"Thane'i unut," dedi Jag, sesi garip bir biçimde sertti. "Buradan nasıl çıkacağımızı düşünelim."

Yattığım yerde yana doğru yuvarlandım ve bir İyi'nin hapisten nasıl kaçacağını düşündüm.

Sonra kafama dank etti.

Kötü olmalıydım.

O gece çıkmadık. Jag'e sabah duş sonrası deneyeceğimize söz verdim. Banyoda kontrol etmem gereken bir şey olduğunu söyleyerek kendime zaman kazandırdım. Aslında, yalnızca bir Kötü'nün nasıl davranacağını düşünmem gerekiyordu.

Kaçmak yerine, bana Kötü Topraklar hakkında hikâyeler ve nasıl üç yıldır okula gitmediğini anlattı. Herkesin giyeceklerini seçme şansı olduğunu söyledi. Uzun ya da kısa kollu. Mavi veya kırmızı ya da mor. Önemi yok. Siz "moda kaygısı" (bunun ne demek olduğunu bile bilmiyordum) sebebiyle takmak istemediğiniz sürece şapka yoktu. Böyle bir özgürlüğü algılamakta zorlanıyordum. Her sabah dolabımda beni, bir kot pantolon ve uzun kollu, soluk renkte bir bluz karşılardı.

Jag bana insanların çoğunun kötü olmaktan mutlu olduğunu çünkü aksini bilmediklerini söyledi. O İyi Topraklara düzenli olarak gidip geldiği için biliyordu. Sahip olduğumuz teknolojiyi biliyor, Kötü Topraklar'ın arıtma sistemlerimizden ve hayatımızı konforlu kılan cihazlardan nasıl faydalanabileceğini görüyordu.

Haksız değildi. Bu büyük bir adaletsizlikti - beyin yıkama kısmı hariç, yayınları ve bağlantıları kolaylıkla geride bırakabilirdim.

İyi olmaktan hiç mutluluk duyup duymadığımı merak ettim. Yani, ben de aksini bilmiyordum - en azından sinyallere bağlanmayı kesene kadar. Bunu Jag'e söylediğimde, "Bu bir kontrol taktiği Vi, seni başka bir şeye değil, Onlar'ın istediği şeye inandırıyorlar."

Bunu biliyordum. Ama hayat boyunca kullandığın etiketleri aşabilmek zordur. Belki ne iyi ne de kötü olan başka bir etikete ihtiyacım vardı. Bana göre Jag, nerede doğmuş olursa olsun gayet iyi biriydi. Aslında o, büyürken Kötüler hakkında bana inandırılan her şeyin tam zıddıydı.

Hastalıklı, beceriksiz, yardımı hak etmeyen, düpedüz kötü insanlar...

Kötüler hakkında inanmış olduğum hiçbir şey Jag'le örtüşmüyordu. Onlara karşı çok olumsuz hisler besliyordum, çünkü babamın uzun süreli yokluğundan onları sorumlu tutuyordum.

Ama şimdi...evet, artık tüm bunların hiçbir anlamı yoktu.

Sonunda Jag kalemini, defterin spiral tellerine geçirdi ve yastığının altına tıktı. Yanına oturdum, parmaklıkların arasından koridoru izledim. Bizi buradan nasıl çıkaracaktım? Güvensizliğimi unutmaya çalıştım, henüz vazgeçmeye niyetim yoktu. Bir şeyler düşünecektim elbet.

Jag parmaklarını benimkilere geçirdi ve bana doğru eğildi. Yalnızca Zenn'le yaşadığım huzurlu sessizlik anlarından biriyle keyiflenirken, gerilim vücudumdan boşalıp gitti. Zenn'in düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım. Çiplenecek ve Birlik tarafından yargılanacaktım. Geçmiş hayatım, geçmişte kalmıştı. Keşke kendimi bu kadar boşlukta hissetmesem diye düşündüm.

"Gerçekten erkek gibi kokuyorsun," diye fısıldadı Jag. Yumuşak sesi kulağımı okşuyor, nefesi tüm iliklerime işliyordu. Parmakları benimkilerin

arasındaki boşluğu kusursuzca dolduruyordu.

"Kapa çeneni," diyebildim ama sesim nefessiz kalmışım gibi çıktı. Üzerimdeki etkisini fark ettiğine emindim. Bunu gizlemekte hiç iyi değildim. Bu mikroskobik hücrede yalnızca iki gündür beraberdik ama içimde derinlerde bir yerde -onunla tanışmadan önce keşfetmediğim bir yerde- bir bağımlılık hissediyordum.

Yataktan aşağı kaydım ve zemine yerleştim, kalça kemiğim acı verici bir şekilde sert betona sürtüyordu. Jag bana doğru döndü. "Vi?"

"Evet?"

"Sana yardım edeceğim." Ben uykuya dalarken eli omzumdaydı.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonunda ilk defa deliksiz uyudum. Ama Mekler beni aydınlık olmadan kaldırdı. Normalde uykusu hafif olan Jag, bu sefer kımıldamadı bile.

Mekler (üç tane) beni asansöre götürdü (tamamen eski teknoloji) ve birinci seviyeye gittik (neyse ki ayakkabılarımı çıkarmadan uyumuştum). Kapılar, bembeyaz ışıkla dolu bir odaya açıldı. Gelişmiş teknolojiden yayılan sinyaller tüm duyularıma saldırdığı an gözlerimi kısarak etrafa baktım. Bu bulanık görmekten de öte, kör olmak gibiydi, çünkü birileri kafamın içine sivri bir alet batırıp duruyordu adeta.

Birkaç beyaz elbiseli kişi üzerime çullandı, dizlerimin üzerine düştüm. Beynimde bir şey çaktı, ne olduğunu anladığımda ise artık tepki veremez hale gelmiştim. Ayak ve el bileklerimi bağladılar, beni bir sedyeye sabitle- diler ve sedyeyi daha da parlak ışıkların altına doğru yürüttüler.

Bana çip takıyorlardı.

"Hareket etme," dedi bir doktor, yüz maskesinin ardından. "Kıpırdamazsan canın yanmaz ama sabit durmazsan acıtacağına emin olabilirsiniz."

Sorun çıkarmaktan değil de canımın yanmasından korktuğumdan hareket etmedim. Bu lanet olası yayın sinyalleri beni altı yaşından beri korkak bir tavuğa çevirmişti.

Soğuk eller sol bileğimi çözdü ve siyah bir kalemle etrafına çizgi çekti. Mürekkep etimi eritiyordu. Bu doktor hayatımda gördüğüm en iğrenç yalancıydı. Çünkü cildimde neredeyse iki parmak kalınlığında bir yeri şerit gibi soymuştu. Ve çok acıyordu.

Kendimi bakmaya zorladım, dokularım, tendonlarım ve kemiklerim ortaya çıkmıştı. Doktorların birinin bileğime hafifçe bastırdığı geri dönüştürücü sayesinde kan akmıyordu. Minik küreler şeklinde katılaştıran kan, doktor tarafından bir tepsie silkeleniyordu.

Eldivenli parmaklar bir bilezik şeklindeki çipi bileğime taktı ve minik bir düğümle bilek kemiğimin tam yanına sabitledi. Artık cildimin yerinde yanıp sönen sensörler ve uzun bir barkod vardı.

Cehennemden gelen kalıcı bir mücevher.

"Kimse görmeyecek," diye açıkladı. "Sadece bizim teknolojimiz algılayabilecek. Hayatını daha da berbat hale getirmek istemeyiz."

"Çok geç," diye homurdandım.

Başka bir doktor elinde uzun bir iğneyle yaklaştı. Bu son nokta oldu. Çırpındım, sağa sola tekme savurdum ve küfrettim. Eller beni bastırdı ve biri bana başka bir susturucu daha taktı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve kafamı yana çevirdim. Kalp atışlarımı ağzımda ve kulaklarımda hissedebiliyordum. İğne bileğime batıyor ve yeniden büyüyerek bilekliği kaplayan derim kaşınıyordu.

Beş dakika sonra, sonsuza kadar işaretlenmişim.

Bu teknolojinin ne kadarını babamın icat ettiğini düşündüm. Büyük bir ihtimalle tümünü... Halkın üzerinde kullanmaya başlamadan önce, tüm yeni icatlara o onay verirdi.

Onu en son gördüğümde gülümsemişti ama gülüşü keder doluydu ve gözlerinin etrafında ince kırışıklıklar oluşturmuştu.

Birkaç gece önce ormana gitmişti ama bana iyi geceler demek için sarıldığında deri ceketini giymemişti.

Uzun kollu bluzu, akşam yemeğindeki soğanlar gibi kokuyordu.

"Hoşça kal V," demişti.

"İyi geceler" yerine "hoşça kal" demesi dikkatimi çekmemişti, bunu ertesi sabah uyanıp da gittiğini fark ettiğimde hatırladım.

Bütün evde ceketini aradım ve bu yüzden okula geç kaldım.

Ceket orada değildi. Onu asla bulamadım.

Hatta okuldan eve geldiğimde, ev babama ait olan her şeyden tamamen arındırılmıştı.

Ev belki ama hafızam değil...

Gözlerimi kapayıp yoğunlaştığımda, hâlâ onu görebiliyordum. Yeşil gözleri, altın pırıltılarla ışık saçıyordu. Kısacık kahverengi saçları. Geceleri bana huzur veren sıcak sarılışı.

Beni sevdiğini söylediğini duyuyordum. Sesi alçak, hırıltılı ve duyguluydu.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Yeni çip takılan elimle silerken, yakıcı acının etkisiyle suratımı ekşittim.

Bir doktor hâlâ derisi büyümekte olan bileğimi kontrol etti. Büyük bir elektronik tabelaya minik bir not aldı ve yürüyüp gitti. Başımı duvara doğru çevirdim.

Bir kapının üzerinde asılı olan çıkış yazısı şiddetli bir elektronik sinyal yayıyordu. Jag'in tekinsiz sesi kafamda yankılandı. *"İyi olanlar Onlar."*

Özgürlük'e gidemezdim. Bu da Kötü Topraklar'a gitmem demekti. Belki orada babamı bulacaktım.

O seçimini yaptı, diye fısıldadı ses, sanki duygularımı biraz olsun anlıyor gibiydi. Beni anlamasını kesinlikle istemiyordum.

O seçinler umurumda değildi. O aptal Düşünür'ün benim için üzülmüne de ihtiyacım yoktu. Sadece kendimle baş başa kalmak istiyordum.

Kapa çeneni! diye emrettim. *Kafamdan defol!*

Ses geri gelmedi ya da ben onu yavaş yavaş üzerime çöken bunalımım, umutsuzluğum ve vücudumu ele geçiren öfkem nedeniyle duymadım.

Doktorlar her on dakikada bir bileğimi kontrol edip notlar aldı. Sonunda biri susturucuyu çıkarıp, "Bak," dedi.

Etim yerli yerinde duruyordu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve bilek kemiğimin bir parçası olabilecek kadar belli belirsiz minik tümseği hissettim. Çipli bilezikteki elektrik akımı, bileğimi sürekli sızlatan hafif bir ağrıya neden oluyordu. Sorun değildi. Ne de olsa yayın cihazından kulaklarıma gelen çınlamayla yaşamaya alışmış biriydim.

"Haddini bilersen bu çipi kullanmak zorunda kalmayız," dedi duruşmalarda ortada oturan Yeşil. Onu Enstitü cüppesi olmadan tanıyamamıştım ama beynime işleyen sesini unutmak mümkün değildi. Maskesini çıkardı ve bana baktı.

"Ve bir daha İyi Topraklar'a dönemeyeceksin. Asla."

"Geri dönmek istemiyorum zaten," dedi tükürürcesine. Zenn'le evlenme hayalinin son zerreciği de ağzımdan çıkan bu sözcüklerle toza dönüştü. Ama iyi olacaktım. Her zaman olduğu gibi.

Beni dışarı çıkarırlarken, "Şimdi de sırada çocuk mu var?" diye sordu bir başka doktor,

"Hayır, Thane onu kendisi halletmek istiyor. Ayrıca, o çocuk en az iki saat daha uyanmaz. Yorgunluktan ölüyorum, hadi dinlenelim. Sonra da..." Asansör kapıları kayarak kapandı ve cümlesi yarıda kesildi.

Yukarıya, hücreye geri döndüğümde, Jag hâlâ uyanmamıştı. Yere yattım ve yatağının altına baktım. Beton her zamanki kadar sertti.

Dişlerimi gıcırdatıp homurdandım, "O Thane denen kişinin -her kimse artık- Jag'e çip takması için cesedimi çiğnemesi lazım!"

8

Teknoloji ilginç bir şey; büyük gücü iyiye veya kötüye kullanılabiliyor. Ty ve babamın aksine, ben mucit geni taşıımıyordum ama iyi teknolojiyi gördüğüm an tanırdım, daha doğrusu hissederdim. Ve aşağıdaki laboratuvarı hem görmüş hem de hissetmişim.

Orada elim kolum bağlı duramazdım.

Evet, *durabilirsin*. Seste emredici bir ton vardı. Bundan gerçekten nefret ettim. Oturup dizlerimi çeneme kadar çektim; dinliyor, Düşünür'ün beynime başka bir düşünce yerleştirmesini umuyor ve çaresizce sahibinin kimliğini bulmayı bekliyordum. Ses o kadar tanıdıktı ki...

Hiç kimse konuşmayınca kalktım ve Jag'i sarstım. Cevap vermedi. Korkuyla doktorun onun uyanmaması hakkında dediklerini düşündüm. Onu uyuşturmuşlardı.

Musluğu açıp yüzüne soğuk su çarptım. Silkinerek gözlerini açtı. Gözleri kan çanağı gibiydi ve bulanıktı. Hiçbir şey demedi, Karşısında dikilmiş ona sesleniyor olmamı zar zor algıliyordu. Gözleri yeniden kapandı.

"Hayır! Jag, uyanman lazım. Seni çipleyecekler!"

Jölesinin kapağını açtım -kokusu ölüyü bile diriltirdi- ve burnunun önünde salladım. "Uyan!" Yine kıpırdandı, yüzüne bir avuç su daha çarptım.

"Nihayet," dedim doğrulup otururken.

"Ummhh." Elleriyle yüzünü ovaladı.

"Ayakta durabiliyor musun?" Koridorda muhafız var mı diye göz attım. Boştu. Sabahın çok erken bir saati ya da hâlâ gece yarısı olmalıydı.

Jag geriye doğru yatarken yatak gıcırdadı. "Biraz izin ver," dedi, ben homurdanarak onu kaldırmaya çalışırken. Uyku ilacının etkisi altında iyice ağırlaşmış vücudunu kaldırmam imkânsıza yakındı. "Hayır. Uyanmak zorundasın."

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Öyle mi? O halde çok kötü, çünkü sana da çip takacaklar. Ben seni buradan tek başıma çıkaramam." Rafta akşam yemeğinden ayırdığı ekmeği gördüm ve aldım. "Al, bunu ye. Gitmemiz lazım."

O yerken sanki kafasındaki bulutlar da biraz dağılır gibi oldu. Ayağa kalkmasına yardım ettim ve vücudunu uyuşukluktan kurtarmak için minicik hücremizde volta atmaya başladık. *O hasta değil. Her şey yolunda*, diye düşündüm her bir dönüşümüzde.

Durdu ve gözleri parlayarak bana baktı.

"Nasılsın?" diye sordum.

Yüzünden garip bir bakış geçti; şaşkınlıkla korku arası bir şeydi. "Sen... ben..." dedi ve kafasını salladı. Yüzü yeniden ifadesizleşti.

Sorunlarıyla uğraşacak vaktim yoktu. "Hadi gel," dedim. "Hasta numarası yapman lazım ki tuvalete gidebilesin. Asansöre ulaşmamız lazım."

"Numara yapmama gerek yok." Yatağa oturdu. "Asansörü mü kullanıyoruz?"

"Evet, dün biraz keşif yaptım." Bana çip takıldığını açıklamaya ne vaktim vardı, ne de onun şu an bunu bilmesi gerekliydi. "Muhafız konusunda yardımına ihtiyacım var."

"Tamam, nasıl istersen," dedi ayakkabılarını giyerken.

"Hey!" diye bağırdım muhafızların ofisine doğru. "Jag hasta! Kusmak üzere! Gelip alın onu!" Uyku mahmuru bir muhafız çıkıp, gömleğini pantolonunun içine sokarak gelene kadar on dakika bağırdım.

Jag'in yüzüne renk gelmişti. Sırıtmasını saklamak için iyice eğildi. Ben gevşedim ve gülümsedim ama muhafız parmaklıkları kaydırarak açtığında gülüşümü yüzünden silmek zorunda kaldım. Jag ayaklarını sürüye sürüye öne doğru ilerledi, midesini kavramış ve inliyordu.

Muhafız destek olmak için Jag'in kolunun altından tuttu. "Nesi var?"

"Nereden bileyim? Doktora benzeyen bir halim mi var?"

Jag yavaşça hareket ediyor ve bana kapının kenarına gitmeme zaman tanıyordu. Muhafız farkına varmadan hücrenin dışına çıkmıştım.

Jag tek bir harekette doğruldu ve adamın burnuna o kadar sert bir yumruk attı ki kırılan kemiğin iğrenç sesi bütün koridorda yankılandı. Muhafız iki büküm oldu, yüzünü kapattığı ellerinin arasından kan damlıyordu.

Kemerindeki anahtarları ve şok tabancasını kaptım. Bir an tereddüt ettim, şok tabancası onu öldürür müydü acaba? Jag iki elini birleştirdi ve muhafızın kafasının arkasına sertçe indirdi. Sonra onu hücreye sürükledi ve titreyen ellerle kapıyı kilitledim.

Birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra koridorda koştuk. Asansörün iniş düğmesini yumrukladım. O kadar düşük bir teknolojiydi ki Jag'in muhafızdan yürüttüğü kimliğe bile ihtiyacımız olmadı.

Kapılar laboratuvara açıldığında asansörün duvarına yaslandık. Kalbim ağzımdaydı. Kapı Açma butonuna basıp bekledim.

Kapıyı açık tutunca alarm çalabilirdi ama riski almak zorundaydım. Asansörden dışarı bir adım attım, eğildim ve uzun bir metal masanın arkasına kaçtım. Jag beni takip etti, nefes nefeseydi. Ona baktığımda yüzünün parladığını gördüm. Ben orada dehşete düşmüş bir şekilde anlık kararlar almaya çalışırken bu adam tatildeymiş gibi rahattı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Hızla düşündüm ve başımla neredeyse otuz metre ötedeki çıkışı işaret ettim. Kapıdaki güvenlik sisteminden gelen akımlar görüşümü bulandırıyordu.

"Nereye açılıyor?" diye sordu.

"Dışarı."

"Seni seviyorum," dedi ve kalbim durdu. Çıkışa doğru sessizce ilerledi, gözleri hâlâ hayatla doluydu.

Bir şaka. Hiç de komik değil.

Ben ona cevap veremedim, Jag kıkırdadı. "Uzun zamandır hiç böyle eğlenmemiştim."

"Eğlenmek mi? Sen buna eğlenmek mi diyorsun?"

Yine alçak sesle güldü. Omuz silkmesi ve, "Güzel," deyişi aklıma geldi. Böylece üç etmişti.

Asansör biplediğinde gülüşünü kısa kesti.

Birbirimize yapışık halde, ameliyat masaları ve cerrahi aletlerin durduğu el arabalarının arasından ileri atıldık. Sinsilikte üzerine yoktu. Geniş bir kitaplığın güvenli gölgesine saklandığımızda derin bir nefes aldım. Vücudumdaki her bir hücre yanıyordu. Ellerinde elektronik tablolar olan üç doktor alçak sesle birbirleriyle konuşarak odaya girdi. Bize yaklaştıkça kitaplığın daha da arkasına doğru kayıyordum. Beni takip eden Jag, vücudumu duvarla kendi vücudunun arasına sıkıştırmayı başardı ve laboratuvarı görmemi engelledi.

Birkaç dakika bekledik, her geçen saniye gerginliğim bir kat daha artıyordu. Sonunda dayanamayıp, "Ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Oturuyorlar."

"Ne kadar uzaktalar?"

"Yirmi metre kadar."

"Bekleyemeyiz Jag. Bir-iki saat içinde seni almaya gidecekler."

Döndü, o sıkışık yerde elleriyle belimi kavradı. Nefesi yüzümü okşarken gücüm yerine geldi. "Nereden biliyorsun?" Mırıltısı garipti; yumuşak ve biraz da rica eder gibiydi. Gerçek dudaklarıma kadar geldi. Sözcükleri kusmamak için zorla yutkundum.

"Ben...şey...Sen uyurken birkaç muhafızın senin hakkında konuştuğunu duydum." O cevap vermeyince hemen, "Buradan bir an önce çıkmamız lazım," dedim.

"Gidelim o zaman ama kapının alarmı çalacak." Kapıya doğru bir adım attı ve onu iterek açtı. Kulak tırmalayan bir alarm çalmaya başlasa bile beynimdeki emri duyabildim, *Dur!* Yüksek ve net bir sestti. Beynimin yıkanmasıyla savaşacak kadar güçlü değildim. Hem Jag hem de ben laboratuvara geri döndük.

Ortadaki Yeşil laboratuvar masasının yanında duruyordu, kaşları öfkeyle çatılmıştı. Başımı kaldırdım, neredeyse beni yine kontrol etmesi için ona meydan okuyordum.

Tam bir adım atmıştı ki bir başka adam ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Yönetimin onda olduğu çok belliydi. Cildi garip bir inci gibi parlıyordu. Taktığı koyu renk güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu. Ağzı oynadı ama siren yüzünden söylediklerini duyamadım. Bunun yerine söyledikleri kafamda

yankılandı. *Doğru kararı ver.*

Beynimdeki sesi tanıyarak bir adım attım, bu ses...

Tam ismi aklıma gelecekken uçtu gitti. Düşüncelerim karmakarışık oldu. Gözlerimi kapadım ve bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Ama ne yaparsam yapayım, hafızamda büyük kara delikler vardı ve gözlerimi açtığımda karşımda duran iki adamdan hiçbirini tanıyamadım.

İyi ol, dedi ses ve hafızamdaki boşlukları doldurdu.

Bir adım daha attım, Onlara katılmaya hazırdım, Onlar ne isterse yapmaya da...

Biri kolumu kavradı. Bir çocuk, "Kötü adamları dinleme," dedi.

Ona bakmak için döndüm. Mavi gözleri karışık düşüncelerimi yarıp geçti. Güneşte bronzlaşmış, kötülere özgü cildi bana kaçmamı söylüyordu. O kötüydü.

"Şimdi gidiyoruz," dedi onlara. Beni kapıdan dışarı doğru çekti ve serin sabah havasına çıktık. "Hadi Vi." Takma ismimi kullanması, Jag'le birlikte geçirdiğim son iki günü geri getirdi. Kötü olan o değildi. Havayı derin derin içime çektim. Soğuk hava yoğun kontrolden kalma son bulanıklığı da dağıttı. Zihnim hâlâ yavaştı ama en azından kendi düşüncelerimle yeniden baş başaydım.

Çamurlu zemine doğru çıktım, kanım öfkeli bir ateşle vücudumda dolaşıyordu. Bol bol su emen ve vıcık vıcık olan ayakkabılarım yüzünden ayaklarım ağırlaşmıştı. Bataklık gibi bir alanı büyük bir çabayla geçtim ve ıssız sokağa ulaştım. Gökyüzü gümüş renkli ve sessizdi ama öfkeme çare olamıyordu.

"Acele et Vi." Jag'in sesindeki telaş bir arama ekibi peşimize düşmeden önce fazla vaktimiz olmadığını hatırlattı. Attığım her adımda, beynimde başka bir öfke kıvılcımı çakıyordu. Düşünürlerden gerçekten çok ama çok nefret ediyordum.

Biz hızla kaçarken alarmin sesi azaldı. Sonra tamamen durdu. Jag binalar arasında mekik dokuyup kuzeye, yani Merkez'e doğru giden bir yol tuttururken onu takip ettim. Güney Yakanın sınırına ulaştığımızda nefesim kesilmiş, sırtım tutulmuştu. Ben bir su kıızıydım ve bu zamana kadar yaptığım tek spor bir tekne (yavaş yavaş) kürek çekip (sıkıcı) yosun örnekleri toplamaktı.

Hava etrafımda baskı yaparken göğsümü tuttum. O Düşünür bizim öylece kaçmamıza izin vermeyecekti herhalde? Parmağımı bilek kemiğimde dolaştırdım ve bilekliğin minik tümseğini kocaman bir çakıl taşı gibi hissettim.

"Kötü Topraklar'a mı gidiyoruz?" diye sordum, onun arkasından koşarken.

"Evet," diye cevap verdi. "Biraz malzeme toplar ve Deniz'e gideriz."

"Deniz mi?"

"Kötü Topraklar tamamen özgür değil," dedi Jag. "Sizinkiler bizi şöyle böyle izliyor."

"Özgür değil." Kelimeler ağızma yabancı geldi, sanki daha önce hiç

söylememişim gibi.

"Deniz güvenlidir, orada sığınma hakkımız var."

Deniz'in ne kadar mesafede olduğunu düşündüm. Ama güven -ve politik sığınma hakkı- kulağa mükemmelden de öte geliyordu. "Önce Ateş Bölgesi'ne doğru yönelmeliyiz. Oradaki ısı vücut ısılarımızı gölgeler."

"Anlaşıldı, tamam."

Isının ayrıca kaçışımızla titremeye başlayan çipin izini de gizleyeceğini söylemeye gerek duymadım. "O adam kimdi? Hafızamı çaldı ama onu tanıyorum. Yemin ederim tanıyorum."

"O Thane Myers."

"Peki, tam olarak kimmiş o?"

"Bilmiyorum," dedi Jag. Duyduğum en kötü yalandı.

"Ya, evet. Adamın adını biliyorsun ama kim olduğunu bilmiyorsun." Orada tıklı kalmış hafıza parçacıklarına ulaşmayı umarcasına alnımı ovuşturdu. "Bu ismi duydum."

"Hayır, duymadın."

"Sen berbat bir yalancısın," diye karşı çıktım.

Jag bana dönüp kaşlarını çattı. "Değilim. Ben çok iyi bir yalancıyım." Sözleri gerçeğe, güçle doluydu. Jag Barque çok iyi bir yalancıdan da öteydi - o inanılmaz bir yalancıydı.

"Bana bir-iki numara öğret bari," dedim, yalan söyleme yeteneklerine hayranlık duyarak.

Anlamadığım bir sebepten yüzü asıldı. "Tamam, hadi gidelim."

Bir muhafız kulübesi ve tepesinde sivri dikenlerle beş metre yüksekliğindeki bir çit, bizi Merkez'den ayırıyordu ve sadece Jag'ın muhafızdan çaldığı kimlik kartı vardı. Bir binadan diğer binaya doğru kaçarken Jag koluyla beni korumaya devam ediyordu. Elini ittim.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye tısladı.

"Ya sen? Beni itmeyi bırak, yoksa seni öldürürüm."

"Vi." Bana doğru döndü. "İmkânsız birisin."

Kızgınlığım daha da arttı. "Teşekkürler." Köşeye saklandım ve muhafız kulübesine kadar ulaşabilmemiz için dua ettim. Yanıma geldi, kıkırdıyordu.

"Bana gülmeyi bırak," dedim. "Çok sinir bozucu."

Bu onun daha da fazla gülmesine yol açtı, sessiz durduğu için vücudu benimkinin yanında titriyordu. Omuzlarımız birbirine değdi ve bir süre sonra belime sarıldı.

Eğer hayatımız pahasına koşuyor olmasaydık, eğer çiplenmemiş ve Kötü Topraklara ve daha sonra Deniz'e nasıl gideceğimize dair endişelenmiyor olsaydım, onu öpme düşüncesi beni dehşete düşürebilirdi. Elimi yavaşça göğsüne koydum.

Bir kadın, "Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı.

9

Annem bizi basmış gibi irkilerek, Jag'le birbirimizden ayrıldık.

İki Yeşil yaklaştı, elleri boştu. Şahin ve Keltoş.

"Mükemmel," diye fısıldadı Jag. "Sen kadını al."

Herhangi birini almak yerine, muhafız kulübesine doğru hızla koştum, Jag tam arkamdaydı. İçinde kimse olmamasını garipsedim ama belki de sabahın bu erken saatinde, bu bölgede adam bulundurmuyorlardı. Belki de bu iki Yeşil, ölümümüze kimsenin tanıklık etmemesini garantilemek istemişti. Daha da hızlı koştum.

Jag önüme geçip çalıntı kartını kapıya doğru tuttu. Henüz tam açılmadan içeri sızdık ve ben Merkez'in teraslar halinde ekili tarlalarına doğru koşarken, Jag kapıyı arkamızdan kilitlemeye çalıştı. Madeni tangırtılar ve küfürler duyunca omzumun üstünden arkaya baktım. Keltoş'un görüntüsü kaçma hayallerimi yerle bir etti, Jag ise hâlâ kapıyla savaş halindeydi.

Sağa, hemen yanı başımdaki dik inişe doğru keskin bir dönüş yaptım. Son saniyede atlamam inişimi zorlaştırdı. Yuvarlandım, yuvarlandım. Sonunda fasulye ekili bir arsada durmayı başardım. Omurgamdaki zonklayan acıyı hissedecek zamanım yoktu.

Terasın sonunda Keltoş'un -hâlâ yukarıdaydı- Jag'in bacaklarına uzun bir sopa savurduğunu gördüm. Hareketsiz merdivenlere doğru koştum, onu kurtarmak zorunda olduğum için hem çaresiz hem de bıkkındım.

Tepeye ulaştığım zaman, Jag elleri başının arkasında diz çökmüştü. Şok tabancasını çalıştırdım ama onu kullanacak cesaretim olduğuna emin değildim. Mavi elektrik Keltoş'un dikkatini dağıtınca Jag üzerine atladı. Onlar güreşirken ileri atıldım. Şok tabancasını Keltoş'un omzunda boşaltmamdan hemen sonra, Jag onu fırlatıp attı.

Keltoş, düşerken çığlık attı. Sessizlik. Ani bir seğirme oldu ve ardından kıpırtısız kaldı. Ona baktım, midem ağrıyordu. Kuralları çiğneyebilirdim ama şiddet seven biri değildim. Göğsüm daraldı. Etrafımdaki hava buharlaştı.

"Vi, haydi gidelim." Jag kolumu çekti. Döndüm ve koştum. Doğuya, çok uzağa doğru, buğdayları, fasulyeleri ve altın püsküllü mısırları geçerek, Ateş Bölgesi'nin alevlerinin kızılattığı ufka doğru...

Kaçışıma merdivenden inerek başlayacaktım ki arkamda boğuk bir homurtu duydum. Daha sonra Jag üzerime düştü.

Hayatımda böyle bir acı hissetmemiştim, ameliyat mürekkebi cildimi

eritirken bile. Başım basamakların sivri köşelerine çarptı, sırtım çatırdadı. Ağzıma dolan kan yüzünden öğürdüm. Jag her yuvarlanışında bir küfür savuruyordu, eğer çenem dağılmamış olsa ben de ona katılacaktım.

Yukarıda ise Şahin gülüyordu. Nihayet merdivenin sonunda durdum. Gözümde gümüş ve siyah renklerde ışıklar çakıyordu. Başım aynı zamanda her ağır hem de yumuşak gibiydi. Hareket etmek istedim ama yapamadım. Zaman, acı dolu nefes alıp vermelerim gibi yavaşlamıştı.

"Şok tabancası." Şahin bana doğru eğildi. Kafamı kaldırmayı becerebildim. Kan yüzümden akmaya başladı, en azından artık o sıcak metalik kokuyu almak zorunda kalmayacaktım.

Jag inledi ama kıpırdamadı. Yüzünün büyük kısmı kanla kaplıydı. Giysisinin sol kolu da kıpkırmızıydı.

"Şok tabancası," diye tekrar etti Şahin, elini iyice uzatmıştı. Bir basamak yukarıda tepemde dikiliyor, gümüş renkli saç ay ışığında parlıyordu.

Ona şok tabancasını ver, diye emretti ses. *Senin ona ihtiyacın yok.* Yaralarım beni uyuşturmuştu, Düşünür'e neye ihtiyacım olup olmadığını en iyi kendimin bileceğini söyleyemiyordum.

Ona şok tabancasını verirsem Jag'le ikimizin sonu Keltoş gibi olacaktı. Baygın. Nerede uyanacağımızı -tabii eğer uyanırsak- kim bilebilirdi? Ama şok tabancasını yeniden kullanamazdım. Keltoş'un çığlığı hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Cansız gözleri...

Ses yine emretti, *Ona şok tabancasını ver.*

"Jag," diye yalvardım, "Ne olur üstümden kalk."

Merdivenin sağlam demirlerinden destek alarak ayağa kalktı ve kanlı ellerini hapisane üniformasına sildi. Silahı yavaşça Şahin'e uzatmamı izledi ve o an ne yapacağımı anladı.

"Hayır!" diye bağırarak koluma vurdu. Tabanca kusursuz bir yay çizerek arkamızdaki terasa doğru uçtu. Şahin küfür edip Jag'in göğsüne tekme attı. Jag, yere yumuşak bir çarpma sesi çıkararak düştü ve bir daha ayağa kalkmaya yeltenmedi.

Öfke, umutsuzluk ve acıdan ağır bastı. Şahin onu yoklamak için eğilirken Jag'in omzunu sarstım.

"Vi, o kötü çocuktan vazgeç. Sen iyi bir kızsın. Baban senin özgür olmanı isterdi." Sözlerini ezberlemiş gibiydi ama duymak istediğim anahtar kelimeyi söylemişti: Özgür. Ama eğer özgür olmam Jag'i bırakmam demekse, bunu yapamazdım.

Tercihler, tercihler. Ses artık benimle dalga geçiyordu. Zihnimde, gözlerini saklayan kara camlarla o Düşünür'ü hayal ettim. Hareketlerine zalim bir gülümseme eşlik ediyordu. Kontrol kesinlikle ondaydı. İyi Topraklar'ı. Şahin'i. Herkesi ve her şeyi kontrol ediyordu.

Ama beni değil; Jag'i de.

Jag yana doğru yuvarlandı, dudaklarının ucu çok hafifçe kıvrılmıştı.

Dişlerimi sıkıp, dirseğini Şahin'in tam gagasının ortasına geçirdim.

Geriye doğru sendeledi. Jag'in kolunu yakaladım ve ayağa kaldırdım. İki terasın arasındaki tarlalarda onu ara sıra sürükleyerek ilerledik ve diğer taraftaki merdivenden çıktık. Tepeye çıkana kadar geriye bakmadım. Gümüş renkli Şahin ayaktaydı ve şok tabancasını arıyordu.

Sanki onu bulmasını bekleyecektim de!

Koştum. Daha doğrusu sendeledim. *Çok-fazla-kan-kaybettim* dehşetine düştüğüm için Jag bana seslenene kadar onun durduğunu fark etmedim.

Geriye fazla hızlı dönünce düştüm. O an hayatımın sonuna kadar o noktada kalmanın doğru seçim olduğunu düşündüm. Soğuk bir şey başıma değdi ve saçlarımda dolaştı. Jag kana bir bezle kompres yaparken bayılmışım. Sonra o sakinleştirici sesiyle adımı söyledi. O kadar huzurluydu, o kadar rahatlatıcıydı ki...

"Yapma," diye geveledim. "Yoksa uyuyacağım."

Konuşmayı kesti. Gözlerimi açtığımda, keşke hiç açmasaydım diye düşündüm.

"Berbat görünüyorsun," dedim. Kan yüzünden aşağı doğru sızıyor ve çenesinden damlıyordu. Bir bezle -giysisinin kollarından yırttığı bir kumaş parçası- kurulandı.

Yüzü kanla -büyük bir ihtimalle hem benim hem de onun kanı- lekeli olsa bile aptal kalbimin biraz daha hızlı atmasına sebep oluyordu.

"Haydi," dedi. "Burada duramayız."

Birbirimize yaslanarak Ateş Bölgesi'ne doğru yola koyulduk. Hava gemilerinin üzerimizde daireler çizmiyor oluşu garip gelse de çenemi kapadım. Belki de Onlar artık bizi bırakmıştı? Her şeye rağmen çiplenmişim. Eğer isterlerse beni rahatça bulabilirlerdi. En azından Ateş Bölgesi'ndeki ısı çipteki sinyali örtbas edene kadar.

Büyük bir buğday tarlasının ortasında tek başına duran bir çiftlik evine vardığımızda güneş dağların zirvesine ulaşmıştı. Tuğla duvara yaslandım, alıp verdiğim nefes içimi yakıyordu. Jag bir hortum bulup kendini ıslattı, soğuk suyun altında çığlık atıyor ve hoplayıp zıplıyordu.

Gülmek istedim, çünkü gerçekten çok aptal görünüyordu ama düşüncesi bile iç organlarımı acıttı. Hortumu bana çevirince ciğerlerimin yanması bir anda en büyük sorunum olmaktan çıktı.

"Dur!" Akarken kırmızıya dönen su beni hasta etmişti. "Duşumu" aldıktan sonra, Jag parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Saçımı rahat bırak," dedim kuru bir sesle.

Her zamanki yumuşak ve seksi kıkırdamasını yaptı. "Berbat görünüyorsun ama beni asıl endişelendiren şu yara."

"Sen de pek harika görünmüyorsun." Sol kulağının arkasında uzun bir kesik vardı.

Arka kapıya doğru başıyla işaret etti. "Biraz kural çiğneyelim mi ne dersin?"

"Her zamanki gibi evet," dedim. "Ben yemek ve ilkyardım malzemesi alırım, sen de giysi, tamam mı?"

Jag merdivenlerden yukarı çıktı ve kapının yanında durarak durum değerlendirmesi yapmak için içeriye gözetledi. Liderliği ele alması ve her durumda bir planı olmasıyla bana Zenn'i o kadar anımsatıyordu ki!

"Temiz. Herhalde ev sahibi tarlada çalışıyor." Jag kapıyı zorlayarak açtı ve evin içine süzüldü. Zenn'in aksine, benim peşinden gelmemi beklemedi; mutfığa girdiğimde boştu. Jag'ın ayak seslerini bile duyamıyordum - bu çocuk daha önce birçok eve gizlice girmişti belli ki.

İlk yardım setini, olması gereken yerden, lavabonun altından aldım. İçindekiler tam mı diye şöyle bir baktıktan sonra iki avuç protein paketi alıp tıbbi malzemelerin olduğu folyo çantaya attım.

Çiftçinin hiç kurutulmuş gıdası yoktu, ben de iki şişe su alıp Jag'i beklemek üzere arka girişe doğru seğirttim. O da birkaç saniye sonra bir sırt çantasıyla çıkageldi. Kendi aldıklarını onun içine doldurdum.

Başım ağrıyor ve kan damlalarını sık sık silmem gerekiyordu. Jag'e doğru istemediğim kadar eğildim ama o da bana en az o kadar yaslanıyordu zaten.

Geçen yaz Zenn'le Terk Edilmiş Bölge'de geçirdiğimiz o geceyi düşündüm. Eğer kontrol elimizde olsaydı, hayatın nasıl olacağıyla ilgili uydurduğumuz hikâyeler bizi uyanık tutmuştu. Onu ne kadar özlediğimi düşündüm, en azından onu düşünmek bana ilerlemem için güç veriyordu.

Sonunda bir buğday tarlasının kenarında durdum. Bir adım daha atarsam betonda olacaktım. Karşımızdaki manzara, minik kulübelerle benek benekti. Her yer taştı, çim ve bitki yoktu. Ardındaki Ateş Bölgesi, teknoloji üretmek için gerekli olan alev alev sıcaklığıyla, sadece beton ve teknolojik aletlerden oluşuyordu. Gözlerimin arkasında bir vızıltı başladı, kesiği boylu boyunca acı vererek zonklatıyordu. Isı dalgaları havada titreşti.

Jag öncülük etti, birlikte artık aktif olmayan bir Yanıcı Element'in yanına sığındık. Hızla içeriye sızdık, çünkü sokaklar sarı tulumlar giymiş ateş işçileriyle dolup taşıyordu.

Bozuk ekipmanların ve çöplerin atılmış olduğu kulübede fazla yer yoktu. Jag döküntüleri oraya buraya tekmeleyerek tam ortada ufak bir yer açtı.

Diz çöktü ve sırt çantasını açtı. Ağzından yumuşak bir memnuniyet iniltisi çıktı. "Hemen üzerimi değiştiriyorum." Çantadan uzun kollu beyaz bir bluz ve koyu renk bir kol pantolon çıkardı ve beni her seferinde mağlup eden o gülüşüyle baktı. "Hemen dönerim." O çıkınca, acaba üzerini nerede değiştirecek diye düşündüm.

Çantayı karıştırdım ve bir başka bluz daha buldum. Kapıya şöyle bir baktıktan sonra hapishane üniformasının üstünü çıkardım ve kollarımı bileklerime kadar kapatan, çok daha kalın olan bluzu giydim. Baygınlık verici sıcaklığa rağmen kendimi daha özgür hissediyordum. Kanla lekelenmiş hapishane pantolonumu çöp yığılı bir köşeye fırlattım. Jag'ın bana hortumla aldıracağı duş

sayesinde gömlek daha temizdi, onu çantaya geri tıktım. Biraz fazlaca büyük olan pantolonu giydikten sonra kendimi sıradan, iyi bir kız gibi hissettim. Ama artık kötüydüm. Her neyse...

Jag kapıdan içeri girdi, iyi görünüyordu. *Gerçekten*, çok iyi. Pantolonu sanki ona özel dikilmiş gibi kalçalarını tam olarak sarıyordu. Bluzunu pantolonun içine sokmamıştı, bu da belini gerçek halinden çok daha aşağıda gösteriyordu. Kolları, bronz ve kaslıydı - ve çıplaktı çünkü bluzun kollarını dirseklerine doğru çekmişti. Cildi sıcak ve pürüzsüz görünüyordu.

Bir kolye takmıştı. Takı İyi Topraklar'da yasaktı. Evet, Zenn bana doğum günümde bir saat hediye edince bu kuralı da yıkmıştım. Onu görmeye gittiğim gün keşke saati taksaydım diye düşündüm. Bu, onu ne kadar sevdiğimi gösterirdi.

Ama daha önce takı takan bir erkek görmemiştim. Kolye Jag'in göğsüne doğru sarkmıyor, tanı gırtlığını çevreliyordu. Sanki -neredeyse- onu boğuyor gibiydi. Silindir şekli verilmiş beyaz taşların arasında farklı renklerde değerli taşlar vardı. Kırmızı, mavi, mor ve turuncu. Taşlar, etrafta herhangi bir ışık kaynağı olmamasına rağmen parılıyordu. Sanki merkezlerinden yayılan bir parlama vardı.

Kolyesine şaşkınlıkla bakarken ona yakalandım. "Beğendin mi?"

"Evet, güzel sayılır," dedim, ilgisiz görünmeye çabalayarak. "Nereden aldın?"

Güldü ve çok mutlu bir sesle cevap verdi. "Gizli yerlerim vardır."

Yüzümü alev bastı, keşke olmasaydı; utancımı sahte bir öksürükle gizlemeye çalıştım. Hiç kimsenin bu kadar seksi görünmeye hakkı olmamalıydı.

Bir suçluluk duygusu girdabının içine çekildim. Ben Zenn'le eşleşmiştim. Başka bir erkeğe böyle bakmamalıydım. Hele ki kötü bir erkeğe.

Ama Zenn'le olan geleceğim tamamen sona ermişti. İyi Topraklar'a bir daha giremeyecektim ne de olsa. Ama ben bir şekilde e-mesaj yollamayı başarsam ve nereye gittiğimi söylesem de Zenn'in Birlikler'deki yetkili pozisyonunu bırakıp, peşinden Deniz'e geleceğinden şüpheliydim.

Bu canımı acıtıyordu. Hem de çok.

Jag beni tepeden tırnağa süzdü. "Güzel."

"Ne demek oluyor bu?" diye sordum, deli gibi çarpan kalbim ve ona kilitlenen gözlerim canımı sıkıyordu.

Omuz silkti.

Kahretsin. Allah kahretsin onu. Arkamı döndüm ve ilkyardım setini çıkardım. Kesiğimin üzerine biraz merhem sürdüm ve bu muhteşem ilacın yaydığı serinliği hissettim. Hiçbir şey demeden tüpü Jag'e uzattım ve sırt çantasının fermuarını çektim. Onu yastık olarak kullanarak sırtüstü uzandım ve hayatımın nasıl altüst olduğunu düşündüm.

Zenn'le geleceğimizin yok olması.

Babamı Kötü Topraklar'da bulma ihtimalim.

Ve farklı bir geleceğin heyecanı. Jag'le...

Biri omuzlarımı yakaladı. "Seni kontrol etmelerine izin verme, oğlum. Onlarla işin yok."

Gözlerimi kırptım ve karşımdaki kahverengi saçlı adam siyah elbiseler giymiş üç kişi tarafından götürüldü.

Başka biri koluma dokundu. "Haydi gidelim, Jag."

En büyük abimi takip ettim. "Blaze! Az önce ne oldu? Bekle!"

Ama o benden çok daha uzundu ve daha hızlı hareket ediyordu. *Bu haksızlık*, diye düşündüm, köşeyi dönmeden onu yakalamak için hızla koşarken.

Blaze'in yanında kayarak durdum. Kolunu bana doladı. Bir şeyin yanlış olduğunun farkındaydı m, çok yanlış. "Eve koş Jag," diye ağzının köşesinden tısladı.

Başka bir adanı yaklaştı. Soluk, bembeyaz bir teni vardı. Tıpkı babamı öldüren adamınki gibi.

"Blaze, benimle gelmelisin." Adamın saçı yoktu. Sesi tehditkâr değildi ama çok acelesi var gibiydi.

Blaze'in eline asıldım. "Hayır," diye fısıldadım. Ya o da ölürseydi?

"Jag, git ve Pace'e anlat," dedi Blaze. Bir adım attı ve elimden kurtulmaya çalıştı.

Korku ve panik, içimdeki acıyla birleşti. "Hayır!" diye bağırdım. "Gidemezsin!"

Bana dönüp çömeldi. İç çekerek sıkı sıkı sarıldı. "Gitmem gerek. İyi olacaksın. Seni kızdıran herkese cehenneme kadar yolu olduğunu söyle yeter. İyi olacaksın."

"Blaze," dedi kel adam yeniden. "Lütfen, acele et."

Blaze gözyaşlarını sildi. "Pace'e hoşça kal de. Her ikinizi de çok yakında göreceğime eminim."

"Ne zaman?" Sesim çok tiz çıkmıştı. Çok çocuksu. Çenem titredi. Gözlerimden yaşlar boşaldı.

"Yakında."

Yanımdaki İyi'yle uzaklaşmasını izledim. İçimden bir şeyler koptu gitti. Bir daha asla yerine konmayacak şeyler.

Döndüm, zorla nefes alıyor, hâlâ kendimi Jag'in paramparça hayatında hissediyordum. Kâbusundan dışarı çıkamamış gibi... Kolu uzandı ve bir şeyler mırıldandı. "Blaze, gitme," gibi bir şeyler.

Oturdum, dizlerimi çeneme kadar çektim. Başımı tuttuğum ellerim titriyordu. Nasıl Jag'in zihnine girmiş olabilirdim?

Zihnimde birilerinin olmasından nefret ederdim ama bu uyanıkken olurdu ve onların ne görüp ne duyacaklarını kontrol edebilirdim.

Yaptığım şeyse (istemersizce yaptığım) çok daha kötüydü.

Jag'in bunu asla bilmemesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım, oksijen göğsüme dolarken sarsıldım. Bir süre nefesimi tuttum, sonra yavaş yavaş bırakıp Jag'e doğru döndüm.

Düz kahverengi deriyle ciltlenmiş isimsiz bir kitap göğsünde duruyordu. Bu kaçış sırasında bile okuyacak zaman bulabiliyordu. Ne kadar uyanık kaldığını merak ettim - ve burada nasıl olup da bir kitap bulabildiğini. Aldım ve onun işaretlediği yerden okumaya başladım.

Teknolojik buluşlar yapmak o kadar da zor değildir. Biraz hayal gücü ve epey para yeter. Gerçekte para sorun yaratabilir ama İyi Topraklar'da değil. Teknolojiyi istiyorlarsa, karşılığını ödeyecekler.

Kötü Topraklılar da buluş yapabilir, bunu daha fazla denemeliler.

Belki böylece iyi ve kötü yeniden bir araya gelebilir.

Yeniden bir araya gelmek mi? iyiler ve Kötüler daha önce birlikte mi yaşamıştı? Şimdi neden ayrıldılar? Buna kim sebep olmuştu? Kitabı kapattım ve arka kapakta bulunan, yazarın fotoğrafına baktım. Eğer fotoğrafın altında ismi yazılı olmasaydı, asla o olduğunu anlamazdım. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü ve kitabı Jag'in göğsüne düşürdüm. Sıçrayıp kolumu yakaladı, sımsıkı kapadığı parmakları tam çipin üzerindeydi.

Hemen geri çekildim ve bileğimi tuttuğu yeri gizledim. Kolumdaki ağrı kalbimdeki ağrıya ayak uydurmuştu. "Bunu nereden buldun?"

Nerede olduğunu anlamak istercesine birkaç saniye çılgınca etrafına bakındı. Kitabı eline alırken hafifçe suçluluk duyuyor gibiydi. "Şu çiftçinin yatağının altında buldum." Yüzümü okumaya çalıştı. "Neden sordun?"

Cevabı toparlayamadım. Öylece oturdum ve vücuduma daha fazla oksijenin girmesi için uğraştım. Kulübeye dayanılmaz bir sıcaklık hâkim olmaya başlamıştı. Etrafımdaki duvarlar üzerime geliyor, içime çektiğim hava beni boğuyordu.

"Vi?" dedi, yanıma oturup eliyle çenemi tuttu. "Sorun ne?" O rahatlatıcı sesini duymak gözlerimi doldurup, gerçeği dilimin ucuna kadar getirdi.

"Bu benim babam," dedim nihayet ağızımdaki baklayı çıkararak.

Fotoğrafı inceledi. "Lyle Schoenfeld." Bana baktı. "Neden üzülüyorsunuz?"

Kafamı salladım, gırtlığımdaki kütle beni boğuyordu. Gözyaşlarımı becerebildiğim kadar içime attım. Ama o kadar çoklardı ki gözlerimden dışarı akmak için benimle savaşıyorlardı adeta. Jag'e sırtımı döndüm, gözlerimi kapadım ve bıraktım aksınlar.

Jag bana Kötü Topraklar'daki ailesinden ve hayatından biraz bahsetmişti. Sorduğum ve hatta sormadığım her soruyu yanıtlamıştı.

Aksine ben, kayıp babam, ölmüş kız kardeşim ve kalpsiz annemle ilgili en ufak bir bilgiyi bile açıklamayı reddetmiştim. Şimdi de bir kitap yüzünden

dağılmıştım. Harika.

"Hey tamam." Jag omuzlarımı tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. Göğsüne yaslanıp hıçkırmaya başladım. Bana sarıldı. Tıpkı dünya dönmeyi bıraktığında, birinin hayatımın devam ettiğini hatırlatmasına çok ihtiyacım varken, Zenn'in de yaptığı gibi.

10

"Vi?" dedi Jag sonunda sarsılmayı kestiğimde. "Nerede o?"

Onu iterek uzaklaştım, durmak bilmeyen gözyaşlarımı öfkeyle silerek, "Bilmiyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. Kitabı açtı ve ön sayfayı gözleriyle taradı. "Kitap geçen sene basılmış. Hâlâ hayatta olmalı."

"O bir mucitti - annem bir teknolojinin peşinde Kötü Topraklar'a gittiğini söyledi. Hep onun...neyse..." Ona babamı Kötülerin kaçırdığı teorimi söyleyemezdim. Artık buna inanmıyordum zaten. "Yeşiller ona bir şeyler yapmış olabilir. Yani, fotoğraf hiç ona benzemiyor, kitap basılalı da fazla olmamış."

Jag hafifçe öksürdü.

"Söyle," dedim, son gözyaşlarımı da elimle kuruladım.

"Kitap, Kötü Topraklar'da yayınlanmış."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı; bunun ne anlama geldiğini kavramak için... İlk düşüncem Zenn'e mesaj yollamak oldu. Ailemle ilgili meselelerde her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu.

"Bu çok anlamsız," dedim. "Eğer Kötü Topraklar'daysa, neden...neden?"

"Belki de geri dönmek istememiştir," dedi Jag.

Gözlerimi kırpıştırdım, sözleri kalbimi delip geçmişti adeta. "Eğer o kıymetli Kötü Topraklarınız bu kadar iyiyse, neden babam bizi de oraya götürmedi?"

"Belki Onlar buna izin vermedi."

"Ama *neden*? Kötü Topraklar için teknoloji geliştirmesine izin vermek istemezler."

"Belki de gizleniyordur."

"Evet, belki de ne saçmaladığının farkında bile değilsindir. Babam beni seviyor." Öfkeyle ona baktım, "belki"yle başlayan başka bir şey daha söylesin bakalım.

Çenesini ovuştururken yüzü sertleşti. Yere uzanmadan önce omuz silkti, kitabın sayfalarını karıştırdı ve kaldığı yeri buldu. Onunla kavga etmek istemiyordum - Kötü Topraklar'da hayatta kalabilmek ve Deniz'e ulaşabilmek için ona ihtiyacım vardı.

Ayrıca Jag'le farklı havayı solumaya, onun gerçeklere dönüşen "belki"lerinden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kulübeden çıktım, sokaktan uzaklaştım. Binanın arkasında, meraklı gözlerden uzak, Zenn'e bir e-mesaj yazdım.

Seni özlüyorum. O kadar özlüyorum ki nefes almayı unuttum. Fazla detay veremem,

hayattayım ve az önce babamın da hayatta olduğunu öğrendim. Ya da en azından geçen sene öyleymiş. Birlikte yolculuk ettiğim çocuk, babamın İyi Topraklar'ı terk edip Kötü Topraklar'a gittiğini ve şimdi orada yaşadığını düşünüyor. Ama neden Zenn? Bunu neden yapsın? Neden beni bıraksın?

Yazmayı bitirir bitirmez mesajı sildim, bunu Zenn'e yollayamazdım. Bu sadece onu zor duruma düşürmekle kalmaz, benim yerimi de belli edebilirdi. Oysa sesini bir daha duymayı ne kadar da çok istiyordum, sadece zihnimde bile olsa.

Ben de vereceği cevabı hayal ettim. Vi, seni deliler gibi özlüyorum. Mesaj yolladığına sevindim ama kendini çok fazla üzüyorsun güzelim. Baban eğer imkânı olsa seni gelip bulurdu, buna eminim. Kötü Topraklar'ı bilemeyeceğim. Bir bakarım...

Bu sahte konuşma onun ne kadar uzakta olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı, ben de kısa kestim ve derin bir nefes alarak bu tatlı hayalden kurtulmaya çalıştım. Başımdaki kesik boylu boyunca ağrıyordu ve bıraksalar sonsuza dek uyuyacak gibiydim. Kulübeye döner dönmez kesiğime biraz daha merhem sürdüm.

"Jag?"

Kitabı indirip güzel gözleriyle bana baktı.

Tüpü havaya kaldırdım. "Kesiğinle ilgilenmemi ister misin?" Bu Vi dilinde, "Özür dilerim," demekti. Neyse ki Jag beni anlıyordu. Kitabı kenara koydu ve oturdu.

Yağlı merhemi yarasının üzerine yaydım. Bunları yaparken sürekli beni izliyor, sanki zihnimi okumaya çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni hiç rahatsız etmedi.

"Teşekkürler," dedi işim bittiğinde.

Kenara koyduğu kitabı aldım ve babamın fotoğrafını inceledim. Gözlerinin etrafında hatırlamadığım kırışıklıklar vardı. Saçları neredeyse anneminkiler kadar uzundu ve yüzü bakımsız bir sakalla kaplanmıştı. Hiç babama benzemiyordu. Jag kitabı yavaşça elimden aldı. "Onu bulacağız bebek. Eğer Kötü Topraklar'daysa onu bulacağız."

Aklım "bebek" kelimesine takılmıştı ama yükselen sıcaklığın yanaklarımı kızartmasına izin vermedim. Vücuduna yaslandım, o da kollarıyla beni sardı. Güven ve huzur veren bir koku yayıyordu.

"Sana annemle babamı anlattım mı?" diye sordu, sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

Babasının görüntüsü kafamda belirdi. Ona bir şekilde rüyalarını işgal ettiğimi söyleyemedim. "Pek değil."

"İyilerin yağmacıları tarafından öldürüldüler. Beş yaşındaydım." Bunları anlatırken sesi tekdüzeydi. Jag anne babasıyla alışverişe gitmişti. Meydanda

İyilerin yağmacıları herkesi arıyorlardı. Annesiyle babası, o gün aradıkları kişi oluverdiler.

"Abim Pace'le evde kalacaktım ama çok ısrar ettiğim için annemlerle gitmeyi başarmıştım." Jag'in sesi giderek hafifliyor ve duygusuzlaşıyordu. "En büyük abim Blake onlarla alışverişe yalnız gitmek için delirirdi. Yağmacılar onlara saldırdığında çıldırdım. Bağırđım ve küfür ettim. Babam yağmacıların elinden kurtulup geldi ve omuzlarımdan tuttu. Bakışlarını hiç unutmayacağım, dehşet dolu ama aynı zamanda sertti. 'Seni kontrol etmelerine izin verme oğlum. Onlarla işin yok,' demişti. Sonra benden koparıldı ama eli hâlâ bana doğru uzanıyordu. Bağırđı, 'Seni seviyorum! Hep dürüst ol! Kendin ol!' Ve sonra onu öldürmelerini izledim."

Gözlerindeki acıyı silmek veya sesinin yine eskisi gibi çıkmasını sağlamak için ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben de, "Üzgünüm," dedim ve bunun size annesiyle babasının ölümünü izlediğini anlatan birine söylenen şey olmasını umdum. Yeterli değildi ama elimde başka bir şey yoktu.

Özellikle de bunu daha önceden gördüğüm için - Jag'in rüyasında...

O gece çipimdeki sinyalin gizli kalabilmesi için Ateş Bölgesi'nde ilerleyebildiğimiz kadar ilerledik.

Zenne ait olan parçam Su Kenti'ni geçtiğimizde öldü ve geride ilk kez gittiğinde açılardan çok daha büyük bir boşluk bıraktı. Çünkü bu kez onu terk eden bendim. Bu kez geri dönüş yoktu.

Hava gemileri Merkez'de olduğu gibi Su Kenti'nin üzerinde de daireler çiziyordu. Spot ışıkları, korkudan tüylerimi diken diken ediyordu.

"Batıya gitmek iyi fikirdi," dedi Jag bir derenin kenarında yere diz çöktüğünde.

"Evet, burada elektronik cihaz yok." Sık ağaçlı ormana bir bakış attım, orada vahşi hayvanların gizlenmiyor olmasını umdum. Ya da muhafızların. Ya da arama ekiplerinin.

Jag, şişelerimizi doldurdu ve içlerine protein paketleri attı. Birini bana uzattı, ben kana kana içerken o ellerini birleştirip dereden su içti. Bluzunun önü damlayan sulardan ıslanmıştı. Ayağa kalktı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Islakken ne kadar seksi görüldüğünden başka bir düşünceye odaklanmaya çalıştım. Düşüncelerim sol bileğimdiki kalıcı mücevhere gitti. Eğer hava gemileri fazlaca yakında gelirse, çipimi okuyuculardan hiçbir şey gizleyemezdi. Ve böylece Jag'in de haberi olurdu.

Islaktım ve -yine- üşümüştüm, kendime yol açarak vahşi ormana daldım, beni yükselen güneşten koruyan yüksek ağaçlar vardı. Bunlar derslerde gördüğümüz, metrelerce uzunluktaki yaşlı ağaçlardan değildi ama geçebilecek bir hava gemisine karşı saklanma yeri oluşturmaya yeterdi.

Güneş ufuktan yükseldiğinde, Jag bir kaya çıkıntısı keşfetti ve gün boyu

uyumak için onun altına kıvrıldık. Kendime bunun ısınmak için olduğunu söyleyerek bana sarılmasına izin verdim. Evet, kendime bile yalan söyleyebilirdim.

Jag'in düzenli nefes alışını dinlerken Zenn'e başka bir e-mesaj yazdım.

Gidiyorum, Zenn. Daha güvenli, özgür olabileceğim bir yere gidiyorum. Eğer yapabilirsen bana katıl. Birlikte yüzer, güneşin dalgalı denizde batışını izleriz. Geçmem gereken yalnızca bir kontrol noktası kaldı, ondan sonra bileğimdeki çipin hiçbir önemi kalmayacak. Seni seviyorum.

Ağlamaya başlamadan önce, mesajı sildim. Beni Kötü Topraklar'dan ayıran yalnızca şu orman ve kuzeybatıdaki muhafız kulübesiydi. Jag devletimizin onun yurdunu da izlediğini söylemişti ama eminim orada saklanmak daha kolay olacaktı. Eminim Onlar da benden kurtulduğu için sevinecekti.

Akşam Kötü Topraklar'a daha da yaklaştık ve Jag'in heyecanı bana da bulaştı. Babamı ve onu yeniden görmenin nasıl olacağını düşündüm. Elbette güneş parlayarak kavuşmamızda altın renkli bir arka plan oluşturacaktı. Babam gülümseyecek ve gözlerinin kenarı her zaman olduğu gibi kırışacaktı. Bana yine her gece sarıldığı gibi sarılacaktı. Okulu soracaktı. Ben de ona her şeyi anlatacaktım. Neler öğrendiğimi, Ty'ın su muhafızı olarak seçildiğini... Zenn ve benim eşleştirilmemizi... Babam, dünyadaki en önemli insan benmişim gibi dinleyecekti, her zaman yaptığı gibi.

İyice heyecanlandım. Hayatımda ilk defa İyi Topraklar'ı terk etmek yanlış gelmiyordu. Bu mutlu düşünceler beraberinde nefreti getirdi. Babamı benden çalanlara karşı, Ty'ı alanlara karşı. Beni kontrol etmeye çalışan o Thane denen adama karşı bir nefret. Beni zayıflatan bu düşünceleri bir kenara itip yine babama odaklanmaya çalıştım ama yapamadım.

En azından son birkaç gündür zihnimde sesler duymuyordum. Kurlsız bir hayatın nasıl olacağını hayal ettim. Kafamın içinde konuşan, alaycı bir ses olmadan... Her kapıda tarayıcılar ve okuyucular olmadan... Attığım her adımda, Kötü Topraklar kulağıma daha da iyi geliyordu.

Ağaçların koruyucu örtüsünün altında yürüdüğümüz üçüncü gece, "Bana şehriden bahsetsene," dedi Jag. "İçinden geçmememiz kötü oldu. Bana nerede yaşadığını gösterirdin."

Kıkırdadı ve kolunu belime doladı. Son zamanlarda bunu sıkça yapar olmuştu. Omzumu ona yasladım ve soluk ay ışığında yüzümü göremediği için şükrettim.

"Kusura bakma, o konuda biraz tuhafımdır," dedim. "Orada yaşamaktan nefret ederdim. Kendi hayatımdan kaçmaya çalışırken başımı sürekli belaya sokup, bir sürü kuralı yıktım."

Saçımı kokladı. "Hımm," diye fısıldadı. "Hayatını sevmiyor olmana üzüldüm."

"Bir zamanlar sevmemiş olmama," diye düzelttim. "Şimdi fena değil."

Duraladım. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söylemiştim? Doğruluk payı var mıydı?

Yürümeyi bıraktı. "Galiba bu şimdiye kadar bana söylediğin en güzel şey."

"Kapa çeneni. Sana hep iyi davranıyorum." Kendimi cesur hissederek ellerimi göğsüne koydum. Gözlerini benimkilere kilitledi ve ellerini sırtımdaki çantanın altından belime doğru kaydırды.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sen çok..." Güçlü isteğimi açığa vurmayacak doğru kelimeyi bulamıyordum. "Farklısın."

Ellerini bıraktı ve beni itip geçti, gözleri ay ışığından vuran bir ışıkla pırıldadı.

"Delirdin mi?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Jag?" Ona yetişmek için hızla yürüdüm. "Ne dedim ki ben?"

"Şimdi anlıyorum," dedi, sesi çok acımasızdı. "Beni yalnızca kötü olduğum için seviyorsun..."

"Bu doğru değil."

"...ve ben senin için yeni bir macerayım," diye devam etti, bana kulak asmadan. "Ama şunu aklına sok, ben bir köpek yavrusu değilim. Amacı seni eğlendirmek olan bir gösteri de değilim. Ben senin bir sonraki kural- yıkma gezintin değilim Fioiet."

İsminin tamamını söylemesi bende tokat etkisi yarattı ve olduğum yerde kaldım. O ağaçların arasından sert adımlarla yürüdü, beni zifiri karanlıkta bıraktı.

Yalnız başıma.

Karanlık olduğunu da söylemiştim değil mi?

11

On beşinci doğum günümde, annem bir tabak haşlanmış lahanayı önüme atarak, "Yalnızca bir sene kaldı," dedi.

Sanırım bu zalim-anne-dilinde "Mutlu yıllar!" demekti ama ben anlamadım. Ben de yemeği aç bir kurt gibi yiyerek Zenn'e kaçtım.

O bana bir saat hediye etti. Alarmlı, kameralı ve ses kaydedicili teknolojik olanlardan değil, dilediğim zaman kurabileceğim, sıradan bir saatti. Onu Terk Edilmiş Bölge'de bulmuş ve tamir etmişti. Ok şeklindeki kolları, altın renkli rakamları gösteriyordu. Sadece saati söylüyor olsa da benim için anlamı bütün pahalı teknolojilerden daha üstündü. Ağlamaya başlamış olmalıydım, çünkü yanaklarımı silmiş ve ellerini bluzumun kollarından içeri sokup çıplak kollarımı okşamaya başlamıştı.

Yasak bir dokunuştı.

Okuldaki eğitimlerden dolayı elleri sert ve nasırlıydı. Teni tenime değerken, vücudum bir heyecan dalgasıyla sarsıldı.

Sonra öpüştük, bağlılığımızı birbirimizin dudaklarına mühürledik. Benimkilere dokunan dudaklarının ne kadar sıcak olduğunu hatırladım.

Su Kenti'nin aptal ormanında kaybolmuşken neden Zenn'le öpüşmemizi düşündüğümü bilmiyordum. Belki beni her zaman koruduğu içindi. Belki de kontrolsüz bir hayat sürmeyi ne kadar arzuladığımı bildiği içindi.

Belki de seni seviyordu.

Kalbim yerinden hopladı. Birincisi, o aptal ses geri dönmüştü, ikincisi, ona inanmak istiyordum ve bu çok acı veriyordu.

Zenn'in Özel Birlikler'e gittiği gün, gün doğmadan önce ormanın sınırına kaçtık. Attığımız her adım acı doluydu, çünkü bizi veda etmeye daha da yakınlaştırıyordu.

Ama o veda etmedi. Bana umutsuzca ama sıkı sıkı sarıldı. Başımı boynuna gömüp ağladım ve yepyeni üniformasının yakasını ıslattım. Yüzümü ellerinin içine aldı, alnını benimkine dayadı.

"Geri geleceğim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum yeniden birlikte olacağız, tamam mı?"

Cevap vermedim, sanki beni olduğu kadar kendini de inandırmak ister gibiydi. Gözyaşlarımı öptü ve sözlerini tekrarladı. Beni sevdiğini söyleyeceğini düşündüm. Yapmadı ama bunu yüzündeki her çizgiden okuyabiliyor, dokunuşundan hissediyordum.

Geri döndüm ve Özel Birlikler kampına doğru, Zenn'e doğru ilerlemeye

başladım. Attığım her adımda yanlış bir şey yaptığımı fark ediyordum. Ses, doğru yaptığımı tıslayarak söyleyince durdum.

"Kes sesini. Beni rahat bırak." Sözlerim bomboş ormanda kulak tırmalıyordu. "Artık kendi kararlarımı vereceğim."

Orada öylece durup bir süre nefes alıp verdim. Gözlerimi kapadım ve düşüncelerimi Zenn'le doldurdum. Köşeli çenesi. Sıcacık elleri. Muzır gülüşü.

Görüntüsü önce Jag, sonra da babamla yer değiştirdi.

O anda anladım.

Babam beni Kötü Topraklar'da bekliyordu. Bunu bir zamanlar Zenn'in tenini tenimde hissettiğim kadar iyi hissediyordum.

Jag ise beni her zaman istediğim kadar özgür hissetmeye epey yaklaşıyordu. Hayatım boyunca böyle hissetmeyi istemiştim ve demek ki bu İyi Topraklar'ı terk etmemle olacaktı.

Kendi eksenim etrafında dönüp geldiğim yolda koşarak geri gitmeye başladım. Haftaya, on altıncı doğum günümü Kötü Topraklar'da kutlayacaktım. Büyük bir ihtimalle yalnız ama umarım özgürce.

Kötü Topraklar'a gidiyorum, diye ilan ettim dünyaya, Düşünörlere ve varsa başka dinleyen herkese. Sonra Kötü Topraklar'da doğum günlerinin nasıl olduğunu hayal ettim. İnsanların nasıl kendi tercihlerini yaptıklarını. Deniz'i düşündüm ve sonunda nasıl özgür olacağımı.

Bu düşünceler arasında kaybolmuşken ayağım takıldı ve düştüm. Acı tüm dizimi kapladı ve kalbimdeki yalnızlık duygusuyla iyi bir ikili oldu. Güneş birazdan yükselmeye başlayacaktı nasılsa, ben de bir tespihböceği gibi kıvrılıp Zenn'in Özel Birlikler'e seçilmeden önceki hayatımın acı veren anılarını kovalamaya çalıştım.

Biraz sonra, midem beni uyandırdı. Su şişemi doldurdum, içine birkaç protein kapsülü attım. Yalnızca üç paketim kalmıştı. Ama içimdeki -bir zamanlar Zenn'in doldurmuş olduğu ya da Jag'in terk ederken bıraktığı- derin boşluğu artık hiçbir şey dolduramazdı.

Bir kuş öterek gece havasının durgunluğunu paramparça etti. Derin bir nefes aldım ve ormanın tazeliğinin ve yasak bir bölgede olmanın heyecanının keyfini çıkardım. Jag'in geri mi geleceğini, yoksa sınırı geçerken beni yalnız mı bırakacağını merak ettim.

Onu zihnimden atmaya çalışırken eşyalarımı topladım ve gerindim. Sert yerde yatmaktan bütün vücudum ağrımişti. Her gece yürüyerek, koşarak ve saklanarak geçirdiğim sekiz saat de işin tuzu biberiydi.

Sırt çantamı yeniden açıp ilkyardım setini aradım. Ağrı çubuğunu ağzıma koydum. Tadı iğrençti - acı bir tebeşir gibi ama iy bunun benim teknolojiye karşı olan hassasiyetimden dolayı olan bir yan etki olduğunu söylerdi. Her şeye rağmen ilacı on saniye boyunca emdim. O sırada yarama daha fazla merhem sürdüm ve eşyaları çantaya koydum; ağrılar azalmaya başlamıştı bile.

Yavaş yavaş yükselen güneş gökyüzünü sarı ve pembeye boyarken, Terk

Edilmiş Bölge'ye yaklaştım. Bir tepeden aşağı hızlı adımlarla indim ve sabahın ilk ışıkları dağların üzerinde kendilerini göstermeden yıkık dökük bir konağın içine sığındım.

Evin içindeki hava küf kokuyordu. Çatı katına tırmandım ve pencereden Kötü Topraklar'a doğru baktım. Bir parçam Jag'in bana yardım etmek için buraya doğru geldiğini görmeyi umuyordu. Sonunda vazgeçtim ve onu özlediğimi kendime itiraf ettim.

Yeryüzü gölgeler içinde kırmızı ve kahverengi görünüyor, güneş ışığında ise altın gibi parlıyordu. Ne yeşillik ne su kaynağı vardı; binaların hepsi eski ve yıkık döküktü. Onların ardında, camdan yansıyan bir güneş pırıltısı Kötü Topraklar'ın gerçek sınırını gösteriyordu. İyi Topraklar'ın kıyısında kimse yaşamıyordu, belli ki sinyallerimizin zihinlerini işgal etmesini istemiyorlardı.

Ürperdim ama ilk kez bunun sebebi Kötü Topraklar'a karşı duyduğum bir korku değildi. Birinin Düşünür olabilmesi için nasıl bir insan olduğu düşüncesi beni huzursuz etti. Ortada oturan Yeşil'in keskin, kontrol edici gözleri hafızamda canlandı.

Evet, Düşünürler bana göre değildi. En azından Kötü Topraklar'la bu konuda aynı fikirdeydik.

Terk Edilmiş Bölge'nin sınırındaki bir gözetleme kulesi İyi Topraklar'la Kötü Topraklar arasındaki geçişi koruyordu. Yanımda kimlik kartı yoktu ve eğer bir tarayıcıya fazlaca yaklaşırsam çipim *Kaçak!* diye bas bas bağırıacaktı.

Korkak bir tavuk olduğum için, bir sonraki gün de konakta kaldım ve Jag'in yolunu gözledim.

Gerçekten ondan kötü olduğu için mi hoşlanıyordum? Buna inanmam mümkün değildi. Akşamüstü vaktimin çoğunu, gözlerimi Kötü Topraklar'a dikip onu, işkence dolu kâbuslarını ve kötü olmanın ne demek olduğunu düşünerek geçirdim.

Kendi kendime, "Hiç önemi yok," dedim eve doğru.

O kadar uyduruk bir evdi ki cevap bile vermedi; neyse ki zihnimdeki ses de aynısını yaptı. Eğer cevap verseydi, bunun önemi *olduğunu* söyleyecekti kesinlikle.

Ertesi gece kendimi gitmeye ikna ettim. Gidip asla dönmemeye. Tatlı Zenn'imi bir daha görmemeye. Bir daha asla İyi olmamaya. Eğer bir gün çocuklarım olursa, onlar da kötü olacaktı. Tam o sırada döndüm, sonu isterse hapisane olsundu, gidiyordum.

Muhafızların yüzü kuzeye, Kötü Topraklar'a dönüktü; batıya giden tek yol karakolun tam arkasından geçiyordu. Binanın arkasına süzıldüm, sınırdan yalnızca birkaç metre uzaktaydım ve bu hayatım boyunca Kötü Topraklar'a en çok yaklaştığım andı. Kalp atışlarımı kulak zarlarımda hissediyordum.

Tam atlattığımı düşünürken bir alarm çaldı. Kapı sertçe açıldı ve ses iyice

yükseldi. Yoldan aşağıya. Terk Edilmiş Bölge'nin en batısındaki yıkıntılara doğru koştum. Kski şehrin bu bölgesinde, kayalık yamaçların kenarında bir sürü bina vardı, ancak ben saklanmak istemiyordum. Hemen şimdi gitmem gerekiyordu.

Tam karşımda zemin kuru bir nehir yatağına doğru neredeyse dimdik iniyor, karşı tarafta ise hafif bir eğimle yukarı çıkıyordu. Eğer on metre sıçrayabilirsem yarığın karşı tarafına geçerdim. Ama hayır, böyle bir süper gücüm yoktu.

Ama aynı zamanda boynumu kırmadan bu saçma şekilde dik olan yokuştan nasıl ineceğim hakkında bir fikrim de yoktu. Bir adım atarak başladım ama atar atmaz bunun doğru karar olmadığını anladım. Bir adımdan sonra kıcımın üstüne sertçe oturdum. Yokuş aşağı kayarken bana kaya parçalan ve tozlar eşlik etti. İçimde yükselen paniğe bir de gürültü eklendi. Kalbim küt küt atıyordu, *Kalk, kalk, kalk.*

Retina tarayıcıların kırmızı ışıklarını görmeyi veya bir hava gemisi sürüsünün uğultusunu duymayı beklemeden, kendimi zorlayarak kalktım. Tepenin diğer tarafına tırmandım. Kayalar, toz ve toprak, üzerimden sağanak gibi yağıyordu. Parmaklarını kanadı, ter damlacıkları bütün yüzümü kapladı. Ama tepeye ulaşmayı becerdim.

Sınırdan geçmeyi başardım.

Yorgunluktan yere yığılana kadar, *Ben görünmezim, beni bulamazsınız* sözlerini nefesim kesilinceye dek tekrar ederek koştum. Kaslarım hareket etmeyi reddetti. Uykuya dalmış olmalıydım, çünkü sonrasında tek hatırladığım, bir şeyin yüzümü yalayarak beni uyandırması oldu.

12

Ty bir keresinde eve bir köpek getirmişti. Annem görür görmez durumu Onlar'a ihbar etti. Gelip köpeği aldılar.

Hayvanlar tabii ki kurallara aykırıydı. Hayvanlar özen isterdi, Onlar ise sadece, söyledikleri kişilere özen göstermemizi isterdi.

Ty birkaç gün ağlamış ama sonra bana, zaten köpek falan istemediğini söylemişti. Bir gün göl kenarında otururken, Ty bir eğreliotu kopardı, ben de ördekleri besliyordum - iki kural yıkan hareket. Ona inanmıyordum, bir hayvan istiyordu. En azından gerçek Ty istiyordu. O gece, Ty uykuya daldıktan sonra, bağlantısını çıkardım ve kendi cihazıma bağladım. Beyin yıkayan ses hayvanların getirdiği belaları sayıyordu; hey köpeklerin hastalık taşıdığını biliyor muydunuz?

Benim yayınlarım komşulara yardım etme, topluma ve benden güçsüz olanlara hizmet etmeyle ilgiliydi. O gece yayınların her kişiye göre ayrı konularda hazırlandığını fark ettim.

Her köleye göre...

Bu köpek, Ty'ın bulduğuna çok benziyordu. Kısa kahverengi tüyleri, altın sarısı bir çamurla keçe gibi olmuştu. Ağzından sarkan pembe dili neredeyse düşük kulaklarının hizasındaydı. Kulağının tekini kaşıyıp esnedi. Nefesinin pis kokusu dalga dalga yüzüme geldi. İğrenerek köpeği ittim. Sinyaller diyordu ki... Kafamı salladım, kendi düşüncelerimi kontrol etmem gerekiyordu..

Köpeği geri çağırdım. Saçma gelse de, "Nereden çıktın sen?" diye sordum. Önce evlerle, şimdi de köpeklerle konuşmaya başlamıştım.

Köpek derin bir nefes verip oturdu.

"Güzel," dedim, başka bir kelime seçmiş olabilmeyi umarak. "Güzel" Jag'e aitti.

Güneş gökyüzündeki yolunun çeyreğini almıştı. Gün ışığında yolculuk etme riskini almak zorundaydım. Acilen bir şeyler yemem lazımdı, yoksa burada ölüp gidecektim. O zaman hiç kimse beni bulamayacak ve hiç kimsenin özlemediği Kötü bir "hiç kimse" olacaktım.

Bu kadar hiç kimse olmak bana bile fazlaydı.

Kalktım ve çamurun içinde güçlkle yürüdüm. Köpek yanımda uygun adım yürüyordu, kalkan toz bulutları ve her an gelebilecek hava gemileri -ama hiç gelmediler- umurunda değildi. Kötü Topraklar'a doğru yöneldik, sanki dilimden anlıyormuş gibi köpeklerle konuşuyordum. O da ben oturunca oturuyor, yürüyünce yürüyordu. Ona "farklı" desem de benden vazgeçmezdi. Jag farklı

olmanın iyi bir şey olduğunun farkında değil miydi?

Tabii ki değildi.

Öfkemi adımlarıma yansıtarak hızlandım ve bir bir harabeye dönüşmüş binaların önünden geçtim. Çoğu yanmaktan kararmış tahtalar ve kıvrılıp bükülmüş metallere ibaretti. Bu bölge yangınlar sırasında boşaltılmış ve yeniden inşa edilmemişti. Hâlâ bazı ateş işçisi yüzükleri, çatlamış taşlarda yer yer parlıyordu.

Pudramsı kırımızı toz, ayakkabılarımı kaplamış ve boğazıma yapışmıştı. Şapka olmadığından, karanlık çökene kadar yüzüm yanmıştı. Yiyeceğim olmadığı için bacaklarım titriyor, ufukta ışıklar beyaz ve günbatımı renkleri arasında göz kırptıyordu.

Bir dere bulduğumda, ışıklar birkaç kilometre ötemde parlıyordu. Arıtmayı falan boş verdim ve suyu neredeyse vakum gibi çekerek içtim. Tahriş olmuş gırtlakımı ve kulaklarımı serinletti. Şapka giyme mecburiyetinin aslında gayet mantıklı bir kural olduğuna karar verdim.

Toprağın arasından yeşil filizler baş göstermişti. Çekince kirli mor yumrularla birlikte geldiler. Onları mideye indirmeden önce yıkamaya bile güçlükle sabrettim. Tatları sabun ya da Jag'in saç jölesine biraz soğan eklenmiş gibiydi.

Hiç şikâyet etmedim. Sırtüstü uzandım ve gökyüzüne baktım. Küçükken babam, bir zamanlar yıldız kaydığına nasıl dilek tuttuğunu anlatırdı. Büyülenmiş şekilde onu dinlerken, dilek tutmak için en parlak yıldızı beklerdim.

"Oraya kadar uçup ona dokunabilir miyim? Aşağıya inerken de dilek tutarım."

"Yapamazsın V," derdi. "Hiç kimse uçamaz, gerçek olmayacak şeyler için dilek tutmanın bir anlamı yok."

"Gerçek olmayacağını kim söylüyor?"

"Violet," dedi babam bana doğru eğilip gözlerime bakarak. "Elindekiyle mutlu olmayı öğrenmen lazım."

Ona sadece baktım.

"Bazen hayat dilediğimiz her yere ulaşabileceğimiz özgürlüğü bize vermez. Anlıyor musun canım?"

"Evet," dedim alçak sesle. Babam gülümsedi, elimi tuttu ve bu yasak dokunuşu komşulardan biri görüp bizi ihbar etmeden acele acele eve yürüdük.

Ama şimdi elimdekiyle mutlu olamıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Yıldız kayınca dilek tutacak kadar ve canım çektiğinde -eğer bulabilirsem- jambon yiyecek kadar özgür olmak istiyordum. (Eğer bulabilirsem tabii.)

Babamın anısına, en parlak yıldızla bakarak bir dilek tuttum. Bir damla gözyaşı yanağımı gıcıklayarak aktı. Çabucak sildim ve onu burada, Kötü Topraklar'da bulmaya kesin karar verdim.

Ses kulağıma fısıldadı, *Bulabilirsen.*

Doğrudum, korku beynimde bir nabız gibi atıyordu. Aniden gökyüzünün altında, havada uçuşan sinyaller yokken, sesi biriyle eşlemeyi başardım. Çip takılırken laboratuvarı benimle konuşan adam, Zenn'i görmeye gittiğim o günden beri zihnimin içindeydi.

Thane Myers beni takip ediyordu. Karanlık üzerime kalın bir battaniye gibi örtüldü ve uykuya dalmam uzun sürdü.

Ertesi sabah uyandığımda yalnızdım. Harika. Köpekler bile bana tahammül edemiyordu. Birkaç yumru daha çiğnedim, su şişemi doldurdum ve akşamüzeri olduğunda Kötü Topraklar şehrinin sınırına varmışım. Jag'in, bronz teni güneşte ışıdayarak, dudaklarında kendine özgü o gülüşü eşliğinde gerçek arkadaşlarıyla aylak aylak gezdiğini görsem diye düşündüm.

Ama görmedim.

Saçım buradaki gençlerinkinden çok daha çılgındı. Evet, onların da saçları kısaydı ve renk konusunda sınırları yoktu. Kırmızı, turuncu, oksijen beyazı, hepsini görmek mümkündü. Jag'in benim siyah saçımı beğenmesine şaşmamalıydı, çünkü burada böylesi yoktu.

Genç Kötüler sokaklarda dolaşırken, kendi hayatlarını yaşarken izledim. Bir Düşünür'ün dayatmacı kurallarından bağımsızlardı. Böyle bir yaşam sürmek nasıl olurdu? Kural yıkma korkusu ve annemi üzeceğim endişesi olmadan?

Bilemiyordum.

Kötü kızlar bir sürü küpe takmıştı. Erkekler de belli ki jöle üreticilerine epey iş çıkarıyordu. Çiftler el ele tutuşmuştu, hatta bir çocuk sevgilisini çekip yanağından öptü. Kız elini arka cebine attı ve birlikte sokaktan aşağı yürüdüler.

Dışarıda öylece dururken bir şey fark ettim. Kötüler ten renkleri, saç modelleri veya tenlerini gösteren giyecekleri yüzünden kötü değildi; kötülerdi çünkü kontrol edilemiyorlardı.

Kötülerdi çünkü bana hayatım boyunca böyle öğretilmişti.

Düşüncelerim büyük bir patlama sesiyle dağıldı, içimdeki suçlu bana koşmamı söyledi. Şehrin biraz dışında bir kaya yığınının arkasına saklandım, hava gemilerinden inen bir grup Özel Birlik ajanı ve kıpkırmızı parlayan retina tarayıcılar görmeyi bekliyordum. Gri bir duman sütunu göğe doğru yükseliyordu.

Tabii ki hiçbir şey olmadı. Bir araba yanaştı, turuncu ışıkları tembel tembel yanıp sönüyordu. Kollarında basit teknolojiler olan üniformalar giymiş iki adam birkaç kişiyi sorguladı ve sonra yanarak kararmış ambalaj kâğıtlarını temizledi. Biri, "Fişek," dedi ama bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Gözdağı yok, tehdit yok. Ben *parkta yürüdüğüm* için tutuklanmışım. Görünen o ki Kötü Topraklar'da bir şeyleri patlatabilir ve daha sonra bir yerde kahve içebilirsiniz. Bunun özgürlüğe mi kaosa mı işaret olduğundan emin değildim.

Polisler gidene kadar kayanın arkasında çömelerek oturdum. Eklemlerim ve

kaslarım ayağa kalktığımda adeta acıyla inledi. Bu gece yine yıldızların altında güzel bir uyku çekecektim.

Ta ki arkamda bir ses duyana kadar. "Vi! Başarmışsın!"

13

Jag elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Sarıldı, sabun ve taze yaz havası gibi kokuyordu. Kafamı göğsüne gömmek ve tüm vücudunu içime çekmek istiyordum. Bunun yerine onu ittim. Karanlık ona öfkeli bakışımı göremeyeceği kadar çökmemişti henüz. Ben de onun kusursuz saçlarını fark ettim tabii.

"Sınırı geçebildiğine çok sevindim." Kollarımı kavuşturdum ve bakışlarımı ufka çevirdim. "Kendi başına."

"Hadi ama Vi, kızma bana." Kurnazca gülümsedi, sanki ona bakarken ağzının suyunun aktığını biliyor gibiydi.

"Sen büyük bir pislüksin," dedim. "Beni *bıraktın!*"

Küstahça omuz silkti.

"Bana omuz silkemezsin!"

Öne doğru kendinden emin olmayan bir adım attı, geriye gitmesi gerekirken...

"Dur," dedim. Beni ormanda tek başıma bırakmıştı, en çok korktuğum yere tek başıma girmeme neden olmuştu. "Sen...söz vermiştin." Ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte göğsünü yumrukluyordum. "Sen. Yardım. Edeceğim. Demiştin."

"Vi..."

"Bana Vi deme," diye lafını kestim. "Neden gerçek ismimi söylemiyorsun?"

Jag bir şey demek üzere ağzını açtı, sonra kapadı.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Barque," dedim.

Yine ağzını açtı. Gözlerini sımsıkı kapadı ve yumruklarını sıktı. "Benim farklı olduğumu söyledin." Gözlerini açtığında bakışlarındaki keskinlik, vücudumda rahatlıkla delikler açabilirdi.

"Öylesin." Ona doğru bir adım attım, bu kez o geriye çekildi. "Bu kötü bir şey değil Jag,"

"Bence kötü."

"O zaman senin aklından zorun var."

"Belki de *senin* vardır." Durdu, güzel yüzüne doğru bir yumruk savurdum.

Elim ona ulaşmadan bileğimi yakaladı. "Violet, yapma." Sesi yumuşak ve özür dolu bir tonla çıkmaya başladı. "İki gündür seni arıyorum."

"Bunu duymak kendimi çok iyi hissettirdi inan." Elinden kurtulmaya çalıştım. O güldü ama ben öfkemden vazgeçemedim. "Jag, anlamıyor musun? Sana hayatımı artık sevdiğimi söyledim, senin...sense beni bıraktın!"

"Biliyorum, geri döndüm, sen çoktan..."

"Ne yapacaktım? Orada seni mi bekleyecektim? Sen...sen bilmiyorum neyi ama, çok kötü bir şeyi hak ediyordun." Sesim çatlayıp savurduğum tehdidi berbat etti.

"Lütfen kızma bana." Kelimeleri ruhumu bir örtü gibi kapladı. Öfkem dindi ve yerini rahatlamaya bıraktı. Jag buradaydı. Bana uyuyacak bir yer ve jöle tadındaki yumrulardan daha güzel yiyecekler bulacaktı. Artık her şey yoluna girmişti.

Kayalara oturduğumuzda ellerimi bıraktı. Sessizlik huzur vericiydi. Sanki hiç zaman geçmemiş, hiç ayrılmamışız ve beni sınırı geçerken yalnız başıma bırakmamış gibiydi.

"Saçını yapmamı ister misin?" diye sordu. Bunu Jag-dilinden dilimize, "Lütfen beni affet, sen şu ana dek tanıştığım en güzel yaratıksın. Çok çok üzgünüm ve eğer beni öpeceksen her şeyi yapmaya hazırım," şeklinde tercüme ettim.

"Tabii." Tam önüne, tozlu zemine oturdum, dizleri hafifçe kollarıma baskı yapıyordu. Jag'ın dokunuşu başımın tepesinden gırtlığıma kadar yayılan bir heyecan dalgasına neden oluyordu. Nefesim kesiliyordu. İşi bittiğinde ellerini omuzlarıma koydu.

"Özür dilerim." Kulağıma fısıldadığı kelimelerle ürperdim.

"Ben de," dedim ve aşırı duygusallaşmaya başlamadan ayağa kalktım.

"Farklının kötü olduğunu bilmiyordum."

"Unutalım gitsin tamam mı?"

"Neyi unutalım?"

Güldü -tıpkı ona aynı şeyi yaptığımda Ty'ın güldüğü gibi- ve ilkyardım setini çıkardı. "Haydi doktorun olayım."

Yanmış yüzüme krem sürüp saç çizgim boyunca uzanan yarığı incelerken onu izledim. Aramızda konuşmalar geçti, yüksek sesle söyleyemediğimiz ama sessizlikteki bütün boşlukları dolduran konuşmalar...

İşi bittiğinde parmaklarını nazikçe benimkilere geçirdi. "Haydi gel, sana şehrimi göstereyim."

Jag'le el ele tutuşmak çok güzeldi. Bana çok defa dokunmuştu, ancak daha önce hiç elimi tutup, teni tenime değerek yürümemiştik. Sinyaller bu konuda çok netti. Sekiz yaşından sonra, evlenene dek dokunmak yasaktı. Bu ilk öğretilen kuraldı, yani üç yaşında, sinyalleri dinlemek zorunluluğu başladığı zaman.

Gitmeden önce babama sarılmıştım. O da kuralları yıkardı, en azından etrafta kimse yokken. Zenn de elimi tutar ve beni öperdi ama bu hep aramızda bir sırdı.

Jag yürürken, serbest kalan eliyle bir şeyleri işaret edip duruyordu. İnsanlar

banklara veya kaldırım kenarlarına oturmuş sohbet ediyordu. Bazıları kafelerin dışında yemek yiyor ya da zümrüt yeşili çimenlerin üzerinde aylıklık ediyor, hayvanları ve dostlarıyla geziniyordu.

Uzakta evler dümdüz sokakların kenarlarına düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Turuncu ışıklar her köşede parlıyor, kuzeye doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Tahmin ettiğimden daha fazla Kötü vardı ama ortalıkta gördüklerim bana o kadar da kötü gelmedi.

Gördüğüm her bir yüze dikkatle bakıyor, babama benzeyen birine denk gelmeyi umuyordum. Kimse bakışlarımdan rahatsız olmuşa benzemese de babama biraz olsun benzeyen kimseyi göremiyordum. Aramaktan vazgeçip Jag'in anlattıklarının şifresini çözmeye çalıştım. Bazılarını anlayabiliyordum, örneğin, "Küçükken buraya oturur ördekleri beslerdim," gibi. Beyaz tuğladan yapılmış ufak bir binayı gösterdi. "Mektuplarımızı buradan alırsınız."

"E-mesaj gibi bir şey mi?"

"Evet ama değil. Bizim de telefon ve bilgisayar gibi bazı teknolojilerimiz var ama sizin iletişim cihazlarınızla alakası yok. Mektup, kâğıda yazılmış bir mesaj gibidir."

Birkaç kişi ellerinde beyaz kare kâğıtlarla dışarı çıktı. Diken diken kırmızı saçları olan bir kız kendininkine bakıp güldü. Sonra yırtarak açtı, bakışlarını başka tarafa çevirdim. O kâğıdı üretmek için kaç ağacın yok olduğunu bilmiyor muydu? Ağaçların çoğunun yangında yok olduğunu bilmiyor muydu?

Ben bile bunları düşünürdüm. Bir anda bunların doğru olup olmadığını merak ettim.

Okuldaki projeksiyonlarda gördüğüm şeylerden sonuçlar çıkarıyordum. Bize kâğıt üretimini ve ağaç kesimini izletmişlerdi. Ama aynı zamanda hapishaneleri de izletmişlerdi ve bunun doğru olmadığını kendi gözlerimle görmüştüm. Belki de bana öğretilenlerin hepsi yalandı.

Bildiğim her şey, bildiğimden farklı olabilir miydi? *Farklı, farklı, farklı.* İyi Topraklarda, farklı olmaya can atıyordum. Burada ise uyum sağlamaya.

Düşünmeksizin Jag'e uzandım ve bir parmağımı kolu boyunca gezdirdim. Bir anda, cümlesini bitirmeden sustu ve büyük bir şaşkınlıkla bana baktı. Bu bakışı bende bir tokat etkisi yarattı. Kendimi geri çektim. İyi kızlar erkeklere dokunmaz, iyi erkeklere bile. Ve Jag iyi biri değildi.

Bana yaklaştı ve saçımı kulağımın arkasına doğru itti. "Beni çok şaşırttın. Burada insanlara dokunabilirsin, sorun değil."

İçimde ne olduğunu bilmediğim bir şey parçalandı ve yanarak kül oldu. Belki de bildiğim tek hayatı geride bıraktığım içindi. Belki de taa derinde bir yerde hep kötü bir kız olmak istememe rağmen gerçekten kötü olmak canımı çok acıttığı içindi.

Elimi elinden kurtardım. Sanki ona yumruk atmışım gibi baktı. Özür dilemek istiyordum ama sözcükler dudaklarımdan döküleliyordu bir türlü. Bir şekilde beni anladı, çünkü bir numaralı Jag gülüşünü yaparak ellerini arkada

kavuşturdu.

Yürürken adımlarımı ona uydurdum, önünden geçtiğimiz binalar hakkında konuşmaya devanı etti. "Bazen burada film izleriz." Fotoğraflar -kâğıda basılmış- tuğla duvarları süslüyordu. Kolsuz bluzlar giymiş kadınlara, silah taşıyan adamlara ve her iki elleriyle birbirlerinin vücutlarına dokunan iki kişinin fotoğraflarına baktım. Bakışlarımı başka yere çeviremiyordum.

"Film mi?" diye sordum dayanamayarak.

"Evet, uzun TV dizileri gibi yani."

"TV dizisi?"

Jag'in yüzü mutlulukla aydınlandı ve elleriyle belimi kavradı. Birbirimize çok yakın duruyorduk, bedenlerimiz tümüyle birbirine değiyordu.

Başını öne eğerek, "Sizin projeksiyonlarınız gibi," dedi hafifçe. Elini belimden çekip bileğimi tuttu ve bluzumun kolunu çekebildiği kadar yukarı çekti. "Tenine hâlâ güneş değmemiş," diye fısıldadı.

Jag diğer kolu da yukarı sıyrıp baktı. Güneşin son ışıklarının tenimi ısıtışı hoşuma gitti - hem de çok. Sinyalleri dinlemeyi bırakmışım. Bir erkekle parkta -hem de karanlık bastıktan sonra- yürüyüş yapmışım. Daha birçok asiliğim olmuştu ama güneşin tenime değmesine asla izin vermemişim.

Kendimi pis hissediyordum.

Şimdi de Jag çıplak tenime dokunuyor, her iki elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Bu da en az güneş kadar tehlikeli geliyordu. Vücudum bir ürperti dalgasıyla sarsıldı.

Ben geri çekilirken Jag, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Bluzumun kollarını çabucak aşağı indirdim. Dokunuşu yüzümde bir sıcaklık dalgası yayılmasına neden olmuştu.

"Neredeyse bizden biri gibisin, biliyor musun?" Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Tek ihtiyacın olan yeni bir bluz ve biraz bronzlaşmak."

Haklıydı. İyi Topraklar'da insanlar saçım yüzünden bana dik dik bakardı. Burada ise her yerimi kapatan giysilerim ve altında gizlenen süt beyazı cildim yüzünden farklıydım.

İki kız yanımdan geçi i, parmakları telefonlarında uçarcasına geziyordu. Bir telefon bipledi, kızlardan biri ufak bir sevinç ıııııı atarak ekranı arkadaşına gösterdi. Her ikisi de kafasını geriye atıp bir kahkaha koyuverdi, tıpkı Jag'in güldüğü gibi, kontrolsüz.

Mesajı alan kız bir cevap yazmaya başladı. Kısa bir etek ve dizine kadar uzanan çizmeler giymişti. Kolsuz tişörtü Jag'inki kadar sert görünmeyen altın renkli tenini gözler önüne seriyordu. Omzuna kadar uzanan saçının her bir tutamı farklı renkteydi. Beyaz, kahverengi, kırmızı, siyah, hatta bir tutam mor.

Diğer kızın saçları parlak bir pembe renkteydi. Çok beğendim ve hangi boyayı kullandığını merak ettim. Kısacık, bej rengi şortunu giysiden saymak çok zordu. Yeşil tişörtünün ucuna minik bir düğüm atmıştı. Koyu renkli teni güneş bronzluğu değil, doğaldı.

"Merhaba demeden geçecek misin?" diye sordu Jag.

Rengârenk saçlı kız baktı ve sırttı. "Jag!" Kendini ona doğru attı, Jag onu belinden tutup kaldırdı, kız bacaklarını onun göğsüne doladı. Tek vücut olmuş gibiydiler. İzlerken ilişkilerine özenmekle, Zenn'i görüp ona böyle sarılmayı düşlemek arasında ikiye bölündüm.

"Çıkmışsın," dedi kız yere indiğinde. Telefonu cebine koydu ve bir eliyle Jag'ın omzunu tutmaya devam etti.

Jag omuz silkti. "Vi'yle tanış," dedi, elini bana uzatarak. Eli bir süre havada kalakaldı, sanki tutmamı bekliyormuş gibiydi. Tutmadım. Kız beni baştan aşağı süzdü. Mavi siyah saçımdan güneş yanığı yüzüme ve bluzumun gülünç derecede uzun kollarına kadar.

Jag korkunç botları giyen ve kafasında gökkuşağı taşıyan kızı işaret etti. "Vi, bu Sloan," sonra da pembe saçlı kıza gülümseyerek, "ve Indy. Arkadaşlarım," dedi.

Indy'nin ona bakıp gülmesi bana arkadaşça olmaktan daha fazla gibi geldi.

"Merhaba," dedim. (Evet, gerekli durumlarda kibar olmayı becerebilirdim.)

"İyi mi? Yine bir İyi mi getirdin?" Sloan'ın iri gözleri benimle Jag arasında gidip geldi.

"Kapa çeneni Sloan. O neredeyse bizim kadar kötü," dedi beni savunarak. Daha önce duymadığını bir ses tonuyla konuşuyordu. Gelişigüzel, tasasız. Savunmaya geçmiş değildi, seksi imalar yoktu. Uykusuzluğumu iyileştirecek gibi değildi. Tanıdığım Jag'den çok farklıydı.

"Bir başka İyi mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Jag yine omuz silkti. Yürüyerek uzaklaştım, kibarlık-göstergemde sıfır yazıyordu. Sokağın sonuna vardığımda Jag, Sloan ve Indy minicik bir üçgen oluşturmuşlardı.

Jag el hareketleri, kocaman açılmış gözleri ve hızla hareket eden ağzıyla bir şeyler anlatıyordu. İçini döküyordu. Belki de Jag-dilini hep yanlış tercüme etmişim.

Tabii ki arkadaşları olacaktı ama kız olacaklarını tahmin etmemiştim. Kıskançlık ne kadar yutkunursam yutkunayım gırtlığımı yakmaya devam ediyordu. Bununla birlikte, Jag'ın bana doğruyu söylememiş olmasının huzursuz eden şüphesi yerleşti içime. Her şeyi anlatmadığı kesindi.

Öfkem iyice arttı ve Thane'in sesini zihnimde duyduğum an tam anlamıyla kudurdum, *O kötü, sen değilsin. Yanlış seçim yaptın.*

Neredeyse ona inanacaktım. Bu beni daha da delirtti. Gözlerimi kıstım ve sokağın aşağısına doğru baktım, nedense oralarda bir yerde Thane'i göreceğimi sanıyordum.

Sinemadan çıkan insanlar kaldırımları doldurdu ve Jag'i gözden kaybettim.

"Himm, farklı görünüyorsun," dedi biri arkamdan.

"Farklı" sözcüğü kulaklarımda yankılandı, olduğum yerde döndüm. "Farklı olmak" kötüydü.

Kel adam karşımda duruyordu. Jag'in abisini götüren adam.
Şok tabancasıyla vurduğum ve ölüme terk ettiğim adam yani. Sura- tındaki ifadeye bakılırsa, beni hatırlıyordu.

14

"Hayır," dedim geri çekilerek.

Keltoş'un yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Jag nerede?" Kalabalığı gözleriyle taradı, iğrenç sırtışı sabit kaldı. İnsan kalabalığına doğru yanaştım, bir koşuda bu adamı geçeceğime emindim. Keltoş, kırmızı bir retina tarayıcısını çıkarıp çalıştırdı. Gözlerimi sınımsıkı yumdum, çipli bileğimi cebime sakladım ve arkamı dönerek koştum.

Kötüler dört bir yana kaçıştı, insanlardan yükselen çığlıklar ve ayak sesleri etrafımda yankılandı. Evet, bir tarayıcının pırlıltısı böyle bir etki yapabiliyordu. İnsanlar bana çarptı, gözlerimi açmak zorunda kaldım. Korkunç, kızıl bir parıltı tam karşımda sokağı aydınlattı.

Babam bana Musa'nın Kızıl Deniz'i ortadan ikiye yarıp Yahudilerin geçmesini sağladığını anlatırdı. Kalabalığı ite kaka ilerlerken aklıma bu sahne geldi. Mucizevi bir şekilde bana yol verdiler. Açılan boşluğun içinden koştum; arkamdan kapanmasını ve Keltoş'un beni takip edememesini umdum.

Jag ve arkadaşları gitmişti.

Hareketsiz kaldırım boyunca dizilmiş binalar karanlıktı, gökyüzü sıkıntı verici bir kömür rengine dönüşüyordu. Ya Jag'i bulamazsam? İyi Topraklar'da ormanda yalnız uyumak başka, Kötü Topraklar'da peşimde manyak bir Yeşil varken yalnız uyumak başkaydı.

Yalnız uyumanın yakalanmaktan daha iyi olduğuna karar verince, dere boyunca koşan iki adamın peşine takıldım.

"Vi!" Jag bir adını öne çıkıttı ve beni şehrin dış mahallelerindeki bir binanın kapı eşiğine doğru çekti. Sloan ve Indy kaybolmuşlardı.

"Kel adam burada!" Adeta onun üzerine yığıldım.

"Şşş!" Köşeden başını uzatıp gizlice etrafı dikizledi. Işık daha çok parlıyor, yüzünü kan rengine boyuyordu.

Beni gölgelerin daha da içine doğru itti. Tuğlalar soğuk ve pürüzlüydü. Jag önüme geçti, kırmızı ışık neredeyse bize kadar ulaşmıştı. Tarayıcılar ısıyı değil, yalnızca retinaları ve elektronik cihazları algılayabilirdi. Orada durup Keltoş'un bileğimdeki çipi algılayacak kadar yakından geçmemesi için dua etmekten

başka şey gelmiyordu elimden.

Jag, "Bu çok kötü," diye fısıldadı. Hiç uyarmadan vücudunu benimkine sınıksıkı bastırđı, omzundan ayağına kadar. "Kıpırdama."Omzundan geriye doğru baktı, kırmızı ışık bir nabız gibi atmaya başlamıştı şimdi. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Gözlerimi kapadım ve kesik kesik nefes aldım. Her ikisi de iyiye işaretti.

Çünkü beni öpmüştü. Kollarını vücuduma sarmış sırtımı okşuyordu. Çip benim karnımla onunki arasında sandviç olmuştu; bu da iyiydi. Onun vücut ısısı benimkiyle birleşince her şey fazlasıyla sıcak gelmeye başlamıştı.

Belki de sıcaklık parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde yükselmişti ya da belki dudaklarının tuzlu tadı benimkiyle birleşince. Tanıyıcı tehlikesi geçtikten uzun süre sonra bile beni öpmeye devam etti. Şikâyetim yoktu. Aslında, ben de ona karşılık vermiş, serbest kalan elim yanağına dokunmak üzere kendiliğinden hareket etmişti.

Durduğunda derin bir nefes aldım.

O da nefes nefeseydi. "Güzel," dedi

Yetersiz bir tanımlama.

"Sanırım işe yaradı." Jag eşiğın köşesine geçti. Kırmızı ölüm ışığını unutmuşum bile. "İşe yaradı," derken ne anlatmaya çalışıyordu?

"Hadi gel." Sokağına adım attı ve elimi sınıksıkı kavradı. "Koşabilir misin?"

"Buraya uçan kaykayla mı geldim sanıyorsun?"

Tek kaşını kaldırıp bana baktı, sonra gitgide kararan mahallelerden geçerken bana rehberlik etti. Sonunda minik bir ekran bulunan ıssız bir kaldırıma döndü.

"Hey." Kumanda panelinin önünde yavaşladım. "Bu kaldırım eskiden hareket mi ederdi?"

"Evet," dedi. "Beni en son yakaladıklarında bu yüzden İyi Topraklar'daydım. Fotoğrafı gördün."

Kaşlarımı çattım. "Etrafında bir sürü İyi'nin durduğu şu fotoğraf mı?"

"Evet."

"Tamir edecek cihazı bulabildin mi bari?"

"Hayır. Haydi, evim az ileride." Kapıdaki çatlaktan gümüş ve altın rengi ışıkların parladığı, tek katlı bir eve doğru yöneldi ve basamakların en yukarısında birdenbire durdu.

"Of," dedim kaslı kolu kaburgalarıma çarptığında.

Kapıyı iki parmağıyla hafifçe itti. Kapı çok kolayca açıldı ve tüm ışıkların yandığı uzun bir koridoru gözler önüne serdi. Parlak, teknoloji ışıkları... Yumuşak, boğuk sesler bize kadar ulaşuyordu.

Jag nefes almadı. "Burada bekle."

"Yaa, tabii." Gelişmiş teknolojinin sebep olduğu beyaz noktalar görüş alanımı kaplarken koluna asıldım.

Jag'in bakışları yumuşadı ve dudaklarının ucu yukarı doğru kıvrıldı. "Ne? Beni çok mu özlersin?"

Kızarak kafamı çevirdim. Işıklara baktığımdan beri dışarının karanlığı daha da yoğunlaşmıştı sanki.

"Vi, burası benim evim. Sorun yok. Ev arkadaşlarım parti yapıyor, o kadar."

"Yalan söylüyorsun. İçeri girecek ve bir daha çıkmayacaksın."

Gülümsedi; ifadesi, çocuğunun on metre boyunda kahverengi kürklü bir canavar gördüğünü söylediğini duyan bir baba gibiydi.

"Telefonumu almam lazım. Onsuz hayatta yapamam. Deniz'e giderken yanımıza almamız gerekenler de var. Hemen döneceğim, söz."

Elini benimkinden kurtardı ve kapıdan içeri girdi.

Berbat bir şeydi bu. Asla ışıklı bir yere girmemeliydi, özellikle de teknoloji ışıklı.

15

Karanlıkta öylece durup Jag'in ışığın içinde kaybolmasını izlerken, babamın bana ışık ve karanlık hakkında anlattıklarını hatırladım. Tanrı'nın onları nasıl ayırdığını anlatırdı, o zamanlar ne dediğini anlamazdım.

Ama Jag ön kapıyı güm diye çarpıp kapatınca, ışık ve karanlık birbirinden ayrıldı. O anda fark ettim ki insan hem iyi hem kötü olamaz, tıpkı karanlığın aydınlıkta var olamayacağı gibi.

Bu da bir karar vermem gerektiği anlamına geliyordu.

İyi mi kötü mü? sorusu zihnimde sonsuz bir tekrara girdi. Bir başka ses benimkine katıldı, alay ediyordu.

Beni rahat bırak! diye emrettim ve Thane'in sesi azaldı. Büyük bir ihtimalle her düşündüğümü dinliyor olması ne kadar huzursuz edici bir duyguydu!

Basamaklara oturdum, Thane'i dışarıda tutmaya ve zihnimin kontrolünü yeniden ele almaya kararlıyım.

Evin arkasından müzik olma ihtimali yüksek bir gürültü duyuldu. Jag'in ev arkadaşları sağlam bir parti veriyordu anlaşılan. Dört şarkı boyunca bekledim.

Beş. Altı.

Jag geri gelmiyordu.

Kendi kendime panik olma izni verdim. Bu da evin kenarından, kalbim küt küt atarak emeklemem demektir. Müzik sesi arttı, insanlar arka bahçede gülüşüyordu. Tek aydınlık olan pencereye doğru yaklaştım. Derin bir nefes aldım ve içeri baktım.

Jag'in eve girmemesi gerektiğini söylemiştim. İşte aptal herif şimdi karşımda bir sandalyeye bağlanmış oturuyordu.

Bakmam gerekenden daha uzun bir süre baktım; sanırım çıplak-ve- kaslı göğsü dikkatimi dağıtmıştı. İlk şoku atlattıktan sonra, göğüs kemiğinin her iki tarafında iki yuvarlak olduğunu fark ettim. Denetleyiciler. Bir tanesinde yeşil bir ışık yanıp söndü. Jag onlara şimdiye kadar ne söylediyse hepsi doğrudu.

Öpücüğünün izi hâlâ dudaklarımda, kokusu ise İyi bluzuma sinmiş durumdaydı. Ona yardım etmek istiyordum ama etmemek için üç çok iyi nedenim vardı.

Keltoş, Şahin ve bir Mek.

Mek ya vücut ısını ya da çipimi hissetmiş olmalı ki bir alarm öttü.

Eğildim ve endişeyle dişlerimi sıktım. Aptal Mekler. Ben bile yaşadığımdan emin değilken, her seferinde yerimi belli etmelerinden bıkmıştım. Vücut ısını algılayabilmelerinden nefret ediyordum. Çipleri algılamalarından ve diğer her

şeylerinden tiksiniyordum.

İçimde büyüyen tüm öfke ve korkum yüzeye çıktı. Pencerenin yanında duran robotun mekanik vücuduna odaklandım. Siren beynimde çınlıyordu.

Kes! diye çığlık attım içimden.

Ve kesti.

Bir anda tüm midemdekileri kusmak istedim ama buna vaktim yoktu. Keltoş'un bağıırışı Şahin'inkine karıştı ve arka kapıdan dışarı fırladılar.

Kafamda *Jag'i bırak. Kendini kurtar. Yine yanlış tercih yapma*, diyen Thane'i duymazlıktan gelerek pencereden içeri sızdım. Thane'in Jag'i terk etmem konusunda verdiği akıl, beni ondan ayrılmama konusunda daha da kararlı yapmıştı. Belli ki Thane bir sonraki hareketini yapmak için, öncelikle ayrılıpmanızı bekliyordu.

Belki de ben düşündüğün gibi bir canavar değilimdir.

Thane'in sözcükleri beynimi bulandırdı. Başkalarını kontrol edebildiği apaçık ortadaydı ve ben de kesinlikle Düşünürlerin hayranı değildim ama zihnimde Thane varken; beni korurken... Belki de onun benim yanımda olması yaranmaydı.

Odaya girdiğimde evi sarmış olan teknolojik güce dayanamadım ve umutsuzca alarmini öttüren Mek'in tam yanında dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Sanki biri yüzüme bir kova buz gibi soğuk su çarpmıştı. Nefesim akciğerlerime ulaşamıyordu. Bir el sırt çantamı tuttu, kendimi hızla çektim.

"Dur!" diye emrettim. Keltoş'un gözleri bulandı, puslu bir camın ardından bakıyor gibiydi. Dönüp arka bahçeye doğru gitmeden hemen önce Şahin'in koca gagasını gördüm.

Odanın içinde yolumu bulmaya çalışırken, kapıdaki uyduruk kilide elimi çarptım. Beş para etmezdi. İyi bir tekme rahatlıkla hakkından gelebilirdi ve daha önce Şahin'in nasıl tekme attığını görmüştüm.

"Jag?" Eğildim ve ellerini çözmeye giriştim. "Lanet olası akımlar!" Parmaklarım ipteki sımsıkı düğümlerle beceriksizce uğraşıyordu. Havalandırma ensemeye doğru üflerken, göğsümün içinde hissettiğim teknoloji yanmasını serinleteceğine arttırıyordu. Parmaklarım o kadar hissizdi ki sanki düğümleri kışkık eldivenlerle çözmeye çalışıyordum.

"Haklıydın," dedi.

Cevap vermedim. Tabii ki haklıydim.

"Nereden bildin?" diye sordu.

"Ben bir İyi'yim, unuttun mu?" Bunu tahmin etmek için bir Düşünür olmak gerekmiyordu. Tabii bir de bütün o teknolojik akımlar da dev bir ipucuydu. Makinelerin sesi beynimi oyuyor gibiydi. Jag'in jölesinden gelen baharatlı koku öyle ağırdı ki kusacağımı sandım.

Nihayet ellerini bağlayan düğümleri açtım, o ayaklarındakileri çözmeye başlarken parmak ucunda kapıya doğru gittim. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Çabuk!" diye tısladım. Ayağa kalktı, pencereyi açtı ve öncelikle beni dışarı

iterek tepetaklak düşmeme sebep oldu. Canım acımadı, en azından Jag'in üzerime düşerek ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltması kadar değildi veya ayağa kalkarken tüm gücüyle bacağıma basması kadar da...

"Ay!" diye sızlandım. Kapı gıcırdadı ve Şahin'in kızgın çığlığı pencereden taşıp bana kadar ulaştı.

"Haydi!" Bunu tekrarlayacak zaman yoktu. Kapı parçalara ayrılarak açılırken koşarak uzaklaştık.

Jag'in elini yakaladım, arka bahçelerden ve ıssız sokaklardan zigzaglar çizerek geçmeye başladık. Birkaç dakika sonra hırlayarak göğsüne yapıştırılmış elektronik plasterleri söktü. Bir alarm çalmasını veya kırmızı ışıkların yanıp sönmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Kısa zamanda evleri ve sokak ışıklarını arkamızda bırakmış, ağaçların altında koşmaya başlamıştık. Bir orman en fazla ne kadar karanlık olabilirse, ondan da fazla karanlıktı. Jag beni yarı sürükleyerek engebeli zeminde ilerletiyordu. Yüzümü çizen ve neredeyse boş olan sırt çantamı tırmalayan dallan ittim.

Su Kenti'ni geçerken ormanda günlerce kalmıştım, ancak burası çok daha korkutucuydu. Daha karanlık. Tehlikeli.

Akciğerlerim yanıyor, bacaklarım sanki vücudumdan ayrılıyordu. Nefes nefese, "Jag," dedim, bir ağacın gövdesine yaslandım, "Durmam lazım."

"Birazcık daha gideceğiz," diye fısıldadı.

Serin hava yüzümü yalayıp geçince ürperdim, terim buz gibi oldu.

Jag beni çıplak göğsüne doğru çekti, kalbi kolumu tam bastırdığım yerde atıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Orman beni korkutuyordu ama o an hissettiğim tam olarak korku değildi. Daha çok Jag'in beni bir daha öpmesini, Sloan'a sarıldığı gibi bana sarılmasını, ayağını ayaklarımın arasına koymasını, vücudumuzdaki her noktanın birbirine değmesini bekliyordum.

Evet, Jag Barque'a âşık oluyordum.

Beni gezegenin en büyük çam ağacına doğru götürdü. Yolu tarif etmek için yukarıyı işaret etti. Sanki bu kadarı yeterliymiş gibi.

"Ağaca mı tırmanacağız?" diye sordum.

"Sadece yarısına kadar."

Yükseklikle aram iyi değildi. Mahallemizde bir ışınlanma platformuna sahip olma ayrıcalığımız sayesinde, hiç hava kaykayı kullanmayı öğrenmek zorunda kalmamıştım. Havada olduğum tek an, tutuklandığımda bindiğim hava gemisindeydi. Bu, yüksek ağaca tırmanırken aklıma gelmesini istemediğim bir hatıraydı.

Jag benden daha hızlı tırmansa da durup ayak koyacak yerleri bulmaya çabalamamı bekledi.

"Hayır, burayı dene," diye fısıldadı, sol dirseğimi dürtüp, daha önce görmediğim bir dalı göstererek.

Yavaş yavaş ilerlerken soluduğum havanın incelindiğini hissediyordum. Elimi

bir daha uzattığımda, sert tahtaya dokundum. Bir ağaç ev.

"Bunu sen mi yaptın?" Birinin bizi her an dinlediğini düşündüğümden fısıldıyordum.

"Kardeşim yapmış, uzun zaman önce." Platforma çıkarken, sesi yorgun geliyordu.

Hangi kardeşi olduğunu düşündüm -Blaze mi Pace mi- ama tabii ki ona sormadım. Ağaç evin dört duvarı ve bir çatısı vardı, penceresi yoktu, içeri zemindeki küçük bir açıklıktan giriliyordu. Jag'in ayakta durabileceği kadar yüksek tavanlıydı. Köşeden bir örtü çekip aldı, yaydı ve yere yattı.

Tek kolunu açarak ona katılmamı beklediyse de girişin orada ayakta durmaya devam ettim.

"Hava soğuyacak ve sadece tek battaniye var," dedi. Bunu, "İyi niyetli biriyim ama o kadar da değil," şeklinde tercüme ettim.

Yanında uyumak istiyordum. Deli gibi. Ama iyi kızlar kendilerini erkeklerin kucığına atmaz. Hele ki kötü erkeklerin. Jag bana karşı ne hissediyordu? Beni öpmüştü ama sadece tarayıcı bizi gözlerimizden tanıyanlasın diye, değil mi?

Kötü Topraklar'da bir öpücüğün anlamı neydi? İyi Topraklar'da anlamlı olduğu kesindi. Bu kendinizi o kişiye adamanız demekti. Tıpkı benim Zenn'le sözlenmiş olmam gibi.

Sırt çantamı çıkardım, mavi hapishane bluzunu buldum ve ona fırlattım.

"Hey, bunu sakladın mı?"

Omuz silktim ama o bunu görmedi, çünkü bluzu kafasından geçirmeye çalışıyordu. Karşımdaki manzaraya rağmen mantıklı bir şeyler söyleyebilmek için sesimi toparlamaya çalıştım ama olmadı.

Esnedi ve yine yattı. "Vi? Hadi gel ama lütfen! İğrenç olduğumu biliyorum ama..."

"İğrenç değilsin," dedim yanına oturarak. Tenimi onunkine değdirmek için yanıp tutuşuyordum. Böyle yalvarması, öpüşmemizin ona da bir şeyler ifade ettiğini gösteriyordu. Yine de zihnim aramızda saygıdeğer bir mesafe korumam için baskı yapıyordu.

"Bir saatten fazladır kan ter içindeyim."

"İstiyorum ama biraz..."

"Tedirgin misin?"

Daha çok korkudan ödüm patlıyor diyebiliriz. "Sanırım."

Beni yanına doğru çekti. "Bu çok saçma," dedi, dudakları saçlarımdaydı. "İki saat boyunca buz gibi düşün altında kaldın. Geçen hafta o kadına dirsek attın. Sınırı yakalanmadan, tek başına geçtin. Kolay kolay tedirgin olmazsın. Terli bir adamın yanında yatmayı başarabilirsin."

Nedenin o olmadığını açıklamaya çalıştım. Aslında, terli veya değil, gerçekten yanına yatmak istediğimi söylemek. Ama kelimeler ağzımdan çıkamadı bir türlü.

"Ah," dedi, diğer kolunu bana doğru atıp battaniyeyi ikimizin üzerini örtecek

şekilde düzeltirken. "Sıcacıksın." Sesi uykulu, mutlu ve huzurluydu.

Dudakları çok yakınımıdaydı - kulağıma değecek kadar. Soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir titreme vücudumdan gelip geçti. Jag beni daha da yakına çekti, kolu dirseğimin altındaydı.

"Jag?"

"Hı?"

"Şimdi ne olacak?"

"Uyuyacağız." Sesinden zaten bunu yapmaya başlamış olduğu anlaşılıyordu.

"Evet ama peki yarın?" Asıl demek istediğim, *Babamı bulacak mıyız? Thane bizden ne istiyor? Deniz'e ne zaman gideceğiz? Burada kalamayız, gibi şeylerdi.*

"Önemli değil."

Ona bakmak için döndüm ama gördüğüm sadece karanlıktı. "Nasıl böyle diyebilir..." Ağzı benimkiyle buluştu ve cümlem yarım kaldı.

"Tek önemli olan sensin," diye mırıldandı. Derin ve düzenli soluk alıp verişlerini tam yanağımnda hissediyordum, parmağıyla kolumda daireler çiziyordu.

Kötü çocuk haklı, diye alay etti ses. Çok önemli birisin. Ne yapmayı seçeceksin?

Onu susturdum, aptal Thane'e karşılık vermemeye kararlıydım. Hâlâ beni kontrol edebildiğini sanıyordu o aptal Düşünür.

Ama yapamıyordu.

16

Beklerken volta atıyordum. Oda, cilalı ahşap ve kırmızı kadifeden ibaretti. *Nerede kaldı bu?*

Benden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen uzun saçları grileşmiş olan abim güldü. "Rahatla, Jag."

Ağzımdan bir homurtu halinde, "Zaten rahatım, Pace," cümlesi çıkıverdi.

Bir kapı açıldı ve nihayet geldi. Blaze. Bizden daha büyük. Daha akıllı.

Şok dalgası beynimi sarstı. "Blaze." Ayağım beni ileri gitmeye zorladı ve bir anda kendimi koşarken buldum.

"Küçük kardeşim!" Blaze beni kucağı açık karşıladı. Nefesim bedenimi terk etti ve beraberinde korkumu ve kederimi de götürdü. "Dev gibisin."

Kıkırdadım. "Sen de hatırladığım kadar uzun değilsin."

"Tabii, sen geçtiğimiz sekiz yıl boyunca büyüdün, ben büyümedim."

"Evet, her neyse." Siyaha boyanmış saçlarını, köşeli çenesini, mavi elbisesini inceledim. "Bu kostüm de neyin nesi?"

"Yardımcı Danışman oldum, Pace söylemedi mi sana?"

Şöyle bir Pace'e baktım, eliyle yüzünü çabukça sildi. "Hayır, söylemedi."

Blaze kolunu omzuma koydu, tıpkı ben çocukken yaptığı gibi. "Üzülme. Hâlâ Direniş'te aktifiz. Aslında Pace seni bu yüzden getirdi." Bana kısa bir bakış attı. "Buraya taşınmaya ne dersin?"

Deniz'de -Blaze'le- yaşama fikri başımı döndürdü. Yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım ama yapamadım. Pace, teknoloji muhafızlığındaki pozisyonu kabul etmiş, bana düzenli rapor gönderiyordu. Blaze Deniz'de güvendeydi, neredeyse lam bir Düşünür olmaya yakındı. Ondan gelen bilgiler değersiz olacaktı. Arkadaşlarımsa Kötü Topraklar'daydı...

İç geçirdim. "Gelemem. Pace gidince, Direniş'i ben yönetmeye başladım."

Blaze elini indirdi ve Pace'le yüz yüze gelmek için ileri atıldı. "Ne? O daha on iki yaşında."

"On üç," dedim.

"Direniş'i yönetemez." Blaze kollarını kavuşturdu, sesi otoriter ve inatçıydı.

Ona, "Canın cehenneme, istediğimi yaparım," demek üzere ağzımı açmışken, Pace, "Son sekiz aydır iyi götürüyor," dedi.

"Evet," dedim.

Blaze yüzüme baktı ve gözlerini kıstı, içimi okumak ister gibiydi. "O yerden kurtulmazsan öleceksin."

"İyi Topraklar'da bir casus edildi bile," dedi Pace. "Diğer üyelerin yaşı da ondan büyük değil Blaze. Rahatla artık."

Blaze yumruklarını sıktı. Bana abilik taslamaya hazırlanıyordu. "Pace'in dediği gibi, kimse becerememişti ama ben İyi Topraklar'da tanıdıklar edindim. Yaşım sayesinde."

Blaze'in gözlerindeki inat ışığı söndü. Bir elini yine omzuma koydu. "Daha on üç yaşındasın." Bundan çok daha fazlasını söylüyordu aslında. Beni özlediğini ve beni korumak istediğini söylüyordu. Annem ve babam öldükten sonra beni terk ettiği için üzgün olduğunu söylüyordu. Bu şekilde olmasını onun da istemediğini söylüyordu.

Ben de elimi onun omzuna koydum. "Biliyorum."

Blaze uzun uzun yere baktı ve daha sonra kafasını kaldırdı. "Casusun kim?"

Sırttım. "Zenn Bower adında iyi bir herif."

"Hayır!"

Beni uyandıran Blaze'in değil, kendi bağırışımdı.

Cılız bir ışık ağaç eve girmişti. Kalbim göğüs kafesimde, kulaklarımda, ağzımda deli gibi çarpıyordu.

Zenn'in ismini kafamdan atamıyordum. Ya da onun ismini söyleyen Jag'in sesini.

Ya da "Direniş" kelimesini. Zenn daha önce hiçbir Direnişin hakkında hiçbir şey söylememişti. Birbirimizden sır sakladığımızı bilmiyordum.

Ama ne Zenn'e bir e-mesaj gönderebilir, ne de Jag'e sorabilirdim. Asla. Onun özel hatıralarına yaptığım gezintileri hafızamın, etiketinde Çok Gizli yazan köşesinde saklamaya kararlıyım.

Bir ürperti omuzlarımı sarstı, bu hem soğuktan hem de Jag'in zihnine girebilmemin garipliği yüzündendi. Kendimi kollarımla sarıp ovalayarak ısınmaya çalıştım.

Jag uykusunda dönüp mırıldanınca yerimde sıçradım. Hâlâ onun kâbusunda olmadığımı şükrettim. Battaniyeyi omuzlarına örttüm.

Yeniden uykusu derinleştğinde, onun kokusunu duymaksızın nefes alamıyor, ağzından Zenn'in ismini duyduğum anı bir saniye bile unutamıyordum. Buradan çıkmaya ihtiyacım vardı, ağaç evden aşağı indim. Gerindim, esnedim - ve teknolojik sinyalleri hissettim. Ağzım ekşi ekşi sulandı, sanki ekşi bir şey yemiştım. Bu teknolojinin yeni bir yan etkisi olmalıydı. Bu etki bir cep telefonundan çok daha fazlasından geliyor olmalıydı.

Ellerimi kollarımın üzerinde gezdirdim ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Teknoloji sinyallerine doğru gitmek intihar demektir. Ağaç eve geri dönersem, Jag'in en derin düşüncelerinin içine girme kalma riskini almış olacaktım, bu da iyi bir seçenek değildi yani. Seçenekler, seçenekler, diye düşündüm. Seçim yapmaktan çok sıkılmıştım.

Teknoloji kaynağına doğru sürünerek ilerledim, ağaç gövdelerinin dibinden ayrılmıyordum. Gün ışığı ormana sızıyordu. Ağaç reçinelerinin kokusunu alabiliyor, yapraklarda dolaşan böceklerin hışırtısını duyabiliyor ve güneş ışığında asılı kalmış toz zerreciklerini görebiliyordum. Tenim heyecanla ürperdi.

Nihayet son ağaca ulaşım, arkasında saklanarak ortalığı gözetlediğimde nefesim kesildi. Güneş dağların tepesinde yükseliyordu. Tüm vadiyi aydınlatması uzun sürmezdi. Tesisin bulunduğu vadiyi.

Bir teknoloji tesisi.

Beynim hızla çalışmaya başladı. Acaba babam orada olabilir miydi? Eğer buraya teknolojik bir parça aramaya geldiyse, kesinlikle bu yeri biliyor olmalıydı. Bina en az yedi yıllıktı.

Binaya doğru giden tek bir yol vardı. Tek yol geliş, tek yol gidiş; korunmasının böyle daha kolay olduğu kesindi. Etrafını, her köşesinde bir kule bulunan yüksek bir çit çevreliyordu. Kötü Topraklar'da da olsa, böyle bir tesis, en gelişmiş silahlardan taşıyan ve bejin farklı tonlarında uniformalar giyen muhafızlarla korunuyor olmalıydı. Isıya duyarlı güvenlik cihazları olmazsa olmazdı. Tabii izinsiz girenlere henüz soru bile sormadan şok tabancasıyla saldırmak da öyle...

Farkına bile varmadan açıklığa çıkıverdim, şok olmuş bir şekilde oraya bakıyordum. Ağaç sırasının biraz aşağısında bir ses duyunca kendime geldim.

"... hâlâ burada Elli. Başka nereye gidebilirler ki?"

"Cam, bak. Bütün gece aradık. İstersen içeride bir tarama yapalım."

Onların Keltoş ve Şahin olduğunu fark ettiğimde, son hızla bir ağacın arkasına kaçtım.

"Başaramayız," dedi Keltoş. "Jag'e çip takamadık ve Vi'ninki henüz aktive edilmedi."

Aktive edilmemiş çipimi okşadım, bu ne anlama geliyordu acaba? Sınırdaki alarm çalınca çipim yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ama eğer aktif değilse, alarmı çaldıran neydi?

"Bu kimin işiydi?" dedi Şahin, kafamdaki sorulara bir tane daha ekleyerek.

"Thane kendi yapmak istedi. Kızın kaçabileceğini bilmiyorduk."

Şahin gümüş renkli saçını omzunun arkasına attı ve yürümeyi bıraktı. "Herkesin bunu tahmin etmesi gerekiyordu. Banyodaki teknolojiyi bozdu. Gelişmiş bir teknolojiyi. Ve onu *suyla* bozdu. Birlik'ten gelen dosyasında çok belirgin şeyler vardı. Koskoca Thane nasıl olur da onu ciddiye almaz?"

Kabuğu elime batmasına rağmen ağaca daha çok yaslandım. Thane'in en tepedeki adanı olduğunu biliyordum. Neden her şeyi kendi yapmak istiyordu? Emir verebileceği yordakçıları vardı elbette. Evet, benimle ilgili özel bir amacı olduğu kesindi, acaba dosyamda hakkımda ne gibi saçmalıklar bulunuyordu? Birlik'te bir dosyam olduğunu bile bilmiyordum ve eminim bu iyi bir durum değildi.

Yayınlarla bağlanmıyor. Saçını kesiyor ve boyuyor. Teknolojiyi hissedebiliyor. Ama eşi...

Zenn'in aklıma düşmesiyle, onun burada olmasını ne kadar çok istediğimi fark ettim. Direniş'i, Thane'i ve diğer her şeyi sorardım. Doğru cevaplar her zaman ondaydı.

Belki de Thane beni Zenne ulaşmak için kullanacaktı. Belki de Jag'e ya da Direniş'e...

Belki de amacı o kadar kötü değildir. Bunu zihnimde bir ses veya Düşünür olmadan, kendi kendime düşündüğüme inanamıyordum. Belki de çipim özellikle aktive edilmemişti; rahatça kaçabileyim diye.

Tüm bu içsel düşüncelerimle uğraşırken Keltoş ve Şahin'in ne kadar yaklaştıklarını fark etmemişim. "Onların bize güvenmesi için biraz sabretmeliyiz..." Keltoş lafını yarıda kesti ve omzundan arkaya doğru baktı.

Beni görmemeleri için ağacın etrafında biraz döndüm. Keltoş, Şahin'i ağaçların içine iterken kulaklarıma başka bir ses ulaştı.

Jag bana sesleniyordu.

Aptal herif. Ormanın içinde hareket etmek sessizce yapılacak bir iş değildi. Koşarak Jag'e gidip sesini kesmesini söyleyemezdim. Şahin ve Keltoş bir ağacın arkasına gizlendi. Gökyüzünde yıldız yoktu ama ben yine de bir dilek tuttum. *Gitmelerini diliyorum. Lütfen gitsinler.*

"Haydi," dedi Keltoş. "Şimdi tam zamanı." Şahinle birlikte tepenin kenarında koşullar ve yok oldular.

Çalılıkların arasından zorla ilerleyerek Jag'in sesine doğru gittim. "Hey!" diye tısladım tam arkasındayken.

"İşte buradasın." Panik gözlerinden okunuyordu. "Böyle gitme bir daha." Beni kendine doğru çekti, sırtımı okşadı. "Yani, bir daha giderken haber ver demek istedim."

Yüzünü inceleyebilmek için ondan uzaklaştım. Korkusu yavaşça uzaklaşıp gitti. Ellerini bluzunum uzun kollarından içeri soktu ve alnını benimkine dayadı.

"Haydi, gitmemiz lazım. Sana anlatacaklarım var." Elini sıkıca tuttum ve ağaç eve geri döndük. Yerde yatan ufak bir fındık paketi gördüm, karnım guruldu. "Tanrım, çok açım."

Bana fındıkları uzattı ve ben de boğulmadan yemeye çalıştım. Pek işe yaramadı. Ama Jag beni daha önce de aç görmüştü ve iğrenç yeme alışkanlıklarımдан haberdardı.

Ona Keltoş ile Şahin'i ve gördüğüm tesisi anlattım. Hayatında ilk defa omuz silkmedi. Aksine sanki onu gelişmiş bir silahla vuracaktım gibi baktı.

"Pace burada olabilir," dedi, kalktı ve ellerini pantolonuna sildi. "O bir teknoloji muhafızı. Tesisi göster bana."

"Bekle, dahası var." Bileğimi uzattım ve derin bir nefes aldım. "Ben çiplendim."

Jag bileğime bakakaldı ve neredeyse bir dakika soluk bile almadı. Gözleri

önce korkuyla, daha sonra öfkeyle parladı, sonra tanımlayamadığım başka bir ifadeye büründü. Üzüntü mü? Benim *yüzümden* değil, benim *için* üzüldüğünü umut ettim.

"Neden bana söylemedin?" Parmakları minik çıkıntıyı bulana kadar bileğimde gezindi. Orayı hafifçe okşadı, sanki çıkarabileceği bir şeymiş gibi.

İtiraf etmek zorundaydım. "Korktum."

Kederle gülümsedi. "Yanılıyorsun," diye fısıldadı. Gözleri hâlâ bileğimdeydi. "Seni bırakmazdım. Bunun için değil."

"Ben bıraktırdım. Her neyse. Keltoş'u duydum, daha aktive edilmediğini söyledi. Çalışmaya başlaması için özel bir kodlama cihazıyla taramaları gerekiyormuş. Yani onu yok sayabiliriz şimdilik."

"Güzel." Parmakları ağır çekimle bileğimde daireler çizdi. "Başka neler dedi?"

"O kelepçeleri kırabileceğimi herkesin tahmin etmesi gerektiğini söylediler. Thane'den bahsettiler." O isim havada asılı kaldı, bu Jag'in nihayet bana doğruları anlatması için bir davetti aslında.

Ama anlatmadı. Bunun yerine, "Nasıl oluyor da teknolojiyle ilgili bunca şey biliyorsun?"

"Ne demek bu?"

"Mesela çipini aktifleştirmek için özel bir cihaz kullanacakları gibi."

Zorlukla yutkundum. "İyi Topraklardaki teknolojinin neredeyse hepsini babam icat etti." İşin aslı, Jag'in annesiyle babasını ölümünden, Kötü Topraklar'ın yağmalanmasına ve teknolojiden nefret etmeme neden olan diğer her şeyden babamın sorumlu olduğunu söylüyordum neredeyse.

"Kardeşim Pace de aynısını yapıyor," dedi Jag. Bu bana bir itiraf gibi geldi. Parmaklarını benimkine geçirdi. "Teknolojiyi bozabilmen komik değil mi sence de? Baban yapıyor, sen bozuyorsun."

Ne diyeceğimi bilemedim. Jag'in sesinde yine o tekinsiz olmayan lori vardı. Tıpkı Ateş Bölgesi'ndeyken bana anne babasının ölümünü anlattığında olduğu gibi. Sanki Direniş'ten bahsedip bahsetmemek arasında bocalıyor gibi hissettim ve ona doğru eğildim.

"Yani kim teknolojiyi bozabilir ki?" diye devam etti. "Bu harika bir şey. Eminim sınırdan geçerken de özel gücünü kullanmışsındır. Geri geldim... Kendimi... Çok kötü hissettim... Ama neyse, gücünün farkındasın ve..."

"Aslında değilim," dedim, bana hâlâ hiçbir sır vermemesine bozularak. "Gücüm falan yok." Sınırı geçerken taşlık bir bayırdan aşağı yuvarlanmış ve diğer tarafta, tırnaklarımla tutunarak yukarı tırmanmıştım. Bunda özel bir güç göremiyordum.

"Tabii ki var. Bir kere teknolojiyi hissedebiliyorsun. Eminim başka şeyler de vardır, sezebiliyorum."

"Ne var bilmiyorum," dedim, acaba Jag'in sezdikleriyle, dosyamda yazanlar aynı mı diye düşünerek. Teknolojiyi hissetmek ve bozabilmek Thane'in beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalaması için yeterince iyi bir neden miydi?

"Pace dört yıldır ortada yok," dedi Jag. Sesi o kadar hafifti ki aramızdaki kısacık mesafede bile güçlükle duyuluyordu. Soluğu kesilircesine konuştu. "Onu  zl yorum."

Abisine olan hislerini adayabiliyordum,       ben de aynısını Ty için hissediyordum. Bir kardeşi kaybetmenin verdiği yalnızlık, yıkıcı, umutsuz, tatsız bir histi. Jag bunu söylemese bile, Jag'ın bir değil iki kardeşini kaybettiğini biliyordum.

"O gitti ve bir başıma kaldım," diye fısıldadı Jag ve gözyaşları yanaklarından s   lmeye başladı.

Her şey berbat olmuştu ve ancak babam düzeltebilirdi; tabii buradaysa. Babam, üzüntüyü pozitif bir duyguya çevirmesini iyi bilirdi. Zeki ve yaratıcıydı, problemleri çözme yöntemi kim- seninkine benzemezdi. Onun önerilerine deli gibi muhtaçtım, tıpkı Jag'in anne babasına ve Pace'e muhtaç olduğu gibi.

Jag'in hıçkırıkları azaldığında, bana arkasını döndü de battaniyeyi katladı.

Bu sessizlikten nefret ediyordum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Yorgunum," dedi Jag.

"Benim de midem hâlâ kazanıyor."

Çantayı karıştırdı ve bana siyah paketli bir gofret fırlattı. Epey eskimişti, paketi açmadan önce, saklanma yerindeki yemek stoğunu en son ne zaman yeniledi diye merak ettim. Kuru meyve ve fındıklı gofreti ısıtır ısıtmaz (iğrençti) çok uzun zaman geçtiğini anladım. Yine de boş mideden iyiydi tabii. Son ısırtığımı alırken Jag yere uzandı. Bir yere gitmek için acelesi yok gibiydi.

Ama benim vardı. "Buradan defolup gidiyoruz. Ormanda, minimin- nacı bir ağaç evin içerisinde yaşayamam."

Jag gülümsedi ama her zamanki bir numaralı gülüşü gibi değildi. "Hapishaneden iyidir."

Burnumdan soluyarak, "Çok az daha iyi," dedim.

Jag gözlerini kapadı.

Bir panik dalgası mideme vurdu. Gerçekten uyuklayacak mıydı? "Burada güvende değiliz."

"Bence de."

"Ve öylece bekleyeceksin?" Direniş'in lideri neredeydi? Her zaman sorumluluk alan Rüyalarımın Jag'i ile şimdi karşımda duran bu Melankolik Jag birbirinden ne kadar da farklıydı!

Gözlerini açtı. Pırlıtlı geri dönmüştü. Nihayet. "Tabii ki hayır. Ne öneriyorsun?"

"Her şey olabilir. Her şey burada oturup yakalanmayı beklemekten iyidir."

"Çipinin aktif olmadığını söylemiştin."

"Bunu Keltoş söyledi ama ona güvenmiyorum; hiç kimseye güvenmediğim gibi."

Jag'in dudakları minik bir gülümseme ile büküldü. "Bana bile mi?"

Tereddüt ettim. Ona güveniyor muydum? Güvenilebilir miydim? Jag ağzını açtı ama ilk ben konuştum. "Sana güveniyorum."

"Karar vermen uzun sürdü."

"Bazen sen tam bir..."

Ağzımdan herhangi bir hakaret sözcüğü çıkamadan, "İnsanları kontrol edebiliriz," diye lafımı kesti. "Şehirler dolusu insanı. Evet, haklısın, güvende değiliz. Thane ve İdareciler Birliği bizi istiyor."

Diğer insanları kontrol etmek mi? Yutkunabilmek için ağzımda yeterince tükürük biriktirmeye çalıştım. Bir elimle yüzümü kapadım, çok sıcaktı. Nefes almadığımı fark ettiğim zaman boğulur gibi öksürmeye başladım.

Jag elini sırtıma koydu. "İyi misin?"

Konuşmayı beceremediğim için kafa salladım. Tarihi geçmiş gofret iç organlarıma savaş açmıştı. Ben bir şehri yönetmek istemiyordum. Hiç kimsenin kontrolü elimde olsun istemiyordum.

"Bu ölüm kalım meselesi," dedi Jag. Arkasına yaslandı ve gözlerini yeniden kapattı. "İnsanları kontrol etmek yani. İçinde yaşadığımız dünya böyle. Yaparız ya da ölürüz."

"Yani diyorsun ki bizim ya onların tarafında ya da ölü olmamızı istiyorlar."

Omuz silkti, bu cevabı bir evet olarak algıladım. Haklıydı - seçeneklerin ikisi de parlak değildi. Thane'in bana fısıldayıp durmasına şaşmamalı. En azından beni öldürmek istemediğini doğru tahmin etmişim.

"Yani, sen sesler duyuyor musun?" diye sordum.

Gözlerini fal taşı gibi açtı, "Hayır, sen duyuyor musun?"

Belki yüzündeki ifade ve sesindeki ton ile sesleri duymanın bir insanın başına gelebilecek en kötü olaymış gibi davranmasaydı, ona doğruyu söyleyebilirdim. "Hayır, hayır," dedim, belki biraz fazla çabuk bir şekilde. "Yani, İyi Topraklar'da -bazen- havada gezen onca sinyal yüzünden duyduğum olurdu." Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama daha çipi yeni itiraf etmişim. Ona sesi daha sonra söyleyebilirdim. Çok daha sonra.

"Haydi, çıkalım buradan," dedim. "Deniz ne kadar uzakta?"

"En güvenli yolculuk zamanı gecedir. Bence dinlenebildiğimiz kadar dinlenmeliyiz. Okyanus bölgesine kadar uzun bir yürüyüş mesafesi var. Belki bir-iki hafta sürecek."

Akşamüzeri uykuya daldığımda, Özel Birlikler'in karargahında esir kalan Zenn'i düşünüyordum. O da bizimle gelmeliydi. Zihnimi dumanlar kapladı ama Ateş Bölgesi'ndeki dumanlardan değil. Bu duman kıvrılarak maviye döndü ve insan şeklini aldı.

Zenn ve ben konuşuyorduk. Yolunda gitmeyen ufak tefek şeyler vardı. Terk Edilmiş Bölge önümüzde alabildiğine uzanıyordu, demek ki sınırların dışına çıkmıştık. Şapkasını takmamıştı. Gözleri, derin gölgelerle kararmıştı.

"Yorgun görünüyorsun," dedim, sabahın ilk ışıklarında yürürken.

Bir adım daha attı ve elimi tuttu. "Artık uyumuyorum."

Arkama baktım, birinin bizi birbirimize dokunurken görmesinden korkuyordum. "Hiç mi?"

Üzgün üzgün kafasını salladı. "Uyursam yayınlara bağlanmam gerekiyor,

eğer bağlanmazsam da..."

Başımla onayladım, bu benim de artık yayınlara bağlanmadığımın sessiz bir itirafıydı. O benden çok daha önce yayınları dinlemeyi kesmişti. Buna rağmen Özel Birlikler'e seçilmeyi başarmıştı.

Bana bakışı, bana dokunuşundaki özen, bana hâlâ benimle olmak istediğini açıkça belli ediyordu.

Başka bir hatıra canlandı ama biri beni dirsekleyerek bu anıdan uzaklaştırdı.

"Vi! Uyan," dedi Jag.

Gözlerimi açtım, gördüğüm tek şey etrafın bembeyaz olduğuydu. "Lanet olası teknoloji alerjisi!"

"Zenn burada," diye fısıldadı Jag.

Sessizlik kulaklarıma baskı yapıyordu. Teknolojik akımlar yavaş yavaş ilerliyor, beynimi yakıp tutuşturan minik yıldırımlar çakıyordu. Hiçbir şey göremiyordum.

"Ayakkabılar," diye fısıldadı Jag, bana spor ayakkabılarımı uzatarak.

Kör kör elinden aldım. "Zenn'i nereden biliyorsun?" Bana doğruyu, yani Zenn'i yıllardır tanıdığını söyleyip söylemeyeceğini merak ettim.

"Az önce onunla ilgili konuşuyordun," dedi. "Sinyaller ve Birlik hakkında."

"Onun burada olduğunu nereden biliyorsun?" Neyse ki görüşüm yavaş yavaş açılıyordu.

"Biri ona seslendi."

Kalbim yerinden sıçradı. "Onunla konuşurum. Bana zarar vermez." Çıkışa doğru süründüm.

Jag kolumu tuttu. "Evet, verir. O artık Onlar'dan biri." Ses tonunda biraz acı vardı. Zenn'in artık casusluk yapmadığı kesindi; bunu düşününce bir parçam biraz olsun rahatladı. En azından iki taraflı oynama riskine girmiyordu artık.

Ama eğer artık tamamen iyiye, ona verilen görevi yapacaktı - Kö- tü'leri yok et. Bu ben -yani öptüğü ilk kız ve beş yıllık en yakın arkadaşı- olsam da fark etmezdi. Sonuçta o da bana Jag'le birlikte Direniş'te çalıştığını söylememişti.

Özel Birlikler birini içindeki insanlık ölene kadar eğitirdi. Orada yalnızca birkaç ay kalmış da olsa, benimle parkta yürüyen Zenn eskisinden farklıydı. Beyni yıkanmışçasına farklı.

Onu görmeye, onunla konuşmaya ihtiyacım vardı Bizimle batıya gelebilir, Birliklerden ayrılabilir, yine benim Zenn'im olabilirdi. "Zenn yalnız mı?" diye sordum Jag'e.

"Hayır." Sırt çantasını takmama yardım etti. Her iki elimi de tuttu.

"Birbirimizden ayrılmamamız lazım. Eğer birlikte olursak yaşama şansımız artar."

"Bu da ne demek..." diye lafa girdim.

"Sonra konuşuruz. Şimdi daha yukarı tırmanmamız lazım."

"Daha yukarı mı?"

"Evet." Sırt çantam bir dala takılınca, bana yardım etti. "En yukarı."

Tüm varlığımın aşığı inmek, Zenne gitmek istiyordum, özellikle de yükseklikten bu kadar korkuyorken ama tırmanmaya devam ettim.

"Bu yeterli," dedi Jag bana bir saat sürmüş gibi gelen bir tırmanıştan sonra.

"Nereye oturmamı bekliyorsun?" Dalları o kadar sıkı sıkı tutuyordum ki ağaç kabuğu parmaklarımı deliyordu. Eğer düşersem, o salak kötü herifi beni buraya tırmandırdığı için öldürecektim.

Jag ağaç gövdesinin etrafında dolandı, sonra bir dala oturdu. Sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibiydi. Ben onunkinden biraz daha yukarıda olan bir dalı seçtim. Sırt çantasını çıkarırken neredeyse düşecektim. Jag onu benden aldı ve sapını kırık bir dala doladı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Şimdi bekleyeceğiz."

Evet, beklemekten de yükseklik kadar nefret ederdim.

"Bence artık bana her şeyi anlatmalısın," dedi. Onun yukarısında da otursam, delici bakışları koyu lacivert karanlığı geçip bana ulaşıyordu. Karanlıkta yaşamaya o kadar alışmıştık ki ışık olmadan da görebiliyordum neredeyse.

"Ne gibi?" dedim.

"Haydi ama," diye iç geçirdi. "Ty ve Zenn kim? Sen kimsin? Ben sana kendimle ilgili her şeyi..."

"Doğru değil," diye lafını kestim.

"Kendimle ilgili her şeyi anlattım," dedi Jag, isyanımı bastırarak, "ve evet, ağlamaktan gözlerim yerinden çıktı. Sen ise bana babanla ilgili iki cümleden fazlasını söylemedin."

Evet, bana her şeyi anlatmıştı - uyanık ya da değil. "Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Çok kötü."

Ailemin hikâyesini anlatmaya nereden başlayacağıma karar vermek zordu. Herkesin hatırlamayı hiç istemediği yaşanmışlıkları vardır. Ben kendimi bildim bileli berbat durumdaydım, bu yüzden de anlatmaya en başından başladım.

"Uç gün sonra doğum günüm..."

"Kapa çeneni!" dedi Jag.

"Ta-tamam."

"Haziranın on altısı mı yani?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Benimki de öyle," Sesinde bir neşe kırıntısı vardı. "Bu çok ilginç," diye devam etti. "Doğum günlerimiz aynı."

"Evet, ilginç," dedim. "İlginç" derken neyi kastettiğini anlamamıştım.

"Belki de bu yüzden birlikte olmamızı engellemeye çalışıyorlardır."

Kaşlarımı çattım. "Ama İdareciler Birliği'nde bizi duruşmaya birlikte çıkaran Onlar'dı, aynı hücreye tıkanlar da..."

"Birlikte derken öyle bir birliktelikten bahsetmedim. Mmm şey, *çıkmaq* gibi bir birliktelik."

"Oh," *Birlikte olmak*. İstedğim birliktelik şeklini ve kiminle birlikte olmak istediğimi aklımdan atmaya çalışırken birkaç dakika geçti.

Jag, "Evet, doğdun, sonra?" diyerek beni yeniden anlatmaya zorladı. Arkamızda kırmızı ışık çakarırken beni öptüğü sahneden gerçek hayata geri döndüm.

"Evet. Ty, yani Tyson benim ablam. O da babam gibiydi. Teknolojiyi iyi bilirler, icat yaparlar ve geliştirirlerdi." Ona Ty'nın yeteneklerini ve muhafızlarla birlikte çalışmasını anlattım. Siyah saçlı adamı da. Annemin benden Ty olamadığım için nefret edişini ve onu alıp götürdüğü için her ikimizin o adamdan nefret edişimizi de.

Sessiz kaldı, hatta sesim çatallaştığında bile. Gözümünden sessizce akan yaşları silmek için konuşmayı bıraktığımda bile.

"Peki neden D Koğuşu'ndaydın?"

Hafifçe öksürdüm. "Zenn'le beraber parkta yürüyorduk. Güneş battıktan sonra."

"Ah şu meşhur Zenn." Jag hem bana Zenn için hissettiklerimi soruyor aynı zamanda da iyilerin koyduğu kurallarla dalgasını geçiyordu. Sabırla cevabımı bekledi. Ona ne kadarını söylemem gerektiğini düşündüm. Hepsini anlatsam fena olmayacaktı sanırım.

Yeniden başladım. Ona Zenn'i ve arkadaşlığımızı anlattım. Doğum günü hediyelerini ve geçen seneki öpüşmemizi. Özel Birlikler'i, sinyalleri dinlemememizi ve nihayet parkta yürüdüğümüz o akşamı. Zenn'e duyduğum hayranlığın sesinden belli olmaması için elimden geleni yaptım.

Evet, başaramadım, çünkü Jag, "Yani o senin sevgilin," dedi.

Kesinlikle öyleydi. Biz eşleşmiştik. Bir yanım hâlâ bunu çok özliyordu, omuz silktim ama Jag görmedi. Gırtlığından hırıltıya benzer bir ses çıktı, bunu *Kahretsin, sana âşığım*, olarak yorumladım.

Cesaretimi toplayarak ona doğru yanaştım. "Jag," dedim yüzüne bakarak, "Zenn benim sevgilim değil." Bu sözcükler canımı yaktı ama gerçeklerdi. Zenn'le yaşayabileceğim hayat her neydi bilmiyorum ama, artık imkânsızdı. Karanlıkta Jag'ın ellerini buldum ve onları sıkı sıkı tuttum. "Ben başka biriyle birlikteyim."

"Tanıdığım biri mi?"

"Saçının manyak bir rengi olan şu çocuk işte." Gülümseyişindeki sıcaklığın aramızdaki mesafeyi aşır bana kadar ulaştığını hissediyordum.

"Bu hâlâ neden hapse düştüğünü açıklamıyor. Karanlıkta parkta yürümek çok da büyük bir sorun yaratacağa benzemiyor - iyi Topraklar'da bile."

"Orayı fazla bilmiyorsun demek ki." Ellerin benimkilerin içinde durması hoşuma gidiyordu. Dokunuşu sıcaklık ve huzur veriyordu, daha fazla dayanamadım ve ortaya dökülmedik sır bırakmadım.

Ben kuralları yıktığım sekiz ayrı vakayı anlatırken, arada sırada alçak sesle kıkırdamaları hariç, beni hiç bölmeden dinledi.

"Sen uzun zamandır kötüymüşsün," dedi anlatmam bittiğinde.

Eğer inanmak istediği buysa, ona karşı çıkmamanın âlemi var mıydı?

Zenn bana doğru süzüldü. Bu rüyadaki duman neredeyse simsiyahtı ve şekil değiştirerek, durdurulmuş bir yürüyen kaldırıma dönüştü. Zenn yanımda yürüyordu, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Alacakaranlıktaki sessizlik huzur vericiydi.

"Evet, madem buradasın, sana vermek istediğim bir şey var," dedi gülümseyerek.

Vücudumu ona doğru döndürdüm. Zenn'in e-mesajı bana bir sürprizi olduğunu söylüyordu -emimin tamamen kusursuz olana kadar uğraştığı- bir sürprizi olduğunu söylüyordu. Tıpkı onun gibi kusursuz.

"Birlikler çok zamanımı alıyor." Havada daireler çizen hava gemilerini umursamıyor gibiydi. "Birbirimizi bir süre görmeyebiliriz."

Uzandı ve elimi tuttu. Dokunuşu tüm damarlarıma korku pompaladı. Ya biri bizi görürse?

Ama o bana bakıp gülümsedi, attığımız bir sonraki adımda omuzlarımız birbirine değdi. Kalbimdeki korku yerini heyecana bıraktı. Zenn benim en iyi

arkadaşım ve eşimdi. Onu çılgın gibi özlemiştim, dudakları benimkilere değmeden hemen önce bunun nasıl bir his olduğunu hatırladım.

"Güzel," dedi kendini geri çektikten sonra. Bu söz garip bir şekilde tanıdıktı. Hatıra zihnimde asılı kaldı. Bulanık kısımlarını kesip atarak yavaş yavaş yükselen bilincimi bastırmaya çalıştım.

"Sana doğum günün için özel bir şey yaptım." Zenn cebine uzandı. Sırıttı ve elini cebinden çıkardı. Elimin yarısı boyutunda bir paket avucunun içinde duruyordu.

Hediyeyi aldım. Onu yeşil bir kâğıda sarmış ve zarif elyazısıyla *Mükemmel ruh eşime*, yazmıştı. Bu üç kelime benim için her şey demekti. Ben yazıya bakakalmışken eliyle yüzümü okşadı, "Vi, seni se..."

"Siz aşağıdakiler!" Elektronik bir ses Zenn'in tok sesini kesti. Geriledim ve Zenn'in bir adım arkasına geçtim. Tek-adamlı araçlar olan hava gemileri özellikle insanların hayatını karartmak için icat edilmişti. Kimse onlardan kaçamazdı.

Ben bile.

"Sakla onu," diye fısıldadı Zenn.

Diz çöktüm, zihnimden meltem gibi hafif bir şey esti geçti. Tamamını duyamadığım bir fısıltı kulaklarımı gıdıkladı. Yayın mesajına aldırmadan, bir şeyi ayakkabımın yan tarafındaki minik cebe tıktırdım. Zenn'in eski ayakkabısında da böyle gizli bir bölme vardı. Bu cepleri gözlerimiz, parmak izimiz ve kimliklerimizin tarandığını, kimsenin ayaklarımıza dikkat etmediğini keşfettiğimiz zaman dikmiştik.

Ayağa kalktım ve hava gemisini inceledim. Alt kuyruk dümeninde kırmızı bir gül alacakaranlıkta bana göz kırptı. Nefesim kesildi - ben bu hava gemisi beni daha önce de yakalamıştı. Belki de Zenn Birlikler'den olduğu ve beni buraya davet ettiği için başım belaya girmezdi. Ya, tabii!

Çoktan iki adım atıp benden uzaklaşmıştı bile.

19

Sakin bir ses kulağıma, "Haydi Vi, güvendesin," dedi. "Uyan güzelim."

"Jag?"

"Hayır. Onu yakaladık. Artık seni rahatsız etmeyecek."

"Zenn!" Kollarımı ona doladım ve göğsüne gömülüp ağladım; tıpkı gittiği günkü gibi. Elleri sırtımdaydı ama Jag'ın yaptığı gibi okşamıyordu.

"Jag nerede?" diye sordum.

"Merak etme. Güvendesin."

Kendim için endişelenmiyordum. Jag'ın sözleri zihnime akın etti. "Birbirimizden ayrılmamamız lazım. Eğer birlikte olursak yaşama şansımız artar."

"O nerede?" diye sordum yeniden.

Zenn cevap vermedi, belime bir ip dolamakla uğraşıyordu. Ağaçtan aşağı yalpalayarak indik, tırmanmaktan çok daha kısa sürdü.

Yere ayak bastığımızda eksiksiz bir Özel Birlikler ekibinin bizi beklediğini gördük - bana doğrultulmuş şok tabancalarıyla. Zenn'e bir bakış attım.

Birliklere uygun saç kesimine ve sert bakışlarına oldukça yakışan siyah bir takım giymişti.

"Vi!" Jag elektronik kelepçelerinden kurtulmaya çalışıyordu.

İki Özel Birlik ajanı sırt çantamızın altını üstüne getiriyordu, tıbbi malzemeler ormanın zeminine fırlatıp atılmıştı. "Burada değil," dedi bir tanesi.

"O zaman hâlâ kızda," dedi Zenn.

"Bende olan ne?" Yana doğru bir adım attım ama Zenn'in eli derhal uzanarak sol bileğimi yakaladı. Korku kalbime hücum etti. Çipi hissedecekti. Ajanlar her şeyi hissetmek ve görmek üzere eğitilir.

Tam tahmin ettiğim gibi parmakları minicik kabarıklığı hissetti. Yüzünde beliren gülümsemeyle, "Çiplenmiş," dedi.

"Aktif değil," dedim ve elimi hızla onunkinden çektim. Jag'e baktım, onu ilk kez gerçekten korkmuş görüyordum. Kafasını salladı, bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Evet, Jag-dilini biliyordum ama henüz vücut dilini öğrenmeye geçememiştim.

"Nerede Vi?" diye sordu Zenn.

"Ne nerede, hain?" Sesim çatallaşmıştı.

"Beni üzerinde teknoloji kullanmak zorunda bırakma."

"Üzerimde yalanlarını kullandığın gibi mi?"

Huzursuzca kıpırdandı. Zenn Onlar'dan - Ty'ı benden alanlardan biriydi. Bir

hükümet casusu. Buna inanamıyordum. Parkta beni öpmüştü! E-mesajında beni ne kadar özlediğini, beni hapisten çıkarmaya çalıştığını söylemişti. Bana *beni sevdiğini* söylemişti.

Güvensizlik öfkeye dönüştü. Öfke içimde büyüdü büyüdü ve çılgın bir hiddet halini aldı.

"Vi, lütfen."

"Ne lütfeni!"

"Bana izleyiciyi ver."

Ağzım açık kaldı, "İzleyici mi?" deyiverdim. Yerimi tüm dünyaya bildiren, Thane'i doğrudan peşime takan bir cihaz taşımama imkân yoktu. İmkân. Yok.

Jag küfür etti ve kelepçeli yumruklarını savurdu. Diğer ajanlar safları sıkılaştırıp Jag'i öne doğru ittiler. Gözlerim dışında her yere bakıyordu.

"Yapmadım," dedim. "Jag, sana yemin ederim ben yapmadım."

"Onu bana ver." Zenn yine kolumu tuttu.

"Ona dokunma!" diye haykırdı Jag ve arkaya doğru bir tekme salladı. İki adam yere düştü. Bir ajanın karın boşluğuna yumruk attım. Acıyla kıvranırken silahını aldım ve Jag'in elektronik kelepçelerine doğrulttum.

Üç şok tabancasının ateşlendi; darbelerle geriye doğru uçtum.

"Vi!" Jag'in acı dolu sesi kulaklarımda yankılandı. Dümdüz ileri bakıyor, kıpırdamıyordum. Ağaçların yarattığı kubbe, yıldızları görmemi engelliyordu. Tek bir şok tabancası atışı beni yere düşürürdü, üç tanesiyle çoktan ölmüş olmalıydım.

Göğümdeki yangının söndürülmesine ihtiyacım vardı. Can yakan acı akciğerlerime yayıldı ve içimi ferahlatacak oksijeni de alamaz oldum. Metrelerce yükseklikten dökülen suyun sesine benzer bir ses, gitgide yükselerek kulaklarıma doldu. Gözlerimi kapadım ve ölmek için dua ettim.

Yüzümün oralarda bir esinti oldu. Kuru yaprak sesi gibi bir hışırtı kafamın içinde yankılandı. Bu ses yerini yavaşça başka bir şeye bıraktı. Çok daha kötü bir şeye. Kelimelere.

Thane'in sesi ölünce bile peşimi bırakmamıştı. Çok çok fazla seçenek, dedi. İyi mi kötü mü? Zenn mi Jag mi? Seçimin ne olacak V?

Bir tek kişi bana V derdi.

Babam.

Ses babama aitti.

Bunun tek bir açıklaması vardı: Thane Myers babamdı.

Karanlıktaydım. Güneş parlamıyordu. Gülmek yoktu. Sarılmak yoktu. Mutlu kavuşmalar yoktu.

Yalnızca ihanet vardı.

O adam tüm anılarımı çalmıştı. Kendiyle ilgili tüm anılarımı.

O adam her şeyi kontrol edendi.

O adanı *-babam- beni* kontrol ediyor ve sesiyle *beni* yönlendiriyordu.

içimde bir kasırğa vardı sanki, yoluma çıkan her şeyi yerle bir edebilirdim. Ne yazık ki kımıldayamıyordum, ama hâlâ sesim vardı.

Ben de çığlık attım ve beni elden ayaktan düşüren hisleri çaresizce atmaya çalıştım. Yaşadığım şoku ve acıyı zihnimden atmak için her şeyi yapabilirdim.

"Ona yardım edin." Bu ses beni biraz olsun sakinleştirdi. Jag'in sesi bunu hep başarıyordu. "Lütfen Zenn."

"Demek söylenti doğruymuş," dedi Zenn. Her kelimesinden alaycılık akıyordu. "Siz *ikiniz* birliktesiniz."

Bitmek bilmeyen bir acı tüm duyularımı sarmıştı. Kurtulamıyordum.

"Zenn yapma. Aramızda geçenlerin Vi'yle ilgisi yok."

"Her şeyin Vi'yle ilgisi var. Yaptığım her şey onun için."

"Sen ona ihanet ettin."

Bir hışırtı, kulaklarımdaki acı çığlıklara eşlik etmeye başladı. "Direniş'ten ayrılmam davamız için çalışmayı bırakmam demek değildi. Vi'yi uzun bir süredir koruyorum. Ve bunu onu bir amaç uğruna kullanmak için değil, onu sevdiğim için yapıyorum."

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," Jag'in sesinde kulaklarımı ağırlaştıran ve gerçeği su yüzüne çıkaran bir tını vardı. "Sana en çok ihtiyacı olduğu zaman onu yüzüstü bıraktın. Dava uğruna çalışmak için mi Muhbir oldun?"

Zenn şaşkın ve öfkeli bir hırıltı sesi çıkardı. "Yüzüstü bırakmadım. Onun ölmesini mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Jag'in kelimeleri Zenn'inkileri bastırdı.

"Öyle mi? Thane hayır cevabını kabul etmiyor ama. Ya ona yardım edecek ya da Vi'nin ölümünü izleyecektim. Sen olsan hangisini seçerdin?"

Uzun bir sessizlik oldu. Ruhumdaki işkenceli inleme hariç.

"Ona yardım et," diye yineledi Jag, bu kez sesi daha yumuşak çıkıyordu. "Lütfen."

Zaman ağır da olsa geçiyordu. Nihayet yüzümde serin bir esinti hissettim.

"Vi," dedi Zenn. "Sakin ol güzelim."

Berbat çığlıklar sustu. Vücutumdaki her bir hücre kavruluyordu. Zenn, "Bunu içebilir misin?" diye sordu. Boğazımdan süzölen suyun serinliğı içimdeki aldatılmışlık hissini biraz olsun yatıştırdı.

"Jag, dinle," diye devam etti Zenn. Sesi, uzaklaşan adım sesleriyle birlikte hareket ediyordu. "Ben böyle olsun..."

"Yeter," diye emretti Jag. "Her şeyi biliyorum."

"Hiç benden dinlemedin ama."

"Önemi yok. Duyabileceğim her kelimeyi duydum." Jag'in sesinde öfkenin haricinde acı da vardı.

Yine sessizlik çöktü ve son söyledikleri cümleler kulaklarımda esir kaldı. Bir yarım ne tartıştıklarını bilmek istiyordu. Diğer yarım cehaletiyle mutluydu. En azından taraf tutmak gerekmiyordu.

"Bir izleyici taşıyor," dedi Zenn. Sesi uzak ve yabancıydı.

Ağzımdan boğuk bir, "Hayır," cevabı çıktı. "Doğru değil." Ayağı kalkmaya çalıştım ve sendeledim. "Jag. Be-ben yapmadım. Yalan söylüyor. İzleyici falan yok. Yemin ediyorum." Öksürdüm ve kan tahriş olmuş boğazımdan aşağı doğru aktı.

Jag'in gözlerinde bir umut ışığı belirdi ama Zenn uzun adımlarla ilerledi ve kolumu yakaladı. Ormana doğru geri çekilmiş olan diğer ajanlara doğru hareket etti. Onlar ileri çıkarken, Zenn beni Jag'e doğru sürükledi.

Jag sanki gökyüzü tarafından yutulacakmış gibi duruyordu. "Ceplerinizi boşaltın."

Ellerimi pantolonun ceplerine daldırdım ama içeride bir şey yoktu. "Ceplerim boş."

"Bütün ceplerine bak," dedi Zenn ve başıyla ayakkabımı işaret etti.

Sadece Zenn'in bildiğı gizli cebi olan ayakkabımı. İhanet ağzımda kalın, yapışkan, metalik bir tat bıraktı.

Eğildim ve minik bölmeyi iki parmağım ile yokladım. Elim kâğıt gibi bir şeye dokundu. Yavaşça çektim ve avucumda hapsettım. Rüyamın gerçek olmamasını tüm kalbimle diliyordum. Bunu üzerimde geçen iki hafta boyunca taşımamış olmayı, Zenn'in beynimi yıkamamış olmasını diliyordum.

Zenn parmaklarımı zorla açtı, işte yeşil kâğıtlı minik paket orada duruyordu. *Mükemmel ruh eşime yazısı* gözüme çok düşmanca göründü.

"Ah, hâlâ sende," dedi Zenn. Gözleri bulutlu ,ve ifadesizdi. "Doğum günü hediyen. Mutlu yıllar Vi." Bir zamanlar korkumu ve acılarımı dindiren o değerli sesiyle güldü. Birkaç dakika önce bana dünya üzerindeki en önemli o üç kelimeyi söyleyen sesiyle.

Beni kandırabilmek için yürüyüşe davet etmişti. "Hayır," diyerek kafamı salladım, yalnızca Jag'e bakıyordum. "Dur."

"Koruyucu kâğıda sarılı." Zenn hediyesinin paketini açtı, cihazın etrafını saran daha ince bir katman da sıyırdı. Beynim 'koruyucu' kelimesinin anlamını

çözemedim, görüşüm bulanıklaştı ve yine bir öksürük krizi boğazımı parçaladı. Tüm bunlara rağmen, yüzüğü gördüm, pırıl pırıl altından yapılmış ve çok güzel bir yüzük. Paketi o gece parktayken açmak ne anlama gelecekti?

Doğruyu söylemek gerekirse dünyalar benim olacaktı. Zenn için yeterince iyi olduğum anlamına gelecekti. Beni sevdiği ve Özel Birlikler eğitimi boyunca beni düşündüğü anlamına gelecekti. Eğitim bittiğinde *birlikte* olacağımız anlamına gelecekti. İyi Topraklar'da mücevherin büyük bir anlamı olduğunu söylemiştim değil mi?

"Oh, Vi," dedi Zenn. "Hediyemi açmadığına inanamıyorum. Kalbimi kırdın." Bakışları normaldi, sesinde alaycılık yoktu. "Biz eşiz." Sağ elini kaldırdı, küçük parmağında pakettekinin aynısı, altın bir şerit vardı.

Sonra gözleri donuklaştı. Sağ elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi. Teknoloji akımı tenime değdiği anda sızlattı - izleyici olduğu kesin.

Gözyaşlarımın arasından, Jag'ın yüzündeki ihanete uğramış ifadeyi gördüm. "Zenn, yapma, dur lütfen."

"Galiba teknolojiyle aran *pek de* iyi değil." Beni başka bir ajana doğru itti. O da beni kelepçeledi. İki defa.

"Vi?" dedi Jag, tamamlamamadığı sorusu havada asılı kaldı.

Kelimeler ağzımda büyüyor, birbirlerini eziyordu. Zihnim hızla çalışıyor, gözlerindeki yalvaran bakışlara, sesindeki suçlayan tona son vermek için tam olarak ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. Oyalandıkça oyalandım, açıklamam boğazımda takıldı kaldı.

Jag'in ağzı gerildi, bakışları sertleşti. "Güzel."

Hafıza değiştirme zihin kontrolün inanılmaz gelişmiş bir türü. Yayınların yaptığı iknadan çok daha ileri. H-D yalnızca Onlar'ın unutturmaya ihtiyaç duyduğu bir anıya sahip olanlara uygulanırdı. Bunu biliyorum, çünkü Ty eve geldiği o tek seferde, bana evin yolunu bulamadığını söylemişti. Onlar'ın üzerinden H-D uyguladığından şüpheleniyordu ama bunu ne için yaptıklarını hatırlamıyordu.

Bakışları bulanıktı - Zenn'inkiler gibi. Ty göremediğini söylediğinde onu odasına ben götürmek zorunda kalmıştım. Ve bunu yaparken tek düşünebildiğim kız kardeşimin anılarını silen o Düşünür'ü öldürmek olmuştu.

Ona geri dönmemesi için yalvardım ama buna mecbur olduğunu söyledi. Onu bir daha asla görmedim. Bu olaydan sonra yayınlara bağlanmayı bıraktım. Saçımı boyadım. Zenn'le birlikte gizlice dışarı çıkıp, güneşin doğuşunu seyretmek için sabaha kadar uyumadım. Gölde taş kaydıldık. Partilere gittim ve ayakkabı çaldım ve hiç kimsenin *ama hiç kimsenin* beni kontrol edemediğini göstermek için her şeyi yaptım. Tüm bunları yaparken, Zenn hep benimleydi. Benim sessiz partnerim. Mükemmel eşim.

Ama şimdi hiçbir şeyden emin olamıyordum. Parktaki o günle ilgili anım değiştirilmiş, hatta çalınmıştı. Zenn ve doğum günü hediyemle ilgili olan anımı benden almışlardı. Doğum günü hediyesi dediğime bakmayın, bu kelimeyi öylesine kullandım. Yoksa haşlanmış lahana bile hain bir öpücükten, altın kaplı bir izleyiciden ve kulağıma fısıldanan bir H-D sözcüğünden iyidir.

Bunu bana kim yapmış olabilirdi? Eşim, babamın kayboluşundan sonra tek sevdiğim ve güvendiğim insan.

Jag, ayağa kalktı, bakışları benimkileri delip geçiyordu. Buz gibi soğuk bakışları. Neyse ki ajanlar onu geriye çekti.

Zenn ittirerek beni başka bir yöne doğru götürdü. İki ajan onunla birlikte yürüyüp bizi bulmanın ne kadar da basit olduğu hakkında şakalar yaptı. Onları dinlemeyi bıraktım ve Jag'e neler olacağı hakkında düşünmeye başladım.

"Sevgilin için mi endişeleniyorsun?" diye sordu Zenn, arkama baktığımı görünce.

"Evet. Ne ara bu kadar Yeşil oluverdin?"

Çok şaşırmış göründü ama yüzündeki ifadeyi çabucak sildi. "Lütfen. Onu seninle gördüm."

"Öylemi?"

"Evet. Ağaçta birlikte uyuyordunuz. Vi, neden bu kadar çaresizsin?"

"En azından onu kendi kıcımı kollamak için öpmedim."

Sanki ona bir tokat patlatmışım gibi geri kaçtı. Birkaç defa gözlerini kırptırdı ve biraz geride, ekibin yanında yürümeye başladı. Ama bir gerçek vardı, bu sözler onun olduğu kadar benim canımı da acıtmıştı.

Tesis görüldüğünden çok daha uzaktaydı. Oraya gitmemiz neredeyse bütün gecemizi aldı, özellikle de ben sürekli takılıp sendeleme numarası yaptığım için.

"Kes şunu artık," dedi Zenn ve beni çekerek ayağa kaldırdı. "Görevimde sorun çıksın istemiyorum."

İşte böyle. Ben Zenn'in göreviydim. Muhtemelen ilk görevi. İdareciler Birliği'ndeki kodamanların üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Tabii Thane'in üzerinde de...

Tesis beş katlı bir bina yüksekliğindeydi. Parlak gümüş renkliydi ve barındırdığı teknoloji gözle görülmüyordu. Zenn hain elini omzuma koyarak beni itti ve içeri soktu. Sanki bir pusuyla karşılaşmayı beklermiş gibi bir sağa bir sola bakıp durdu ama bir şey olmadı.

Yüzüme çarpan buz gibi hava göğsümden kol ve bacaklarıma yayılan ateşi engelleyemedi. Buradaki teknoloji farklıydı. Yeniydi. Kötüydü.

Duvarları bomboş, çıplaktı. Sanat yok, renk yok, herhangi birinin daha önce buraya geldiğine dair hiçbir iz yok. Bir alarm çaldı ve dört Mek uzakta solda bulunan bir kapıdan vızıldayarak içeri girdi.

"Kızın temiz olduğunu söylememiş miydin?" diye tısladı Zenn bir başka ajana.

"Temiz zaten."

"Jag nerede?" diye sordum.

"Kim?" Zenn'in gözleri sanki pek de başarılı olmayan bir göz ameliyatı geçirmiş gibi bakıyordu. Buğulu. Donuk.

Bileğimi tarayan her bir Mek'in sireni ayrı ayrı çalmaya başladı.

"Aktif edilmediğini söylediğini sanıyordum," diye bağırdı Zenn Mek-lerin *baap-baap-baap-baap* seslerini bastırmaya çalışarak.

Ben de bağırdım, "O adam öyle söylemişti!"

"Hangi adam?"

"O!" Yeşil giysisiyle bir anda yanımda beliren Keltoş'u işaret ettim.

Keltoş Meklerin her birini sıfırlayarak alarmları susturdu. "Teşekkürler, Ajan Bower, çekilebilirsin."

Zenn orada öylece durdu, gözlerini hızla kırptıyordu. Belli ki beklediği şey bu değildi. "Sen kimsin?"

"Ben görünmezim. Şimdi gitmelisin." Keltoş yüzünde, daha doğrusu yalnızca dudaklarında olan donuk bir gülümsemeyle duruyordu. Kafa tasında parlayan elektronik ışıklar vardı. Ortalığa gerilim ve güç yayıyordu.

Zenn itiraz etmek için ağzını açtı. Yüzündeki isyan bir anda silindi ve diğer ajanlara döndü. "Şimdi gitmeliyiz." Keltoş'un sözlerini birebir tekrar edişinden iplerin kimin elinde olduğu anlaşıyordu.

Zenn'in neleri kendi isteğiyle yaptığı neleri ona birinin emrettiği kafamı karıştırıyordu. Bana söylediklerinin kendi zihninin mi yoksa başkasınının eseri mi olduğunu merak ettim. Babamın Thane Myers olduğunu bilip bilmediğini merak ettim, hâlâ önemi olup olmadığını merak ettim; onu hâlâ sevdiğimin. Orada öylece durup onun nasıl kuklalaştırıldığını izlemeye katlanamıyordum.

"Hoş geldin Violet," dedi Keltoş Zenn gidince. "Konuşacak çok şeyimiz var." uzak köşedeki kapıya doğru hareketlendi. Sesi kesinlikle beni etki altına alabilirdi - eğer izin verirsem.

"Bak, seninle hiçbir yere gelmiyorum. Jag nerede?"

Geriye döndü ve bana doğru bir adım attı. "Güven bana, daha güvenli bir yere gitmemiz senin de iyiliğine olacak." Bakışları steril odanın etrafında hızla dolaştı, sanki bir tehlike geleceğinden korkuyor gibiydi.

"Önce Jag'i görmek istiyorum." Çıkışa doğru ilerledim. Keltoş ışık hızında karşımda belirdi.

Bu terminalsiz ışınlanmaydı. Teknoloji departmanının çok gelişmiş yöntemlerinden biri daha.

"Bunu nasıl becerdin?"

Sol elini havaya kaldırdı. Orta parmağında gümüş bir yüzük vardı. Başı ve sonu olmayan iki yılanın sonsuz döngüsünden oluşan bir sembol yüzüğü süslüyordu.

"Jag iyi olacak. Özel Birlikler ona -ya da sana- karşı bir tehdit değil. Onların işi sizi buraya güvenle ulaştırmaktı.

"Öyleyse Jag nerede?"

Keltoş öne çıktı ve kendisinininkinin tıpatıp aynısı bir yüzük çıkardı. "Şu kapıdan içeri girme zahmetinde bulunursan sana bu yüzüğü veririm." Arka tarafta köşedeki kapıyı başıyla işaret etti.

Bu işte bir gariplik vardı. Sadece bir kapıdan geçmem için bana gelişmiş bir ışınlanma yüzüğü mü verecekti?

"Evet, herhalde aktif değildir," dedim. "Tıpkı çipim gibi. Oh dur bir dakika. O aktive edilmişti. Sen edilmediğini söylersen de."

"Edilmemişti."

"O zaman Meklerin derdi neydi?"

"Ancak barkodları hissedebilirler. Her çipte bir barkod var sanırım."

Haklıydı, ama hâlâ dediklerinin tek kelimesine inanmıyordum. "Sınırdayken alarmı çaldırdım. Bunu da açıklasana."

"İyi Topraklar'ın her giriş noktasında nöbetçi Mekler vardır." Geriye dönüp bana baktı, sonra kapıya doğru hareketlendi. "Gidelim mi?"

Bacaklarımı kıvrarak altına aldım. "Jag'i görmeden hiçbir yere gitmiyorum."

"Peki." Keltoş duvara doğru başını salladı. Bir projeksiyon ekranı aydınlandı ve Jag'in resmi belirdi. Mavi bir bluz giymişti ve beyaz çarşafı bir yataкта uyuyordu. Demir parmaklıklar ekranın en tepesinde zar zor görölüyordu.

"Bu hiçbir şey demek değil," dedim. "Burası D Koğuşu'na benziyor. Hayır. Onunla yüz yüze görüşmek istiyorum."

"O bu kapının ardında."

"O zaman onu o lanet olası yerden çıkar ve buraya getir!"

Sert bir bakış attı. Bir saniyeliğine beni omzuna atıp zorla kapıdan içeri taşıyacağını düşündüm. Ben de benim istediğimi yapmasını emre dercesine onun gözlerine baktım. Gözleri bulandı ve yine kafasını salladı. Birkaç dakika sonra, Jag siyah bir tişört giymiş halde kapıdan içeri girdi. O uyduruk ekranda görünen *gerçekten de* D Koğuşu'ydu.

Jag konuşmadı. Ona doğru koştuğumda yüzüme bakmadı. Elektronik kelepçeler hâlâ bileğindeydi, sağ gözü ise şişmiş ve kan çanağı gibi olmuştu.

"Jag!" Kendimi ona doğru fırlattı ama beni tutabilecek durumu yoktu, ikimiz birlikte arkaya doğru sendeledik ve zemindeki bir yığının üzerine düştük. Kulağına nefes nefese, "Bilmiyordum Jag, yemin ederim bilmiyordum," diye fısıldadım. "Zenn beni kandırdı, ben... *aay!*"

"Konuşmak yok," Keltoş kendi vücudunu aramıza bir bariyer olarak koyarak, beni Jag'den ayırdı.

Jag buz gibi bakışını arkamdaki bomboş duvara çevirdi, Keltoş ayağa kalkmasına yardım ederken ağzını bıçak açmıyordu.

"Onu gördün, artık gidelim." Keltoş beni iki Mek tarafından kapıdan geçirilmekte olan Jag'in arkasından ittirdi.

"Jag!" diye bağırdım. "Kalmamız la..." Keltoş bana bir susturucu yapıştırarak cümlemün geri kalanının duyulmasını engelledi.

Jag'in sol kolu aniden hareket eder gibi oldu ama durmadı ya da geri dönüp bakmadı.

Keltoş bizi uzun bir koridor boyunca ilerletti. Duvarlar tıpkı ana girişinki gibi çırılçıplaktı. Her iki tarafta kapılar vardı. Hepsi beyaz, hepsi kapalı, üzerinde yazı olmayan kapılar.

Koridorun sonunda, bel yüksekliğinde gümüş renkli bir kürsü duvarların tekdüzeliğini bozuyordu. Keltoş bir elektronik ekrana dokundu. En azından bir düzine kadar projeksiyon ekranını dolduran görüntüler belirdi.

Teknoloji akımının vücuduma diken diken batması yüzünden acıyla inledim. Hemen ardından göğsümde bir alev topu yanmaya başlamıştı bile.

Ama gözlerimi fotoğraflardan alamıyordum.

Beş yaşındaki Ty ve üç yaşındaki ben suda oynuyor, ayaklarımızı çırpıp birbirimizi ıslatıyorduk. Neredeyse gülüşmelerimizi bile duyacak gibiydim. Boğazımdan yükselen bir hıçkırık dudaklarımdan minik bir kahkaha olarak döküldü.

Genç bir oğlan çocuğu -muzır gülüşüne bakılırsa kesinlikle Jag- abileri Pace

ve Blaze ile top oynuyordu. Koyu mavi gözleri güneşin altında özgürce parlıyordu.

Karşımdaki Jag yumruklarını sıkı.

Babam, onu tam hatırladığım haliyle ekranı doldurdu. Düzgün kesilmiş kahverengi saçlar. Etrafı kırıxık yeşil gözler. Mermer gibi bir ten. Gözyaşlarını artık yanaklarımdan süzölüyordu artık, fotoğrafa doğru elimi kaldırdım ancak hemen yerçekiminin emrine uydum. O artık fotoğraftaki adam değildi. Kim olduğundan emin değildim. Jag'in kitabının arkasındaki adam mıydı? Thane Myers mıydı? Yoksa anılarımdaki adam mıydı? Üçü birden olamazdı.

Sonra bir adam ve bir kadın belirdi. Adamı Jag'in kâbuslarında görmüştüm. Annesi ve babası. Jag'in omuzları sarsıldı ve hıçkırıklara boğuldu. Aptal susturucu onu sözlerimle teselli etmemi engelliyordu. Elimini sırtına koydum, engel olmadı.

Başka bir fotoğraf ekranı doldurdu. Kırmızı bir koltukta oturan bir adam. Ortadaki Yeşil, İdareci'nin siyah elbiselerini giymişti. O anda hafızam yerine oturdu - Ty'ı benden alan adamdı.

Jag hâlâ kelepçeliydi, elimi beline koyarak öfkemi biraz olsun bastırmaya çalıştım.

Ekrandaki görüntü hareketlendi ve konuşmaya başladı: "Merhaba, Bay Barque ve Bayan Schoenfeld. Kötü Topraklar'ın Teknoloji Üretim Tesisi'ne hoş geldiniz. Burada Birlik'e nasıl hizmet edeceğinizi öğreneceksiniz."

Uzandım ve susturucuyu çıkardım. Acısız bir işlem olmadığı kesindir. Batıcı his boynumdan omuzlarıma yayıldı ve çığlık attım.

"Bak sen! Violet," dedi idareci. "Bazen sessizlik gereklidir."

Nihayet, "Sen Ty'ı öldürdün," kelimeleri dudaklarımdan dökölmeı başardı. "Siktir git."

Jag kıkırdadı. "Aynen katılıyorum."

Sevdiklerimizi kaybetsek bile onlardan asla vazgeçmeyiz.

Jag abisi Blaze'i rüyasında görüyordu. Ty ölmüş olsa da onu aklımdan çıkaramıyordum. Eğer hâlâ hayatta olsaydı şimdi ne yapıyor olurdu? Annem daha farklı biri olur muydu? Ben farklı olurdum, bunu biliyordum. Belki kötü biri olmazdım. Belki Kötü Topraklar'da bir projeksiyon ekranda görünen İdareci'yi izliyor olmazdım. Belki Jag'i tanımazdım. Belki birkaç sene içerisinde Zenn'le evlenmiş olurdum.

O kadar çok belki var ki.

İdareci'ye baktığımda, Ty'ı düşünmeden edemedim. Ölmüştü, geri gelmeyecekti ve ona hoşça kal deme şansım olmamıştı. Veda yok, cenaze yok; hayatımın o sayfasını kapama imkânım olmamıştı. Annemin de böylesine, kızgın, sert ve acımasız olmasına şamamalı.

Ama İdareci'yi öldürmek Ty'ı geri getirmezdi. Kalbimde yalnızca onun doldurabileceği bir boşlukla geçirdiğim yılları silemezdi.

Boynumda az önce susturucunun olduğu yeri ovaladım. Yapış yapış sıcak kan, yavaşça omzumdan aşağı süzülüyordu.

"Yok artık!" Jag'in sesinden tiksinti akıyordu.

Ekranda bir başka adamın İdareci'ye katıldığını gördüm. Kan ve acıyı bir anda unuttum.

Jag'in kitabının arkasındaki Lyle Schoenfeld'le uzaktan yakından alakası yoktu.

Laboratuvarda, Thane'in gözleri örtülüydü, cildiyse inci gibi parlıyordu. İyi Topraklarcaayken onu tanımamam için teknoloji yardımıyla kılık değiştirmişti herhalde.

Çünkü şimdi projeksiyon ekranında gördüğüm adamın çarpık gülüşü tanıdık geliyordu. Beni dikkatle izledi, hep yaptığı gibi. Kahverengi saçı düzgünce kesilmişti, hafızamda kaldığı gibi.

Ama cildi lekeliydi.

"Merhaba V." Konuşmasında olması gereken babacan tını yoktu. "Görüyorum ki Kötü Topraklar'a ulaşmayı başarmışsın." Sesi aynıydı, alçak tonda ve çatlak. Çok mutlu görünüyordu. "Bir süredir sana ihtiyacımız vardı," dedi. "Böyle bir numarayı çok daha önceden yapmanı beklerdim."

"Thane," dedi idareci. "Onu izinsiz ışınlanma veya ufak tefek hırsızlıkları yüzünden tutuklayamazdık."

"Ama parkta bir yürüyüş..."

"Sekiz kere suç işlemiştii."

"Yedi," diye itiraz ettim, içimde deli bir öfke uyandı ve damarlarıma yayıldı.

"Yedi tanesinden tutuklandın," dedi idareci, bakışlarından her şeyi bildiği belli oluyordu.

Babam sordu, "Yine de anlamıyorum, parkta yürümek yüzünden mi?" Yardımına ne için ihtiyaç duyduğunu merak ettim. Beni hep yaptığı gibi koruyacak mıydı acaba? Yoksa o gerçekten tanıdığım kişi miydi? Thane-gibi-yapan-Lyle-Schoenfeld mi?

Babam ve idareci benim ağır suçlarımin varlığı hakkında ve parkta yürümenin sürgünü gerektirecek bir suç olup olmadığı hakkında tartışıyorlardı.

Jag'le birbirimize baktık. Sanki bir komedi izliyor, ancak gerçekten komik olup olmadığına emin olamıyor gibiydik. Oyumu, "Komik değil"den yana kullandım.

"Şey, küçük tartışmanızı bölmekten nefret ediyorum ama," dedim. "Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz?"

"Evet, evet," dedi idareci. "Bunu bir projeksiyon ekranında tartışacak değiliz. Sonuçlandırmamız gereken önemli işlerimiz var, yarın orada olacağız."

"Neredesiniz ki?" diye sordu Jag, tam da ben, "Neyi tartışacaksınız?" diye bağırırken.

"İyi Topraklar'da." Babam dudaklarının benimkilerin tadına baktığını bilir gibi süzdü Jag'i. "Yarın. Cam, emirlerimi duydun."

"Duydum, İdareci hazretleri."

Ekran solarak beyaz bir renge büründü. Göğsümdeki yangın biraz hafifledi. Şimdi de kalbim sanki göğüs kafesimi patlatacak gibi atıyordu. Güneşin renklendirdiği cildiyle... Babam. Thane diye hitap edilen... babam. İdareci hazretleri olan babam.

Onu görmek sorularıma yanıt bulmamı sağlamamış, bu da öfkemi iki katma çıkarmıştı. Jag'e döndüm, "Burada neler oluyor?"

"Hey, bana bağırma. Bak arkadaşın şurada, ona sorsana." Duvarlara başını sallamakla meşgul Keltoş'u gösterdi.

"Jag, bu kadar pislik biri olmak zorunda değilsin."

"Değilim zaten. Sen benden betersin. Ama yine de kelepçeli olan benim."

"Sanki benim suçummuş gibi."

"Ona git ve çıkarmasını sağla o zaman."

Tam geri dönecekken kafama dank etti. *Çıkarmasını sağla.*

Jag'i Keltoş'a getirmiştım.

Jag'in evindeki Mek'i susturmuştım.

Retina tarayıcısından kaçarken kalabalığın yarılmasını sağlamıştım.

Hapishane tuvaletinde elektronik kelepçelerimi kırmıştım.

İstediğim her şeyi düşünerek gerçeğe dönüştürebiliyordum.

Oda etrafımda tehlikeli bir hızla dönmeye başladı. Tüm hislerim duyularım birbirine girmişti sanki.

Onlardan biriyim. Masaya doğru eğilerek tütündüm. "Bunu nasıl yapabiliyorum?"

Aptal çocuk bana gözlerini devirerek baktı. "Zihin kontrolü."

"Be-ben yapamam. Kelepçelerden kurtulmayı kendin başarmalısın."

"İmkânsız. Ben kontrolü bu şekilde kullanamam."

"Oh ama ben kullanırsam sorun olmaz değil mi?" Yine boynumdaki kanı sildim. "Dur bir dakika. Senin kontrol yeteneğin mi var?" Jag'le geçirmiş olduğum birkaç haftayı hatırlamaya çalıştım.

Önce gözlerime bakamadı. Sonra bakışlarımın üzerinde olduğunu hissedince yüzü kızardı. "Tam olarak zihin kontrolü değil. Sesim..."

Sesi mi? Lanet olasıca sesi mi?

Beni uyutmuştu.

Bana iyi bir yalancı olduğunu söylemişti.

Bana ona dokunabileceğimi söylemişti.

Bana *bir sürü şey* söylemişti.

"Oh Jag, öldün sen." Ondan bir adım uzaklaştım ki yumruğumu yüzüne doğru daha güçlü savurayım.

Arkaya doğru sendeledi, kelepçeleri yüzünden kendini savunması imkânsızdı. "Dur, Vi! İsteyerek yapmadım, zaten sen çoğuna direndin."

"Bir daha benimle konuşma," dedim. Aptal kelepçelerinden kurtulmana da yardım etmeyeceğim. Kendin yap. O *güzel* sesinle..."

"Onları peşimize takan sensin."

"Bilerek yapmadım! O lanet yüzüğün bende olduğunu bilmiyordum. Bana H-D uygulamışlarsa bunun için beni suçlayamazsın değil mi?"

Omuz silkti. Görünen o ki suçlayabilirdi.

En yakın duvara gömülürcesine yaslandım, gözlerimi yumdum ve ılık bir duş ile sıcak bir yatağın hayalini kurdum. "Haydi Violet," dedi Keltoş. "Önce bir duş yap sonra da dinlen."

Jag pis pis sırttı. "Güzel."

"Kapa çenenin. Benimle konuşma." Dehşete kapılmış bir şekilde Jag'in kendisiyle savaşmasını izledim. Gerçekten konuşamıyordu - ona öyle emrettiğim için. Bu o kadar kötüydü ki. Ona doğru uzandım ama benden kaçtı.

"Hazır mısın Violet?" diye sordu Keltoş.

"Hayır. Evet. Haydi gidelim," dedim ve kürsünün etrafında dönüp, bir başka çıplak duvarlı koridora doğru giderken onu takip ettim. Beş kapının önünden geçip sağdaki bir kapının önünde durdu ve iterek açtı.

Odanın ortasında geniş bir yatak duruyordu, üzerinde kırmızı bir battaniye ve yumuşacık görünen beyaz yastıklar vardı. Giysi dolabının yanındaki kapı banyoya açılıyordu. Zeminde kalın mavi bir halı vardı. Ağır perdeler açık pencereden gelen hafif esintiyle sallanıyordu. Tek eksik olan kahvaltıydı.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi Keltoş. Çıktığında ağzım patates köftesi, kavun ve on protein paketinin hayaliyle sulandı.

Sıcak bir banyo yaptım ve bütün hayatım boyunca daha önceki hiçbir şeyin bu kadar iyi gelmediğini fark ettim. Tüm problemlerimin suyla birlikte delikten akıp gitmesini diledim. Hayır, gitmediler.

Kahvaltı ettikten sonra -patates köftesi, kavun ve on protein paketi- komodinun en üst çekmecesinde bulduğum pijamaları giydim. Tam yumuşacık örtüyü üzerime çekecekken Keltoş kapıyı açtı. "Özür dileriz, biliyorum konaklama şartları çok iyi değil. Memnun musun?"

"Tabii," dedim. "Her şey yolunda." Çıkmak üzere dönmüştü ki. "Jag nerede? Onu görebilir miyim?"

Keltoş kafasını salladı. "Odası diğer koridorda ve bana verilen emir siz ikinizi bir araya getirmemem yönünde. En azından idareci gelene kadar."

"Bize ne olacak?"

"Bunu sormana şaşırdım. Jag çoktan anladı."

"Ya, evet, Jag *harika* biri değil mi?"

Keltoş cevap vermedi. Onu odadan kışkırtmaya kadar bana boş boş baktı.

On protein paketinin büyük bir hata olduğu ortaya çıktı. Her on beş dakikada bir tualete girmek zorunda kaldığım için uyumak bilmiyordum. Son yirmi dört saatin olayları beynimde hızla dönüp duruyordu.

İlk başta Zenn. Sahte bir davet. Gerçek bir öpücük. Hain bir doğum günü hediyesi. Değiştirilmiş bir hafıza.

Sonra Jag. Sesi. Kâbusları. Direniş'i.

Bana bakışlarındaki suçlayıcı ifade.

Her şey tepetaklak olmuştu. Babam İyi Topraklar'daydı. Bronz teniyle. Beni kontrol etmişti. Zihnime, kulaklarıma yalanlar fısıldamıştı. Adı Thane'di. Jag Thane'in kötü biri olduğunu söylüyordu.

Ama o benim babamdı.

Artık uykumu kaçıran sürekli gelen çişim değildi. Öfkenin ağzımda bıraktığı acı tattı. Yedi yıl süren bir terk ediliş. Babasız yaşam. Anılarımı çalması, beynimi yıkaması, beni kontrol etmesi.

Ama babam beni seviyordu. Beni hep korumuştı. Belki de durum bu sefer de farklı değildi. Babam Thane olsa bile, kontrol gücünü bana yardım etmek için kullanıyor olabilirdi.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, babamın ihtiyaç duyduğum o kahraman olmadığı açıktı. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla uyuya kalmışım.

Uyandığımda, karanlık odayı gölgelere boğmuştu. "Saat kaç?"

"On bir buçuk," diye cevap verdi duvarlar.

"Gündüz mü gece mi?"

"Gece."

"Hangi gündeysiniz?"

"On dört Haziran."

"Jag Barque nerede?"

"Sekizinci koridor, dört numaralı oda."

Ne bunların nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim vardı ne de tesisin ne kadar büyük olduğunu kestirebiliyordum. Alarmlarını çala çala vızıldayarak üzerime çullanacak kırk Mek olmadan kapıyı açıp açamayacağımı bile bilmiyordum.

Aklıma Jag'ın evinde etkisiz hale getirdiğim Mek aklıma geldi ve *Onları kapatırım olur biter*, dedim kendi kendime. Yataktan dışarı süzıldüm ve ayakkabılarımı giydim. Kapıyı açtığımda sirenler ötmedi, dışarı çıktığımda kimse gelmedi, gümüş kürsünün olduğu lobiye doğru giderken Mekler yolumu kesmedi.

Başka bir koridor göremiyordum. "Sekizinci koridor nerede?" diye sordum kendi etrafımda dönerek.

Duvarlar hareket etti ve yer değiştirdi; başka bir koridor açılmıştı. Arkama şöyle bir baktıktan sonra koridora doğru koştum.

"Bana dört numaralı odayı göster," dedim. Sarı bir ışık sağımdaki ikinci kapının üzerinde yanıp söndü.

Jag'ın odasındaki mavi halı ve perdeler benimkinin aynısıydı ama yatağı benimkinin neredeyse iki katıydı ve üzerinde bol tüylü mavi bir battaniye örtülüydü.

Konforlu görünen bir yastık yığınının dayanarak oturmuş (tabii ki) kitap okuyordu.

"Jag," diye fısıldadım kapı arkamdan kapanırken. "Hâlâ kelepçelerini çıkarmamı istiyor musun?" diye sordum, hâlâ Vi-dilinin şifresini çözebiliyor olmasını umarak.

Bana baktı ve kitabı fırlattı. "Vi, ben de üzgünüm." Sonra bana doğru koştu ve tıpkı birkaç gün önce Sloan'ın ona sarıldığı gibi bana sarıldı. Beni sıkı sıkı sardı, ayaklarım yerden kesilinceye kadar döndürdü. Yüksek sesle kahkaha attım.

Beni aşağı indirdi, iyi görünüyordu. Teniyle hoş bir kontrast oluşturan beyaz bir atlet ile koyu renk bir kot pantolon giymişti. Yeniden yatağa çıktı ve kitabını eline aldı. Diğer tarafta battaniyenin üzerine oturdum. Onunla aynı yatakta olmak biraz yanlış geliyordu. Ama artık kötüydüm, belki de yanlış falan değildi.

"Bana bildiklerini anlat," dedim.

Bir süre sessiz kaldı, bakışları benimle kitabı arasında gidip geldi, bir süre de yatak örtüsüne baktıktan sonra tam bir saniye daha beklemeyeceğim diye düşünürken konuştu.

"Birlik yayınlarını yapmamı istiyor. İnsanlara...dediklerimi yaptırabildiğim için."

Bu cümleyi sindirmem zaman alacaktı, yine de sesimi normal çıkarmayı başardım, "Peki ya ben?"

"Sana zihin kontrolü için ihtiyaçları var. Ne istersen elde ediyorsun. Kendi isteğine göre insanları ynlendirebiliyorsun. Ynetebiliyorsun." Cevap veremedim. Çünkü Yönetmek istemiyordum.

"Pek fazla seçeneğin yok Vi," dedi Jag düşüncelerimi bölerek. Aklımdakini nasıl okuyabildiğini merak ederek ona baktım.

"Başkalarının duygularını hissedebiliyorum. Özellikle de seninkileri. Galiba ikimizin de zgr olması sayesinde. Belki de doğum günlerimiz... Bilmiyorum." Durdu. "Ama belki de bir seçeneğimiz vardır. Onlara yardım etmek ya da lmek."

"Yanılıyorsun," dedim. "Bizi diğerlerinden farklı kılan da kesinlikle bu. Seçeneklerimiz var. Seçeneği olmayanlar bizim dışımızdakiler." Bir anda aklıma Jag'ın anne babasıyla ilgili bir şey düşüverdi. "Annenle baban; onların da seçeneği vardı değil mi? Bizim bildiklerimizi biliyorlardı."

Yüzü kaskatı kesildi. "Evet, biliyorlardı. Başkalarına da anlatmaya çalıştılar ama Thane fazlasıyla güçlüydü ve onlara daha yüksek sesli yayınlar ve daha sert kurallarla karşı koydu, insanlar kendilerine bir şeylerin emredilmesine razı geldi. Değiştirilmeye boyun eğdi.

Herkes değişimi bilir. Okulda olaylar bize sırasıyla öğretildi; kusana kadar ezberledik. Bilirsiniz, ilk değişim zarıf bir biçimde başladı. Düşünürler, Onların yanında olmasını istediği kişileri topladı ve kontrole başladı. Başlangıçta, insanlar zihinlerinin işgaline direndi, ancak Onlar çok güçlüydü. Irklar ve bölgeler arası savaş başladı ve herkes inandığı Düşünür'n arkasında gruplaştı.

"Savaş tüm dünyaya yayıldı, Düşünür Düşünür'e karşı, beyni yıkanmış bir ordu, beyni yıkanmış başka bir orduya karşı durdu. Yangınlar Büyük ağ'ın başlangıcını işaret etti ve neredeyse herkesi öldürdü. İşte o zaman Baş İdareci barışı sağlamak ve insan nüfusunu yeniden arttırmak üzere insanları şehirlere yerleştirdi. Bölgeleri yönetecek bir konsey olan İdareciler Birliği'ni kurdu. Bölgesel İdareciler on şehri yönetiyordu. Her şehrin kendi İdarecisi doğrudan Birlik'e bağlıydı. Bize Baş İdarecinin kurtarıcımız olduğu söylenirdi. Büyük ağ boyunca insanların kapkalın dumanı ve kapkaranlık yılları atlatabilmesini sağlayan kişiydi.

"Kulaklarımıza alıcılar yerleştirildi. Sadakat, güven ve Baş İdareci'nin ne kadar müthiş bir kişilik olduğuyla ilgili yayınlar kaydedildi. Yayınları dinlemeyi kesmem için bir başka sebep - Baş Yönetici Greenwood'un hiç de yüce biri olduğunu falan düşünmüyorum. Çünkü bütün Düşünürlerden ölesiye nefret ediyorum.

"şimdiyse onlardan biriyim."

"Bir saniye," dedim. "Kuralları Thane mi koydu? Annenler Kötü Topraklar'da yaşamıyor muydu?"

Jag kitabı kaldırdı. "Lyle Schoenfeld'e göre, iyi ve kötü bir zamanlar bir arada yaşardı. Thane bizi yirmi beş yıl önce ayırdı. Annemle babam ayırımı tetikleyen babana karşı duran bir hareketin liderleriydi."

"Öyleyse... Lyle Schoenfeld kim?" diye sordun.

"Bilmiyorum ama sanırım Thane saklanmak için onun kimliğini çaldı."

Düşüncelerimi sıraya koymak için alnımı ovuşturdum. "Saklanmak mı? Thane'in saklandığı falan yok Jag. O her şeyin başında olan kişi."

"Şimdi öyle bebeğim. Şimdi her şeyin başında o var. O Birlik'ten biri ve onların o kadar çok kimlikleri olur ki kimse onları kolay kolay ayırt edemez."

"Nereden biliyorsun?"

Yüzü ifadesizleştirdi. "Bir yerlerden biliyorum diyelim," dedi, bu da abisi Blaze ya da Direniş'le (veya ikisiyle) ilgili bir şey olduğunu belli ediyordu. Fazla ısrar etmedim çünkü teknik olarak benim ikisinden de haberim yoktu.

"Birbirimizden ayrılmamalıyız," diye devanı etti Jag. "Diğerlerini kontrol etmekten korkmanı anlıyorum. Tek başımıza, daha deneyimli Düşünürler tarafından etkilenebiliriz. Ama birlikteyken yapılmış haksızlıkları birbirimize hatırlatabiliriz. Belki sonunda onlara karşı bir şeyler yapabilmek için yeterince güç bile kazanırız."

Yanağına dokundum. Parmak uçlarım kaşı boyunca ilerledi ve çenesine doğru indi. "Onlar gibi olmak istemiyorum." Sesimdeki dehşeti saklayamıyordum ama bundan utanmıyordum da. "Hiç ayrılmayacağımıza söz ver."

"Seni asla bırakmam Vi." Sesi kararlıydı. Yatağın başlık tahtasına doğru yaslanınca yüzünün aldığı ifadeye bakamadım.

"Ben kimseyi kontrol edemem," dedim yanağımı göğsüne yaslayarak. Kalp atışlarını duyabiliyordum. "Yapamam işte."

Nihayet başını eğip bana baktı. "Sesimi kullanarak insanların yüzlerce salak kuralla Onlar'ın belirlediği şekilde yaşamasını sağlamak istemiyorum." Çenesinde bir kas seyirdi.

"Bende."

"O zaman bunu yapmayız. Asla kimseyi kontrol etmeyeceğim, seni bile." "Anlaştık."

Ağzı gevşedi. "Sana âşık olmamın bir sebebi olduğunu biliyordum."

Henüz A ile başlayan o sözcüğü sindirememişken Jag'in dudakları benimkilerle buluştu. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu, elleri kürek kemiklerimin arasında gidip geliyordu. Dokunuşlarında tehlike hissediyordum.

Beni çenemden başlayıp yavaşça kulağıma doğru çıkararak öptü ve, "Violet," diye fısıldadı.

Bu beni kesinlikle rahatsız etmedi, aksine onun kadife gibi yumuşak sesinden duyduğumda ismim hoşuma bile gitti. Burada birlikte oluşumuz ve bundan sonra da hep olacağımız dışında her şeyi unuttum. İçim bu düşünceyle titredi.

"Üşüdün mü?" diye fısıldadı, dudakları benimkileri okşarken.

"Biraz," dedim ama titremem daha çok gerginliğimdendi. Öpüşmenin ötesini asla hayal etmemiştim. İyi kızlar bu kadarını bile yapmazdı. Şimdiye dek yaptığım Kötü Şeyler listesinin başını hırsızlık ve izinsiz sınır geçmek çekiyordu.

Battaniyesi ikimizin arasında, geçemediğim kalın bir sınır çizgisi oluşturuyordu. Saçları parmaklarımın arasından ipek gibi kaydı.

"Sinirlisin," diye fısıldadı ve gerginliğime bir de utanç faktörünü ekledi.

"Nereden biliyorsun?" Parmaklarımı çenesinde dolaştırdım.

"Kalbinin nasıl çarptığını duyabiliyorum," dedi.

Kalbimi duymak mı? Süper-sese bir de süper-işitme yeteneği mi eklenmişti şimdi?

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Bu da ne demek oluyor?"

Ellerini belimden çekmedi. "Kalbinin atışını duyabiliyorum demek oluyor, o kadar."

"Kimse kalp atışını duyamaz," dedim. "Ben seninkini duymuyorum."

"Ben senin hissettiklerini de hissedebiliyorum."

"Üst düzey koku alma yeteneğin de var mı?"

Güldü, bu harika sesin yarattığı titreşimleri hissedebilmek için göğsüne yattım.

"Ben süper kahraman değilim."

Ama benim süper kahramanımdı. Kollarında yatmak, omzuma masaj yapan ellerini hissetmek güven veriyordu. Gözlerimi kapadım ve teninin kokusunu içime çektim. Mis gibi kokuyordu. Çok *erkeksi*. Hafif bir melodi mırıldanmaya başladı, ses dalgaları göğsümden çıkıp doğrudan yanağıma ulaşıyordu.

"Seni seviyorum Vi," dedi ve alnımı öptü. "Gerçekten seviyorum."

Ben de onu seviyordum, ona bunu söylemek istedim ama sesim onun- kinin yaptığı işi yapamıyordu. İki minik kelime boğazımda takılı kaldı ve dışarı çıkamadı. Onu daha iyi görebilmek için geriye çekildim.

"Jag, be-ben..."

"Biliyorum. Uzan biraz. Her şey çok güzeldi."

Jag uyuyakaldı. Yanına uzandım ve bundan sonraki adımımı düşündüm. İdareci ve babamın bitirmesi gereken işi düşündüm ve bunun benimle ilgili bir şey olmasından korktum. Babam yedi yıl boyunca Tanrı-bilir neyi icat etmişti ve ilk elden deneyimlerimle, her icadının o kadar da sevimli olmadığını biliyordum. Bir de hepsinin derinlemesine test edilmeye ihtiyacı vardı.

Acaba buraya hemen ışınlanmamış olmalarının sebebi bu muydu?

Jag'in düzenli nefes alıp verişini yarım saat kadar dinledikten sonra, kitabını yanıma alıp banyonun yolunu tuttum. Bir küvet dolusu sıcak suyun içinde, Lyle Shcoenfeld'in -her kimse artık- bize neler anlattığını okumaya daldım.

Teknolojinin ortalama bir kişinin günlük hayatındaki etkilerini analiz eden bir bölüme şöyle bir göz attım. Sıkıcı.

İkinci bir bölüme geçtim, teknolojinin nasıl bozulacağını detaylı bir şekilde anlatıyordu. Işınlanma aletleri bozulabilirdi, böylece hiçbir şey gönderilip alınamazdı. Susturucuları sesleri yükseltmek üzere kullanabilirdiniz. Duvarlar sırları saklama ve hatalı bilgiler göstermek üzere yeniden programlanabilirdi.

Çipler çıkarılabilirdi.

Bu bölümü birden çok defa okudum ve Lyle Schoenfeld'in babam olamayacağına karar verdim. Böyle bir kitap oldukça tehlikeliydi ve İyi Topraklar'da basılmasına asla izin verilemezdi. Hayır, Lyle Jag'in Direniş'inin bir üyesi olmalıydı, bir Kötü, İyilerin Düşünürlerini sorgulamasını isteyen biri. Thane ayrılık sırasında onun kimliğini almış olabilirdi ama o ve Lyle çok farklı iki adamdı.

Jag'in kitabı çaldığı çiftlik evini düşündüm. Çiftçi bu kitabı nasıl elde etmişti? O da mı bir Özgür Düşünürdü? Yoksa Zenn gibi biri miydi? Bir Köstebek?

Zenn'e - ya da babama sormak istedim. Onlara sormam gereken o kadar çok soru vardı ki. Zihnimde dönüp dolaşan bir sürü belirsizlik. Zenn beni seviyordu. Sevdiğini biliyordum. Onun kelime aralarına sakladığı imalardan ve benim etrafımdan dikkatli davranışlarından anlamıştım.

Babamda beni seviyordu, şimdi beni daha farklı bir ilgiyle izlese bile. Bir İdareci olsa bile.

Üst üste yığılıp duran soruları dağıtmak için kafamı salladım. Her ikisini de yakında göreceğim ve öyle ya da böyle cevaplarımı alacaktım. Kitaba odaklandım, çipimi nasıl çıkaracağımı anlatan kısma.

İşlem özel bir alet gerektiriyordu -biraz da teknoloji- bir şok makası. Burada benzer bir şey bulup bulamayacağımı merak ettim. Tabii etimi eritmesi için

biraz ameliyat ipine de ihtiyacım olacaktı. Ve cildimi yeniden büyütmek için bir cilt yenileyiciye de ama...

"Vi?" Jag yumuşak sesiyle diğer odadan bana seslendi. O kadar uzun zamandır içerideydim ki küvetteki su buz gibi olmuştu. Kitabı ıslatmamaya dikkat ederek dışarı çıktını ve bir havluya sarındım.

"Buraya," diye fısıldadı. Lambayı yakmıştı ve odaya girdiğimde gözlerini ovuşturuyordu.

"Hey."

Kitabı yatağının yanındaki masaya bıraktım. "Islatmadım."

"Hayır o değil. Bu." Gözleri yalnızca bir havluyla örtülü vücudumu aç bir ifadeyle tarıyordu.

"Kes şunu." Havluyu daha yukarı çektim ve banyoya geri döndüm. Peşimden geldi ve ben kapıyı kapatamadan eliyle durdurdu. Onun dışında her yere bakıyordum. Tüm giysilerimle yatakta yanında uzanmak bile yeterince kötüydü.

Sonunda, önce bakışlarım ayaklarından başlayarak, yavaş yavaş boynuna doğru tırmandı, onu zevkle seyretmeye devam ederek çenesine, dudaklarına, burnuna ve nihayet gözlerine ulaştı. O anda kalbimin öyle çarpmaya başladı ki adeta canımı yaktı. Zar zor yutkundum ve hafifçe öksürdüm; bir yandan da havlunun ucuyla oynuyordum.

"Vi, bebeğim..."

"Böyle şeyler söyleme," dedim.

Bir numaralı Jag gülüşünü yaptı. Bir anda nefesim kesildi ve dikkatimi toplamam zorlaştı. "Böyle gülümseme, bu da hiç adil değil."

"Tamam o zaman. Adil olan bir şeylerden bahsedelim." Yavaşça parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Yere bakması o kadar tatlıydı ki. Geriye birkaç adım atıp yatak odasına girdi ve beni de beraberinde çekti.

"Jag..."

Aniden durdu, parmakları benimkileri beceriksizce yokluyordu. Başını kaldırıp bana baktı. "Hâlâ takıyorsun?" Sesindeki keder, şaşkınlığını gizleyecek kadar büyüktü.

Zenn'in yüzüğü lambanın ışığında birden pırıldadı.

Ty hep olayların kendiliğinden çözüme kavuştuğunu söylerdi. Henüz benim yaşadığım hiçbir problem çözüme kavuşmadı - en azından benim istediğim şekilde. Bir ay önce Zenn'den bir öpücük ve yüzük almak için kendimi öldürebilirdim. Şimdi galiba *gerçekten* ölmek istiyordum.

Jag elimi sanki elini yakmış gibi hızla bıraktı. "Evet?"

"Hiçbir anlamı yok. Sadece orada unutmuşum işte." Yüzüğü olduğu yerden sökmek ve küvetin deliğinden atmak istiyordum ama havlumun düşmeyeceğine emin olamıyordum.

Jag kollarını kavuşturdu ve sert sert baktı. "Çıkar şunu."

Havluyu ayarlayıp kolumun altına iyice sıkıştırdıktan sonra yüzüğü döndürerek çıkarmaya başladım. Ama sanki cildime kaynamış gibiydi.

"Jag, çıkmıyor, yardım et."

Benden uzaklaştı. "Asla. Eğer bu bir etiketse, bana değmesini istemiyorum."

"Çoktan değdi bile," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Kahretsin," dedi, sesinin tonu kulağa çok tehlikeli geliyordu.

"Bu çok güzel Jag. Sanki bunun bir etiket olduğundan haberim falan vardı da..."

"Bizi nereye gitsek takip edecek, her şeyi kaydedecek. Vi, kayıt diyorum. Bir etiketi öylece çıkarıp atamazsın."

Sanki bana etiketlerle ilgili ukalalık yapmasına çok ihtiyacım vardı. Onları babam icat etmişti. Gizli ajanlara ve suçlulara yerleştirilirdi. Konuşmaları, hisleri, vücut ısılarını, her şeyi kayda alırlardı. Elde edilen bilgi ana merkeze veya her nereye ise yolların analiz edilirdi. Benim etiketler hakkında ders dinlemeye ihtiyacım yoktu.

"Onu kırabiliriz," dedim, umutsuzca işleri düzeltmeye çabalıyordum. "Kırabilirim."

"Yine de her şeyi bilecekler. Sana seni sevdiğimi söyledim. Sen de bana - neredeyse- karşılık verdin. Biz...onlar hepsini biliyor!"

Odada gidip gelmeye başladı, her dönüşünde gözüme canı bakışlarla bakıyordu.

"Benim hatam değil," diye direndim. "Bir pislik gibi davranıyorsun - yine!" Giysilerimi almak için banyoya yöneldim. Onun karşısında ağlamak istemiyordum.

"Evet, git bence de Vi. Git ve şu lanet şeyi çıkar. Hatta çıkarmadan geri gelme." Bir saniyeliğine ona karşı gelmek aklımın ucundan bile geçmedi. Sonra

bana verdiği sözü hatırladım.

"Beni kontrol etmeyeceğini söylemiştin." Onun yüzüne bakmak için döndüm, yumruklarımı sıkımtım. Kırık bir burunla o kadar da mükemmel görünmeyecekti.

"Yalan söyledim. Eğer yapabiliyorsam, neden yapmamayım ki?"

Yüzüm sinirden kıpkırmızı oldu. Orada durup dik dik bakıyor, adeta ona vurmam için bana meydan okuyordu. Bu yüzden yapmamalıydım. Sakince banyoya yürüdüm ve kapıyı kapadım. Yüzümden iki şelale gibi akan gözyaşlarıma rağmen bir şekilde giyinmeyi başardım. Yüzük hâlâ çıkmıyordu, ne sıcak suyla ne de çıkmasını gönülden dilediğim zaman.

Jag'in odasına geri döndüğümde gitmişti. Başucundaki masadan kitabı aldım ve odadan çıktım. Kendi odamın kapısını kilitledim, ışıkları sonuna kadar açtım; odamda öğlen güneşi varmış gibi oldu.

Kitap, etiketlerin nasıl çıkacağından bahsetmiyordu. Onların gelişmiş ve yalnızca Özel Güçlerin kullanması için üretilen bir teknoloji olduğunu biliyordum. Ajanlar onları gizli görevlerde takıyordu - yani onları çıkarmanın bir yolu olduğu kesindi.

Gözlerimi kapadım. Düşlerimde Zenn'e doğru dalıp gittim. Bir anda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Zenn bir özel Güç ajanıydı.

Bana bir etiket vermişti. Bana onu nasıl çıkaracağımı da söylemiş olabilirdi.

Zenn işini kimseye belli etmeden halletmeyi iyi becerirdi. Beni sayısız defa kurtarmıştı. Bu kez de bir şey yaptıysa bunu bilmem gerekirdi.

Beni öpmüştü. Bu yasak eylemi gerçekleştirirken duyduğum sözcükleri hatırlamak için kendimi zorladım.

Hatırla.

Bütün geceyi hatırlıyordum. Dudaklarını benimkilere bastırmasını, dokunuşuyla tüm vücuduma yayılan o tatlı sıcaklığı.

Ama o gece Zenn bana bir doğum günü öpücüğünden çok daha fazlasını vermişti. O ihanet etmişti. Birlik'in şüphelenmeyeceği bir ihanet.

Duvarlara baktım. Daha henüz onların yalan söylemeye programlanabildiğim okumuştum, bu da onların tıpkı canlı varlıklarmışçasına beni dinlemesi ve her hareketimi izlemesi demekti. Pürüzsüz duvar kâğıdına odaklandığımda neredeyse altındaki elektronik birimleri görebiliyordum. Odadaki ısı arttı, beynimdeki vızıltının sesi yükseldi; o kadar yükseldi ki daha önce onu duymadığıma inanamadım. Bileğimdeki çip odaya yayılan elektronik akımlara cevap olarak bir nabız gibi attı.

Başımı salladım ve duvar yeniden kapandı. Akımdan kurtulunca, dizlerimin üzerine çöktüm, onun hâlâ çok yakınımda var olduğunun bilincindeydim, sadece artık hissetmiyordum.

Koruyucuyla kaplanmış. Zenn'in sözcükleri kulaklarımda çınladı.

Birlik teknolojiye karşı hassasiyetimi atlatmanın bir yolunu bulmuştu

demek. Odamdaki tüm duvarları devre dışı bıraktıktan sonra, boğazım ağrımaya ve midem ağırlaşmaya başlamıştı. Teknolojiyi etkisizleştirmek ağır bir işti.

Banyoda, ağzımın tam içini gösterene kadar aynayı ayarladım.

Dilimi çıkardım. Hiçbir şey yok.

Lavabonun altındaki rafta bir dizi etiketli şişe vardı. Bir ağız çalkalama suyu seçtim. Yakıcı tadı dilimde hissedince yüzümü buruşturdum.

Ağzımı yeniden açtım ve içeri baktım. Hâlâ bir şey yoktu.

Mavi bir diş temizleyici tablet aldım ve çiğnemeye başladım.

Ağzımı kocaman açarak gülümsedim, dilimi inceledim. Mavi köpüklerin arasında yüzen bir mesaj vardı. Onu okuyabilmem için orada hareketsiz kalmasını istedim.

Etiketler sadece tehlikede yapışır.
Yapışkandan kurtulmak için muhafız çağır.

Jag'in kitabının ilk sayfasına not aldım ve ağzımı duruladım. "Muhafız çağır...ne demek şimdi bu?"

Tabii ki odadaki bütün gözetleme cihazlarını kapadığımdan kimse yanıt vermedi.

Muhafız...muhafız... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tv muhafızdı ama uzun zaman önce ölmüştü.

Biri kapıyı çaldı. Açmadan önce kitabı yastığın altına sakladım.

Keltoş dışarıda bir Mek ordusuyla birlikte bekliyordu. "Demek Jag'i buldun." Beni iterek odaya daldı. Mekler de birbirine çarpan gümüş renkli gövdeleriyle onu takip etti.

"Evet," dedim. "Ne olmuş yani?"

Kollarını kavuşturarak yüzüme baktı. "Ve bütün duvarlarını etkisiz hale getirmişsin."

"Evet." Sesimin meydan okur gibi çıkmasını istememiştim aslında.

Tavrımı umursamadı. "Sana idareci Myers'ın ikinizin bir araya gelmesini istemediğini söylemiştim. Şimdi birlikte zaman geçirdiğinizin kaydı var; *onun yatağında.*"

"Biz..."

"Ne yapıp yapmadığınız umurumda değil, Bayan Schoenfeld. umurumda olan şimdi onun işimi yapmaktan aciz olduğumu düşünmesi." Keltoş'un sesi alçak ve çatlaktı. "Sana yardım etmek için buradayım. Bu pozisyona gelebilmek için yıllarımı verdim, Violet. Senin ve şu hormonlu oğlanın bunu berbat etmesini istemiyorum. Ondan uzak dur."

Öfkeyle bakan gözlerini iyice inceledim. Yalan söylemiyordu. Hızla düşünerek bir Mek'ten sıcak çikolata istedim. Kupa gümüş bir tepside yoktan var oldu, etiketli elimi içine daldırdım ve bunun sinyalleri engellemesini

umdum. Acı çığlığını zar zor bastırıp konuştum. "Bir muhafız bulmam gerek."

Keltoş'un yüzündeki öfke buhar olup uçuverdi. "Ne dedin sen?"

"Bu yüzük bir etiket ve onu çıkarmam için bir muhafız bulmam gerek. Lütfen, bana yardım et!"

Keltoş yaklaştı ve neredeyse kaynar sıvının içindeki elimi tuttu. "Buralarda muhafızlar, yalnızca İyi Topraklar'da yaşar."

"Onları nasıl bulacağımı söyle," diye büyürdüm.

Keltoş'un gözleri bulandı ve sonra aniden netleşti. Bir cihaz çıkarıp Mek ordusunu durdurdu. Sana yardım etmem için beni zorlamana gerek yok." Kapıyı kilitledi ama bu her nasılsa daha rahat bir nefes almamı sağlamadı. Onu nasıl "zorladığımı" konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Sonra mesaj cihazım bipledi. Cameron Blaus'tan bir mesaj vardı.

"Bana bir e-mesaj mı gönderdin?" diye sordum.

Keltoş'un sabırsızlığı açıkça görölüyordu. "Dikkatli ol. Duvarlar görür ve duyar ama onların ağzını sıkı tutmasını sağlayacağım. Tek başına git. Muhafızlar yedide gelir." Telefonuna baktı. "Saat beş otuz." Sonra el çırpıtı, Mekleri yeniden aktif hale getirdi ve peşinde ordusuyla çıkıp gitti.

Zonklayan elimi sıcak çikolatadan çıkardım, acaba ona güvenmeli miydim?

Cameron Blau'nun e-mesajı, muhafızların olduğu yere -her neresiyse- giden yol tarifini içeriyordu. Bilmediğim bir sebepten ona güvenmeye karar verdim. Belki de ben onu mecbur bırakmadan bana istediğim bilgiyi verdiği için.

İyi Topraklar'da üzerimde pijamalarla gezip tozamayacağımdan köşedeki şifonyere bir göz attım. Kot pantolon ve bir tişört buldum. Koridordan aşağı süzülüp gümüş kürsünün olduğu odaya gitmeden önce üzerime bulduklarımı geçirdim. Kürsünün arkasına çömeldim ve Keltoş'un tarifini kendi kendime tekrar ettim: *Birinci Koridor. Dördüncü Koridor. Üçüncü İndirici. Yedinci ışınlayıcı -şifresi var.* İndiricilerden tiksindiğimi ve ışınlayıcının şifresi hakkında hiçbir fikrim olmadığını saymazsak her şey yolunda.

Keltoş bu kadar detaya girmemişti, veya belki o da bilmiyordu.

Ana girişe doğru süründüm. Yumuşak ayakkabılarım hiç ses çıkarmıyordu ve kendimi İyi Topraklar'a geri dönmüş en iyi becerdiğim işi yapıyormuş gibi hissettim. Yasakları delmeyi.

Lobiye ulaştığımda arkamdaki koridor kapandı ve karşı duvarda yeni bir tanesi açıldı.

"Burası Birinci Koridor mu?" diye fısıldadım.

"Evet." Mekanik ses boşlukta gürledi. Parlak ışıklar gümüş renkli ana kapının üzerinde yanıp söndü. Duvarlara kapanmalarını emrettim ve sinyaller azaldı. Işıklar bu kadar parlak olmasa daha iyi olurdu diye düşündüm ve ortalık anında loşlaştı.

Zihnimle her şeyi kontrol ettiğim gerçeğini görmezden geldim. Aklımdan geçen minik bir düşünce istediğimin olmasını sağlıyordu. Boş midem kasıldı ve kontrolle ilgili düşünceleri zihnimden atmaya çalıştım.

Haydi Vi, diye kendimi motive etmeye çalıştım, Muhafızları bul.

Açık koridora doğru hızla koşarken arkamda bir çarpma sesi duydum. Bakmak için durmadım ve duvarlara ben geçtikçe kapanmalarını söyledim. Dediğimi yaptılar, böylece aralarında ezilmemek için daha da hızlı koşmaya başladım.

Kendimi gümüş kürsülü başka bir odada buldum. Teknoloji akımı kan dolaşımda hızlı ve yakıcı bir etki bıraktı. Bilinmeyen engellerle dolu bilinmeyen koridorlara açılan birkaç kapı vardı.

"Dördüncü koridor?" diye fısıldadım. Ortadaki kapıda sarı bir ışık çaktı. Keltoş duvarları sır tutar bir hale getireceğini söylemişti ama kapıdan içeri

sızdıktan sonra geride kalan her şeyi kapadım. Güvenimin sınırları buraya kadardı.

Koridor uzadıkça uzuyor, sonu yok gibi görünüyordu. Koşmaya başladım ama sadece birkaç dakika sonra yavaşlayıp yürüyüşe geçtim. "Biraz ara ver," dedim, nefes nefeseydim ve nabzım adeta gözlerimde atıyordu. "Nereye gitmeliyim?" Duvarlar cevap vermedi, çünkü az önce onları etkisiz hale getirmiştım. Tam teknolojiye ihtiyacım olduğunda ortada yoktu. Onları tekrar açmayı düşündüm ama sürekli açıp kapayarak dikkatleri üzerime çekmek istemedim.

Geldiğim odayı göremiyordum. Minik bir panik dalgası bu sonsuz beyaz tünelde kapalı kaldığımı düşünmemle birlikte yükseliverdi. Bir duvara yaslandım, ciğerlerimi tamamen oksijenle dolduran kocaman nefesler aldım.

Duvardan aşağı kayarak yere oturdum, başım ellerimin arasındaydı. Buradan çıkmanın bir yolu olmalı. *İndiriciler... İndiriciler...*

İndiriciler yalnızca aşağı iner, tıpkı yükselticilerin yalnızca yukarı çıkardığı gibi. Evet, Düşünürler insanları kontrol edebiliyor ama teknolojileri için yaratıcı isimler bulmada berbatlar.

Pürüzsüz betonu inceledim. Çatlamasını önlemek için griye boyanmıştı. Koridorun biraz aşağısında mor renkli bir sekiz rakamı parıltıyordu. Işıkların biraz kısılmasını istedim ve teknoloji bunu anında yerine getirdi.

Sekiz daha da parladı. Onun arkasında bir dokuz mavi ışıklarla ışıltılamaya başladı. Arkamı döndüm, on-on beş metre arkamda bir yedi vardı. Uzun adımlarla çabucak yeşil için olduğu yere geri döndüm.

Ortada durdum ve bekledim. Hiçbir şey olmadı. "Şeyy, aşağı?" diye bir tahmin yürüttüm. Her indiricide olduğu gibi zemin kayboldu. Gizli bir görevde olduğumu ve sessiz kalman gerektiğini unutarak çığlık attım.

Yere indiğimde ayak tabanıma yakıcı bir acı saplandı. Aksayarak yürüdüm ve bir başka kürsünün arkasına saklandım. Bileğimi ovuşturdum ve karşımda açık duran altı koridoru saydım. Yedinci ışınlayıcıyı bulmam gerekiyordu. Ayağa kalkmadan yükseldim ve kürsünün ardından odayı dikizlemeye başladım.

Uzaktaki duvarda on ışınlanma platformu diziliydi. Burada olduklarına inanamıyordum. Nereye ışınladıklarını merak ettim çünkü *Kötü Topraklar*'da hiç platforma rastlamamıştım.

Odanın öteki ucuna gittim ve yedinci platformun önünde durdum. Şimdi işin zor kısmı başlıyordu. Şifre. *Laboratuvar. Muhafız. Zerin. Ty. Schoenfeld. Thane.* Laboratuvara gitmem için ne demem gerekiyordu?

Tek bir şansım vardı, çünkü teknolojide hata payı yoktu. "Dördüncü laboratuvara giden şifre ne?"

Cevap yok. Harika.

Birkaç dakika geçti, her geçen saniye kalbim daha da çılgınca atıyordu. Bir karar verdim, derin bir nefes aldım ve platforma girdim.

"Violet," dedim gözlerimi kapatarak. Kulak tırmalayan bir alarmin ötmesini ve platformun beni dışarı fırlatmasını bekledim.

Bunun yerine tüm hücrelerim titredi, ani bir ışık ve ısı gücüyle hepsi birbirinden ayrıldı.

26

Işınlanmak hem en iyi hem de en kötü yolculuk şekliydi. En iyi olmasının nedeni hızlı. Sadece nereye gitmek istediğini söylüyordun, moleküllerin buharlaşıyor, boşlukta yolculuk ediyor ve ulaştığın yerde bir araya geliyordu. En uzak yere gitmek bile yalnızca birkaç saniye sürüyordu.

Kötü tarafı ise hücrelerin yeniden bir araya gelme anıydı. Aslında acı vermiyordu ama vücudunun tekrar çalışmaya başlaması için birkaç saniye gerekiyordu.

Bazen akciğerlerim hava almak için çığlık atar, bazen gözlerim görmemeye başlardı. Bazen her ikisi birden olurdu. Herkes farklı etkiler yaşadığından, sizinkinin ne olduğunu anlayana kadar bir partnerle yolculuk etmeniz önerilir.

"Saat kaç?" dedim yeniden nefes almaya başlar başlamaz.

"Altı kırk iki," dedi duvarlar. Havayı içime çektim ve odadaki parlak ışıklar gözkapaklarımdan içeri sızıncaya dek gözlerimi açmadım.

Tenim teknolojinin yoğunluğundan karıncalanıyordu. Başımı sallayarak duvarları kapadım ve sinyal daha çekilebilir bir seviyeye düştü. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü etrafımda hâlâ aynı beyaz duvarlar ve griye boyanmış beton zemin vardı. Birkaç kapı karanlık koridorlara açılıyordu. İki kapalı kapının yanındaki duvarlara ise isim levhaları asılmıştı.

İlkinde *Dr. Elliana Krempt*, 9. seviye Yeşil yazıyordu. Şahin. Ne tür bir doktor olduğunu merak ettim. Kapıyı açmayı denedim ama kıpırdamadı bile. Hey, haneye tecavüz yeteneklerimden bir şey kaybetmiş değilim, yalnızca vaktim yoklu.

İkinci isim levhasında, *Cameron Blaus*, 10. seviye Yeşil yazıyordu. Keltoş. Ona karşı içimde yeşeren güven bir anda soluverdi; bu pozisyonda olmak için yıllarca uğraştığını söylemiş olmasına rağmen.

Şahin, bir doktor ve bir Yeşil. Keltoş, onuncu seviye Yeşil. Bunların benim yararına olmadığı kesindi.

Laboratuvarın geri kalanını inceledim. Projeksiyon ekranlarıyla kaplı bir duvarın ardında, gümüş renkli teknolojik cihazların durduğu tezgâhlar vardı.

Burası kesinlikle İyi Topraklar olmalıydı. Ortadaki yeşil'in sözleri kulağımda çınladı. *Geri dönemeyeceksin. Asla.*

Eğer burada yakalanırsam, başım gerçekten büyük belaya girecekti. *Başkalarını-kontrol-et-ya-da-öl* cinsinden bir belaya.

Belki de hâlâ Kötü Topraklar'da, hâlâ tesisin içerisindeydim. Neresi olursa olsun, burada gerçekten gelişmiş teknolojilerin olduğu kesindi.

Ofislerin yanındaki duvara doğru yürüdüm, pencereye yaklaştım. Nefesim kesildi ve hemen çömeldim. Pencerenin baktığı oda bana çip takılan laboratuvarı. Harika - İyi Topraklar'a geri dönmüştüm demek.

Sırtımı duvara yasladım ve dizlerimi göğsüme kadar çektim. Birkaç derin nefes aldıktan sonra bir pırpır sesi laboratuvarı doldurdu ve pencereden aşağı bir perde indi. Yalnızca düşünmem yetmişti.

Oda güvenli hale geldikten sonra ayağa kalktım. Bir telefon yığınına gördüm ve birini aldım. Dudaklarımdan yumuşak bir inleme çıktı. Elektrik akımı tüm vücudumu derinden sarstı. Telefonun ses kayıt özellikleri, fotoğraf ve video çekmek için kamerası, yalan dedektörü uygulaması, retina tarayıcı seçenekleri, güvenlik izleme sistemi, barkod tarayıcı ve GPS'i vardı.

Ve şok tabancası.

Bu bir silahtı.

Arkasını çevirdim. Keltoş'un ışınlanma yüzüğündeki sembolün aynısı vardı, bir altta bir de üstte iki tane sekiz şekli.

On iki yaşından beri bir hırsız olan beni telefonu hemen cebe attım.

Diğer tezgâhta, iki beyaz tepsinin üzerinde küçük silindirler vardı. Biri alıp arkasını çevirdim. Altında minik tümsekler vardı, birine vurmak için olduğu kesindi.

Eyvah bir silah daha! Silindirlerin etrafında yine ikili sekiz sembolü görünüyordu. Sembolün birbirinin üzerine bağlanmış iki kare düğüm olduğunu fark ettim. Su kızları düğümler hakkında her şeyi bilir.

Bir avuç bio-silindir de cebime girdi. Teknolojik cihazları incelememi sürdürdüm. İncelemem kargo pantolonumun tüm cepleri dolana kadar sürdü.

Odanın diğer ucunda bir çöp kovasını didiklerken, bir ışınlanma yüzüğü parmaklarımın arasından kayıverdi. "Hadi ama," dedim kovanın daha derinine inerken ama elim sadece cihazların karmakarışık ıvır zıvırlarından başka bir şeye dokunmadı.

Gözlerim yepyeni bir elektrik akımının yoğunluğu yüzünden sulandı. Döndüm ve ışınlanma platformlarına baktım. Birinin tepesinde mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Tezgâhın arkasına gizlendim ve bekledim.

Ama yalnız değildim.

Oh, olamaz. Babamın sesi kafamın içinde yankılandı ve zihnimi kendi düşüncelerimi düşünemez hale gelene kadar doldurdu.

Seçimini akıllıca yap. Tehlikede olan sadece sen değilsin. Birlik'in sana ihtiyacı var. Seni koruyabilirim V.

Dudağımı o kadar sert ısırđım ki ağızıma kan tadı geldi. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de tam duymayı umduğum şeyleri söylemişti. Çünkü şu anda onun korumasına ihtiyacım olduğu kesindi.

27

Beşinci platformdan bir adam çıktık, onu ikincisi takip etti. İlkini gözleri kapalıydı, diğeriye şiddetli kasılmalarla sarsılıyordu.

Bay Kasıntı, "İlginç," dedi. Kısa kollu gömlek, siyah pantolon ve parlak ayakkabılar giymişti. İkinci adamda ise kahverengi bir kazak, sarımsı kumaş bir pantolon ve deri sandalet vardı. Ne garip bir stil.

İkisinin de gümüş renkli saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gri gözleri laboratuvarın dört bir yanına keskin bakışlar atıyordu.

"Duvarlar kapalı," dedi Kahverengi Kazak.

"Belki hafta sonu nedeniyle kapatmışlardır?"

"Daha önce yapmazlardı."

Sesleri havada asılı kaldı. Ten renkleri teknolojik cihazların aydınlattığı odada altın gibi parlıyordu. Onların muhafız olduklarından emindim.

Mor ışıklar başka bir platformun üzerinde yandı. Göğsüm her an patlayıp alev alabilirmiş gibiydi. İki muhafız ellerindeki evrak çantalarını sallayarak yürüdü ve yoldan çekildi. Zorla yutkundum, acaba hangisi bana yardım edecekti?

Şahin onuncu platformda belirdi. Bir poşete kustu -ışınlanmanın en kötü yan etkisi- ve gerindi.

Onların görüntüsü kafamdaki iyi ve kötü imajlarını tamamen siliyordu. Artık anlamıştım. Onların cildine güneş değebilirdi, istedikleri her şeyi giyebilirlerdi, İyi Topraklarla Kötü Topraklar arasında diledikleri gibi yolculuk edebilirlerdi, çünkü onlar özgürdü. Kuralları yıkmıyorlardı. Kuralların koyan onlardı.

Babam özgürdü. Yine, acaba onun benim tarafımda mı olduğunu düşündüm. Yani, ben iyi veya kötü olmak istemiyordum ki yalnızca özgür olmak istiyordum. Etiketin önemi yoktu.

Tabii ki var.

Bu çıldırtıcı ses söylediklerinde haklıydı. Yumruklarımı sıktım ve emrettim. *Baba! Kafamdan defol!*

"Günaydın Brine," dedi Şahin, Bay Kasıntıya başıyla selam vererek. "Hans."

"Duvarlar kapalı," dedi Hans.

Kimse konuşmadı, ancak odadaki teknoloji akımı arttı. Gözlerimi kör eden

bir acı midemi yakıp kül ederken ağzımdan çıkan inlemeyi zar zor bastırdım. İç organlarımda birer birer infilak etmemesi için akımın azalmasını istedim. Kontrol gücüm onlarınkinden baskın olmalı ki isteğim yerine geldi ve rahat bir nefes aldım.

"Merhaba?" dedi Şahin etrafına bakarak. Başıyla duvarlara işaret etmeye başladı ama onları çalıştırmasına izin vermedim. Zihnimle teknolojiyi kontrol etmek çok basit, neredeyse doğal geliyordu. Aynı zamanda da korkunç.

Şahin, "Burada kim var?" diye sordu duvara.

Cevap gelmedi.

Diğer muhafızlara döndü. "Bana her şeyi göster."

Hans, gri gözleri çelik gibi soğuk, bir düğmeye bastı ve duvarlar projeksiyon ekranlarıyla kaplandı. Bir ekranda beş yaşlarında bir erkek çocuğunu bir evde yerde bir şeyler oynarken gösteriyordu. Bronz tenliydi. Parlak gözleriyle doğrudan gözetleme cihazına bakıyordu. El salladı ve annesi gülümsedi.

"Nereye bakıyorsun Surge?" Kadın diğer kameraya döndü. Göremediği besbelliydi.

Başka bir ekranda bir kadın mutfağın bir köşesinde bir şeyle uğraşıyordu. Bir adam, jilet gibi bir takım elbise giymiş, masada oturuyordu. Kadın -kafasında bir İyi şapkası olan ve uzun kollu bluzlardan giymişti- döndü ve adamın önüne bir tabak yemek koydu. Adam şapka giymemişti, kulağının arkasında bir alıcı yoktu, cildi bronz değildi. İyi miydi kötü mü? Yerken doğrudan kameraya baktı. İzlendiğinin farkındaydı - o zaman bunun amacı neydi? Elbette gözetlendiğinin farkında olunca kuralları delemiyordu.

Sonra bir anda kafama dank etti. Çocuk da adam da kontrol edilemeyenlerdendi; benim gibi.

Kaç kere evin içinde şapkamı giymeyi "unutmuştum"? Sayısız kere. Kaç kere pencereden dışarıyı izleyip güneşi cildimde hissetmenin nasıl olacağını hayal etmişim? Fazlasıyla. Kaç kere mutfağın köşesinde teknoloji akımının artmasını, yatak odamda minik beyaz bir ışığın parlamasını, evin girişinde kırmızı bir ışığın çakmasını hissetmişim?

Her lanet gün.

Bir projeksiyonda, Jag'in yatakta uzandığını gördüğüm an nefesim çoktan durmuş gibiydi. Farklı bir defteri açmıştı ve yazıyordu.

"Garip," dedi Hans. "Violet'in odasıyla bağlantımız kopmuş." Duvarın uzak tarafındaki birkaç beyaz ekranı işaret etti.

Şahin küfretti. "Geri sarabilir misin?"

Brine orada durdu, ekranlara bakmıyordu, dudaklarında kararlı bir ifade vardı. Sanki onu tanımam gerekiyormuş gibi hissettim ama hafızamda öyle biri yoktu. Odadaki üç kişiden en çok ona yakınlık duymuştum ama bana yardım etmesi için ona güvenebileceğime emin değildim.

Hans birkaç tuşa sertçe vurdu ve odanın görüntüleri ekranlara yansıdı. Görüntüyü dondurdu ve kendimi gözlerimi yumup konsantre olmaya çalışırken

gördüm. Başımın çok ufak bir hareketi sonucu iki ekran bembeyaz oldu, dizlerimin üstüne düştüm. Birkaç saniye sonra ise tüm ekranlar bembeyaz oldu.

"Duvarlarını kapamış," dedi Şahin, sesinde öfkeden çok şaşkınlık vardı. "Jag'in kaydını başa sar." Zaman geri sarılırken Jag'in odasının görüntüsü dalgalandı. "On iki saat geriye git," dedi Şahin, "her şeyi görmek istiyorum.

Ve her şeyi gördü, konuşmamızı, Zenn'in yüzüğünü fark etmemi. Gözlerimi kapatıp Hans'ın elektronik ekranına odaklandım. Okuyucu girişinden sızdığımı hissettim, minik devreleri ve pimleri gördüm. Mekânizmanın donmasını isledim, cihazlar ve çarkların yavaşlamasını izledim, nihayet durdular. Elektronik akım da azaldı.

Gözlerimi açtım ve geriye düştüm, yorgunluktan ölüyordum. Gözlerimin arkası alev alev yanıyordu. Ama Jag'in bir şeyler yazdığını gördüğüm ekranlar beyaza dönmüştü işte. Zihnim az önce ne yaptığımı düşünürken hızla çalıştı.

Hans sinirli sinirli tuşlara basıyordu. Şahin, "Durum raporu," diye bağırdı.

"Tamamen devre dışı," dedi Hans. "Tüm tesis. Özel Güçler. Arananlar. Her şey."

Şahin'in gözleri pek insanı olmayan bir ışıkla parladı. Cebime uzandım, telefonu yakaladım; Hans'la Şahin'i haklamaya karar vermişim. O ikisinin yerine Brine'la şansımı deneyecektim.

Başka çarem yok, silahı çalışır duruma getirirken aklımdan geçen bu oldu.

Evet, var. Her zaman başka bir çare vardır.

Kapa çeneni baba. Şimdi baba nasihati dinleme zamanı değil.

Köşeden başımı uzattığımda bir çift parlak ayakkabının yakınlarımda dolandığını gördüm. Brine nerede olduğumu biliyordu ama öylece duruyordu. Hızlıca şimdi ne yapmam gerektiğini düşündüm. Brine ekibini haklamamda bana yardım eder miydi?

Şahin ve Hans elektronik ekranların oradan uzaklaşmıyordu, her ikisi de telefondaydı. Hans "Thane Myers'ı bulun," diye haykırdı.

Bir kâğıt parçası süzülerek yere düştü - ismim yazılıydı. Hemen yakaladım ve kürsünün arkasına çömeldim. *Telefonlarını yok et. Onları gebert.* Elyazısı tanıdık değildi ve aceleyle yazıldığı belli oluyordu. Bana henüz bir not göndermiş olsa da anlık bir kararla Brine'a güvenmeyi seçtim.

Zihnimi kullanarak telefon sinyallerini engelledim.

"Lanet olsun!" diye çığlık attı Şahin.

Bir şaşkınlık homurtusu çıkaran Hans, duvara bir şey fırlattı. Parçalanma sesini duyar duymaz ayağa kalktım ve telefonumla ona nişan aldım. Gönder bastım, boğuk bir düşme sesiyle yığıldı.

Şahin bana doğru döndü, ellerini havaya kaldırmıştı, ateşkes ister gibiydi. Telefona bir bakış attı. "Baban..."

Yeniden ateş ettim, diyeceklerini duymak istemiyordum, özellikle de babamla ilgili olanları. Aniden öne doğru kapaklandı, gözleri hâlâ açıktı. Telefonundan dumanlar çıkıyordu, konuşma sona ermişti. Saniyelerin birbiri ardına geçtiğini hissettim, her biri bir öncekinden daha uzun, acılı ve korku doluydu, dahası babamın çıkagelmesi olasılığı vardı. Bir yanım, çaresizce cevap arayan yanım bunu istiyordu. Ama daha ağır basan diğer yanım onu ve kontrol taktiklerini yakınlarda istemiyordu.

Brine'la yüz yüze geldim, telefonu göğsüne doğrultmuştum. "Kimsin?"

Yavaşça iki elini havaya kaldırdı, ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılırken gözlerini kırptırdı. "Etkileyici. Çok güzel." "Güzel" deyişi fazlasıyla tanıdıkta ama hafızamda bir türlü bulamıyordum.

"Kimsin?" diye sordum yeniden. Telefon terli ellerimden kaydı. Bakışım saçından yüzüne doğru gezdi, tipiyle bir isim eşleştirmeye çalışıyordum.

"Kıpırdama." Brine eğildi ve bir dolaptan bir şey çıkardı. Sonra etiketli elimi yakaladı ve parmaklarımın üzerine gümüş renkli bir eldiven geçirdi. Minicik dişler bileğime saplandı. Metal eriyerek ikinci bir deriye dönüşüp elimi kaplarken acıyla bağırdım. Parmağımdaki etiket yavaşça derimden ayrıldı.

"İşte," dedi. "Artık sinyal falan yollayamaz." Geri adım attı ve bana cilalı gümüş gibi parlayan gözleriyle baktı.

Önce elime sonra ona baktım. "Ve sen de?.."

"Pace Barque," dedi. "Jag bana hakkında bir sürü şey anlattı."

Oda etrafımda döndü. Duvarlar beni ezmekle tehdit etti. Şimdi onu neden anılarımda hiçbir yere yerleştiremediğimi anlamıştım. Onlar Jag'in anılarıydı çünkü. Ayaklarımın üzerinde sallanmadan durmaya çabalarken telefonu düşürdüm.

Pace bir sandalyeye oturmama yardım etti, tıpkı Jag gibi konuşuyordu. Aksanı veya sesiyle kontrol etmesi değil de sesli harfleri söyleyişi ve, "otur", "iç" gibi bazı kelimelerin dudaklarından tek seferde çıkmasıydı.

Oturdum.

İçtim.

Geçen bir dakikanın ardından Pace'e baktım. Sırıttı ve Jag'le arasındaki benzerlik göz ardı edilemez oldu. Dudaklarım aptal gibi kıvrıldı, tıpkı Jag'i ilk gördüğümde yaptıkları gibi.

"Bak." Bir elektronik ekranı bana çevirdi. Jag'in yüzü ekranı doldurdu. Sonra defterini kaldırdı. *Selam Pace, selam Vi.* yazmıştı.

"Nasıl olur? her şeyi biliyor mu?" diye sordum.

Pace güldü. "Bizi görebiliyor ve duyabiliyor ama biz onu duyamıyoruz," o açıklarken Jag dellere bir şeyler çiziktirdi.

"Bana neler olduğunu söyle artık," dedim e-ekrana bakmayı reddederek. "Etiketi çıkarmam gerekiyordu. Ben, şey, birisi bana bir muhafızın yardım edeceğini söylemişti. Sen bir muhafızsın herhalde?"

Pace kollarını kavuşturdu, suratı asılmıştı. Başka tarafa baktım ama bu kez de bakışlarım Şahin ve Hans'ın kıpırtısız yatan vücutlarına denk geldi. Zorla yutkundum, göğüs kafesleri inip kalkıyordu ama yere düşüşleri bir türlü gözümün önünden gitmiyordu.

Bazı şeylere mecbursun, öyle değil mi?

Babamın haklı olmasından gitgide daha fazla nefret ediyordum. Yanlış olanın tarafındayken nasıl olup da haklı olabiliyordu?

Belki de yanlışın tarafında değilimdir.

Git buradan! diye düşündüm, Pace'le konuşmayı bitirene kadar babamı güvenli bir mesafede tutmak için bu emre ihtiyacım vardı. Daha sonra bir ara babamın benim için iyi mi kötü mü olduğuna karar vermeye ihtiyacım vardı ama işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Ben de yeniden Pace'e baktım, içinde öfkeyle karışmış bir kuşku vardı. E-ekranı işaret etti ve yürüyerek uzaklaştı. Jag yine o aptal defterini havaya kaldırdı, parmaklarıyla her iki yanı sıkıca tutmuştu. Bu kez deftere şöyle yazmıştı: *Özür dilerim Vi. Gerçek bir pisliğim ben. Lütfen kızma bana. Seni seviyorum.*

Tabii ki aptal dudaklarım bana karşı geldi. Gülümsedim ve öne doğru eğildim ki her şeyin affedildiğini ve elbette benim de onu sevdiğimi anlasın.

"Şimdi, can sıkıcı işlerin bir kısmını hallettiğimize göre konuşmaya başlayabiliriz." Pace e-ekranı elimde hızla kapıp, "Görüşürüz Jag," dedi ve kapattı.

"Demek sen Vi'sin. Jag'in senden neden hoşlandığını anlamak zor değil." Kelimeleri birden fazla anlam içeriyordu ve bunların hiçbirini sevmemiştim.

"Jag senin gittiğini ve onun tek başına kaldığını söylemişti," dedim.

"Sen de yalanlar söyledin," dedi Barque ailesinin alametifarikası omuz silkiş eşliğinde. Bu, *Jag yapması gerekeni yaptı*, demek oluyordu.

Sanki bir yalancı olduğumu bilmeye ihtiyacım varmış gibi... Barque ailesinde, insanları söylediği her beyaz yalanla yargılamak genetik bir özellik miydi acaba?

"Ayrıca, tam olarak yalan da değildi. Jag tek başına. Dört yıl önce muhafızlara katılmak için bıraktım onu."

"Ne mutlu sana," dedim. "Şu lanet şeyi çıkarmama yardım etsene."

Parmak ucuyla hafifçe bombe yapan yüzüğe dokundu. Gözlerini kapattı ve önce yüzüğü daha sonra elimi ve tüm kolumu ovalamaya başladı. Elleri bana Jag'inkileri anımsattı. Ama dokunuşu değil.

Bir anda bıraktı ve gözlerini açtı. "aradığın muhafız burada değil," dedi sesi robotumsu ve çok garipti. Aniden masanın üzerine doğru düşüverdi.

"Pace? Pace? Uyan." Bir elimi omzuna koydum ve bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdim. Gözlerini ağır ağır açtı ve kafasını salladı.

"Vi," dedi yüzüne renk yeniden gelirken. "Burada tehlikedesin. Etiket tehlike anında çıkarılamaz. İpucun sana bunu söylemiyor muydu?"

"Evet... Ama bilmiyorum... Dur bir saniye," dedim, "ipucunu nereden biliyorsun?"

"Bizim de casuslarımız var," dedi. "İyi Topraklar yıllardır güçten düşüyor. Neden olduğunu merak ettin mi hiç?"

Hayır, etmemiştim, hâlâ toplum üzerinde yüzde yüz kontrolleri var gibiydi. Annemi düşündüm, hâlâ körü körüne onlara boyun eğen annemi... Ama öte yandan o çiftçinin özgürlük çılgınlıkları atan o yasadışı kitabı vardı.

Kafamı salladım, hiçbir şeyden emin olamıyordum.

"Birlik İyi Topraklar gibi bazı yerlerin düşük uyarı seviyesinde olmasına izin veriyor, böylece kontrol yeteneği olanları bulabiliyorlar." Pace dile getirmedi ama benim gibi insanları kastettiği belliydi.

"Peki ya Kötü Topraklar?" Lyle Schoenfeld'in kitabını düşündüm, Jag'in annesi ve babasını, İyi Topraklar'dan yirmi beş yıl önce nasıl ayrıldıklarını.

"Kötü Topraklar gibi yerler kontrol gevşediğinde ortaya çıkar. Kişisel özgürlük için savaşmak insanın doğasında var. Belli yetenekleri olmayan insanların kontrol edilmeyen şehirlerde yaşamalarına izin verilir. Yine de komşu topraklardan gözetlenmek de yine kontrol edilmek sayılır ama bu sadece bir süre içindir."

"Yani, Deniz, özgür bir yer mi?"

"Deniz okyanus kıyısında bir bölge, bugünlerde Birlik'le bir anlaşma

içerisinde. Bir Düşünürleri var ama insanları kontrol etmiyorlar. Anlaşmalı lider gibi bir şey ve insanları..."

"Özgür bırakıyor," diye tamamladım.

"Dünyamızda ne kadar özgür olabilirsen o kadar," diye onayladı Pace. "Orada bir muhafız var, yetenekleri olanlara politik sığınma hakkı sunuyor. Sana da yardım edecektir."

Gözlerimi ovuşturdum, yatıp gelecek on yıl uyumayı istiyordum. "O muhafızın adı ne?" diye sordum.

"Gavin." Gözlerini ceplerime dikmişti. "Görüyorum ki silahlarımızı yağmalamışsın. Onlara ihtiyacın olacak. Gavin'e en kısa zamanda orada olacağımı söyle." Ses tonundan bunun çok acil olduğu anlaşılıyordu.

"Söyleyeceğim... Ama eğer bana Thane ve Özgürlük şehri hakkında bildiklerini anlatırsan."

Pace'in bakışları sertleşti. "Thane Birlik için çalışır. Burada, orada ve her yerdedir."

"Özgürlük?"

"Birlik'in anavatanı. Özgürlük dışında her şey var. İyi Topraklar'ın on kat kötüsünü düşün."

Elektrik akımı havada titreşmeye başladı, ancak Pace farkında değil gibiydi.

"Burada büyük tehlike altındasın," diye devam etti. "Eğer İyi Topraklar'da yakalanırsan bu Düşünürlük eğitimi için Özgürlük'e sürülmen anlamına gelir. Tesiste kalmaya da devam edemezsin. Thane bugün akşam Kötü Topraklar'a ulaşması planlanan yepyeni ve korkunç bir cihazının son testlerini yapıyor. Onu getirmeden önce kaçman gerek. Eğer seni Özgürlük'e götürmeyi başarır, tutuklanırsın."

Havadaki akını gözlerimi sulandıracak kadar artmıştı. Engellerim birer birer yok oluyor, duvarlar hayata dönüyordu. Pace'e soracak daha bir düzine sorum vardı; Keltoş'u Şahin'i, kime güvenmem gerektiğini sormak istiyordum, ünutu yerine kollarımı boynuna doladım. "Thane geliyor, gitmem gerek. Teşekkürler Pace. Kendine dikkat et."

"Sen de Vi. Kardeşimin zor bir hayatı var. Seni kaybederse ölür."

Ondan uzaklaşıp yüzünü inceledim. Gülümseyişi keder yüklüydü. "Genelde çok fazla konuşmaz ama senin hakkında neler hissettiğini biliyorum. Sen onun Tasma'sısın."

Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama artık soru sormaya vaktim kalmamıştı, ben de daha sonrası için hafızama kazıdım.

"Bunu Jag'e iletme vaktim olmamıştı. Alabilir misin?" Pace bana cihazla yüklü bir çanta uzattı ve çantayı omzuma asarken Jag'e bir şeyler iletme için nasıl vakit bulduğu üzerinde çok az düşünebildim.

"Vi!" Platforma doğru yönelirken Pace arkamdan seslendi. "Beni bayıltman lazım."

Birini şok tabancasıyla bayıltmak, o kişi sevmediğin biri bile olsa gerçekten zor. Hoşlandığın birini bayıltmayı düşünemiyorum bile. Can acıtıyor. Gerçekten fena. Tamam, Şahin ve Hans muhtemelen bunu hak ediyordu. Ama Pace? Jag'in abisi Pace? Evet, onu bayıltmakla sırf ona değil, kendime de işkence edecektim.

Ama yaptım. Korkunç derecede hatalı nişan aldım ve ateş kolunu ancak sıyırdım. Yine de yere bir çuval taş gibi düştü. Nabızı bileğinde hâlâ belirgince atıyordu. Pace'in saçını kulağının arkasına attım ve en azından Jag'in bir dostu var diye düşündüm.

Bu Jag hakkında düşündüm son iyi şey oldu. Pis yalancı şişko. *Ooh, çok yalnızım. Öp beni Vi, kendimi kötü hissediyorum.* Saçmalık.

Yedinci platforma girdiğimde sıranın sonundaki titreşmeye başlamıştı. İsmimi söyledim ve odada kimse belirmeden önce milyonlarca parçaya ayrıldım.

Tesise geri döndüğümde sessiz koridorlarda koştum, öfkem artık içimde nefes alan, kanlı canlı bir yaratığa dönüşmüştü. Zenn beni bir öpücükle kandırmıştı. Jag de öyle. Babam bana sarılırdı. Belki de ben bunun bir sevgi gösterisi olduğunu düşünürken o bana ihanet ediyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Nasıl anlamazdım? İnanmıştım, hem de üçüne birden - Zenn'e, Jag'e ve babama.

Jag'in kapısına ulaştığımda çılgın öfkem zincirlerinden boşanmaya hazırdı.

Kapıyı çalarken aynı anda içeri girdim. Jag pencerenin altında bir çalışma masasında oturmuş, o salak defterine bir şeyler yazıyordu. Kafasını defterden kaldırdı, yüzü neşeye ıslı ıslı parlıyordu - beni görene kadar. "Çok kızmışsın sen."

"Öyle mi?" Pace'ten aldığım çantayı yere fırlattım, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı. "Sinirden patlamadan önce bana her şeyi anlatsan iyi edersin."

"Bunun olmasını istemem tabii." Dudakları o sinir bozucu seksiliğiyle büküldü. Eğer bu kadar yakışıklı olmasaydı, muhtemelen yumruğumu suratına geçirmiştım. Ama yüzünün güzelliğini bozmayı hiç istemedim. Tamam, belki birazcık istemiş olabilirim.

"Tasma da ne demek oluyor?" diye sordum.

Jag'in gözleri korkuyla parladı ama sonra gülümsedi. "Sana bunu Pace mi söyledi?"

"Evet. Pace'i anlat o zaman. Neden daha önce ondan hiç bahsetmedin? Ben

Keltoş'la dövüşürken, etrafta gizli gizli dolaşırken ve ağlamaktan gözlerim şişmişken siz ikiniz koca bir parti veriyormuşsunuz meğer. Ah bir de..."

"Ağlıyor muydun?"

Onu duymazlıktan geldim, "...sonra Şahin'i ve genç bir başka muhafızı haklamam gerekti, daha sonra da abini. Bu arada abin de epey tatlıymış. Tüm bunları o lanet etiket üzerimdeyken yaptım. Görünen o ki ondan kurtulmam için..."

"Bir dakika, Pace'in tatlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evet, bunu tepkisini ölçmek için özellikle söylemiştim. "...Gavin adlı muhafızı bulmam gerek ve onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ayrıca ceplerim silah dolu. Silah Jag! sanki savaşa falan gidiyoruz. Babam..."

"Gavin mi? Pace'e *tatlı* derken tam olarak ne demek istedin?"

"...gelmeden buradan çıkmayı beceremezsek, Özgürlük'te bir ömür boyu Düşünür olarak tıklı kalacağımıza emin olabilirsiniz."

Bunu söylerken bile, belki babama bir kez sarıldığımı ve bir anda her şeyin bambaşka olduğunu hayal ettim. Gözlerinin içine baksam...onunla konuşsam...uzun zamandır zihnimdeydi ama gerçekten hangi tarafta durduğunu belli etmiyor, aksine söyledikleriyle anlamamı daha da zorlaştırıyordu.

Ama babamın benim taralımda olmadığını kesin olarak öğrenmek de istemiyordum. Çünkü o eğer bir İyi ise, onu yeniden sonsuza dek kaybetmiş olacaktım.

"Neden orada dikiliyorsun? Söylediklerimi duymadın mı? Hazırlan haydi."

Hareketsiz bir şekilde ayakta dikilmeye devam etti.

"Kendi teknolojik ıvır zıvırlarını kendin taşıyacaksın. Çok ağırlar."

Babamın yakınlarda olduğunu hissetmiyordum, ben de Jag'in yatağına yığıldım ve gözlerimi kapadım. Uyumamıştım ve bir ağrı kesici çubuğa ihtiyacım vardı. Jag oturduğunda yatak sarsıldı. Bana dokunmasını bekliyordum ama buz gibi parmakları koluma değdiğinde yine de irkildim.

Bana bir ağrı kesici çubuk verdi (lanet herif). "Vi, Tasma, seni dolduran, tamamlayan biri demek," dedi. Yumuşak sesi ruhumun en derinlerine dokunuyordu. "Seni o kadar tamamlar ki o kadar doldurur ki bir tasma ile boğulduğunu hissedersin."

Bu birine söylenebilecek en güzel şeydi gerçekten (lanet, pislik herif).

Kollarıyla beni sardı ve göğsüne yatırdı. "Ağlıyor muydun?"

"En son burada olduğumda beni öldürecek gibi davranmıştın."

Alçak sesle kıkırdadı. "Pace'i tatlı mı buldun?" Sesi mesafeli ve kıskanç bir tondaydı.

Omuz silktim. "Kardeşine çok benziyor."

Eldivenli elimi tam etiketin olduğu yerinden öptü. "O halde Gavin'i görmeye gidiyoruz."

"Evet. O Deniz'de bir muhafız," diye homurdandım. "Muhafızlar! Üç tanesini

bayılttım. Bunun cezası idam falan olmalı."

"Evet, bu yüzden buradan çıksak iyi olur." Kalktı ve şifonyerden çıkardığı giysileri daha önce hiç görmediğim bir sırt çantasına doldurmaya başladı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum.

"Pace. O, şey, buraya geldiğimden beri bir-iki defa ışınlanarak yanıma uğradı da."

Dilimin ucuna gelen sözler çok uygunsuzdu, o yüzden ağzımdan fırlamasınlar diye onları yutmak zorunda kaldım. Bana kendininkinin aynısı bir çanta fırlattı. "Bu da seninki. Git eşyalarını topla. Kitabı da unutma."

"İyi," dedim. "Ama bana her şeyi yolda anlatıyorsun. Benim yalancı olduğumu mu düşünüyorsun? Sen benden on kat betersin. Ve silahları da sen taşıyacaksın Bay Kaslı."

Bana bakıp utanmazca sırtıttı. "Ne diyebilirim ki? Kötüler yalancı doğar. Bir de kendine bak!"

Teknolojik silahları ve yedek kıyafetleri sırt çantasına aktarmak yalnızca iki dakikamı aldı. Duvarı bir şişe su ve protein paketleri istemek için çalıştırmıştım ki kapı açıldı.

"Vi? Haydi, gitmemiz lazım," dedi Jag.

İç geçirdim, çantamı sırtladım ve silah telefonu cebime soktum. Elime uzandı, birbirimize dokunduğumuzda elinden vücuduma bir elektrik akımı geçti. Bunun iyi bir işaret olmadığını düşündüm. Belki de İyi bir şeyin -veya birinin- çok yakında olduğuna işaretledi. Buradan kaçmak zorundaydık, hem de hemen.

"Işınlananayız," dedi Jag ve haklıydı. Her platform belirli bir yere ışınlanmak üzere programlıydı ve nereye varacağımızı önceden bilemezdik. Onları yeniden programlamak için de zamanımız yoktu.

"Pencereye ne dersin?" Dalgalandıran perdelerle doğru uzun adımlarla yürüdüm ve açtım. Karşıma bembeyaz bir duvar çıktı. "Bir yansıtıcı," diye fısıldadım. Seçeneklerimiz azalıyordu. Keşke şansım varken Keltoş'tan o salak yüzüğü alsaydım diye düşündüm.

"Gel bebeğim. Ön kapı." Koridora giden Jag'i takip ettim, ikimiz de koşuyorduk. Duvarlara bakmamaya çalıştım ama onlar çeşit çeşit yüzlerle kaplanırken gözlerim ister istemez kaydı.

Yeşiller.

Babam.

İdareci.

Tanımadığını diğer Düşünürler.

Hareket edip konuşuyorlardı. E-ekranlar yazıyorlardı. Lobiye doğru koşan bana ters ters bakıyorlardı.

Zenn ve Özel Güçler ekibi tek çıkışın önünde bir duvar örmüştü. Zenn

gölümsedi, kapkara camlı güneş gözlüklerinin ardında kontrol altına alınmış gözlerini görür gibi oldum.

"Gitmemize izin vermelerini söyle," diye fısıldadı Jag.

Onlara yaklaşıırken, "Kapana kısıldınız," dedi Zenn.

Bizi bırakın da gidelim, izniniz var. İdarecinin emri. Bu cümleleri beynimde tekrarlayıp durdum, her birine bunları tek tek söylüyordum.

Birer birer geriye çekildiler, bir tek Zenn kaldı. "Vi," dedi, isminin arkasında umutsuz bir şeyler gizli gibiydi.

Jag beni çekti ama elini ittim. Uzanarak Zenn'in gözlüklerini çıkardım. Gözlerinde keder dışında hiçbir şey yoktu.

"Yardım et," diye yalvardı Zenn. "Ben...yapamıyorum. Gücüm yok... baban..." Sesi kısıldı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. Yanağını avcumun içine aldım, bir zamanlar bana ne kadar çok şey ifade ettiğini hatırladım - hâlâ da ediyordu. Onu bizimle Deniz'e götürmekten daha fazla istediğim bir şey yoktu hayatta.

"Seni seviyorum Vi. Beni unutma." Zenn gözlerini açtığında yine buğulanmalardı. Sertleşti ve çıkışa doğru yürüdü.

"Haydi Vi. Kontrol altına girdi. Gitmemiz gerek." Jag beni Zenn'den ayırdı. Ruhumdan bir parçanın orada kaldığını hissettim. Bu kadarını hak ediyordu.

Jag ani bir nefes aldı ve durduğunu fark etmediğim için ona çarptım.

"Thane," dedi Jag, sesi alçak ve uyarı doluydu. "Yoksa Lyle mı?"

Jag bu ismi söylediğinde zihnim birden netleşti. Yükselerek Jag'ın omzunun üzerinden baktım, babam kapının önünde duruyordu.

"Violet, sana o etiketi çıkarmanda yardım edebilirim." Babamın sesi üzerime bir kova buzlu su boca edilmiş etkisi yarattı. Her bir hücremi titretti ve onun bir Düşünür olduğunu belli etti. Bunu büyürken nasıl anlamamıştım bilemiyordum. O anda ondan nefret ettim, öncelikle Zenn'i kontrol ettiği için.

"Senin yardımına ihtiyacı yok," diye hırladı Jag.

"Hele seninkine hiç yok," diye karşılık verdi babam. "Durumu olduğundan da zor hale getiriyorsun."

"Ve hep getireceğim." Jag geriye doğru minicik bir adım attı ve beni daha da uzağa itti. "Senin için çalışmayacağım. Birlik'e hizmet etmeyeceğim. Ne şimdi ne de hiçbir zaman."

"Bu senin görevin."

"Sana bir kere söyledim Lyle, sana çalışmaktansa ölürüm."

Elimle Jag'ın elini yakaladım ve sıktım. Babamın bakışı hareketimi takip etti ama Jag'ın diğer ismini kullanmasını umursamadı.

"Violet? Senin seçimin nedir?"

Onu karşımda kanlı canlı görmek işimi hiç kolaylaştırmada Sadece gerçeği kabullenmesi daha da zor kıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sesimin çıkması için öylesine çabalamıştım ki boğazım tahriş olmuştu.

"Jag sesini kullanmayı reddediyor; Birlik'in buna ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bilmesine rağmen. Ve sen, benim yetenekli evladım, sende kontrol

yeteneği var. Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

Harika bir soru. Aklıma tek gelen, "Sana yardım etmeyeceğim," oldu.

"Bunun doğru cevap olduğunu söyleyemeyeceğim." Gözleri öfke, acı ve iğrenmeyle parladı. "Yeteneklerini kullanmak senin bir sorumluluğun. Yardımına ihtiyacı olan insanları nasıl geri çevirirsin?"

Jag babamın lafını kesti. "Yardım derken onları kontrol etmekten bahsediyorsun değil mi? Yaşadıkları dünyadan bihaber, cahil bir hayat sürdürmeleri için onların beyinin yıkamaktan?"

"Hayır, onlara kurallar koymaktan bahsediyorum. Suyu kirletmemeleri için. Tüm ağaçları kesmemeleri için. Hastaları ve fakirleri aşağılamamaları için. Bencil seçimleriyle kendi kendilerinin sonunu getirmemeleri için." Babam sakın ve mantıklı bir sesle konuşsa da yüzü kıpkırmızı olmuştu. Yumruklarını sıkmıştı ve sanki giderek büyüyor, yükseliyor ve tıpkı ben çocukken olduğu gibi tepemden bakıyor gibiydi. Artık biliyordum: O sapına kadar iyiydi.

"Git buradan," diye emretti Jag. "Hemen." Elimi sıktı, bunun Jag-dilinde *Yardım et* demek olduğunu anladım.

Kelimelerini zihnimden tekrarladım ve babamın kenara çekildiği bir sahne hayal ettim.

İyi Topraklar'a geri ışınlanıyordu. Uzun bir öğlen uykusu çekiyordu.

"Ciddiyim Thane. Bırak gidelim yoksa sesimi üzerinde kullanmak zorunda kalacağım."

Jag'ın sesi o kadar güçlüydü ki içimde babamı bizi bırakmaya zorlamak için yoğun bir istek doğdu. Yine zihnimde babamın gitmemize izin verdiği sahneyi oynatmaya başladım. Jag emretti, "Yolumuzdan çekil."

Babamın bakışları bulutlandı. Yana kaydı. Jag'ın sesi ve benim zihin kontrolüme direnmeye çalışırken ağzından bir inilti çıktı. Dizlerinin üzerine çöktü, kafasını ellerinin arasına aldı. Kalbime bir şey battı. O adam babamdı. Aile bağları falan işte.

İki adım atmıştım ki ağır bir el omzuma kondu.

"Beni hatırla Vi," dedi Zenn hırıltılı sesiyle. "Senin tarafındayım."

Sonra Jag beni çekerek kapıdan çıkardı, babam benim doğduğum güne lanetler yağdırıyordu. Gözlerim parlak gün ışığında kör olmuştu. Tökezledim, babamla ilgili acı verici düşünceler ve Zenn'le ilgili kafa karıştırıcı anılara saplanıp kalmıştım.

Koşarken, bir hıçkırık boğazımı tırmaladı.

Yalnızca kum ve ihanet vardı.

Çöl manzarası kendini sonsuza dek tekrarlıyordu, tıpkı çok- harika-olmayan ve çok-özlenmeyen babamla ilgili işkence eden düşünceler gibi.

Acayip dallan olan uzun boylu bitkiler ufukta benek benek duruyordu. Her santimetresi sivri dikenlerle kaplanmış dallar garip açılarla büyümüştü. Nöbet bekliyor, çorak arazinin kimbilir hangi gizemlerini koruyorlardı. Üzerime vuran güneş her gözeneğimden ter fışkırmasına sebep oluyordu.

"Jag," dedim nefes nefese. "Durmam gerek." Dizlerimin üzerine düştüm, ciğerlerime hava doldurmaya çalıştım. Neyse ki Jag de benim gibi soluksuz kalmış gibi görünüyordu.

"Peki," dedi. "Ama yalnızca bir saniye. Bir yudum bir şey içeriz." Sırt çantasını çıkardı, askıların olduğu yerde ter izleri vardı. Bir şişe su çıkarıp bütün şişeyi kafasına dikti. Bir tane de bana uzattı ve ben de aynısını yapmaya çalıştım ama büyük bir kısmını tişörtümün önüne döktüm.

Jag bir başka şişe çıkarıp yarısıyla başını serinletti, kalan yarısıyla da benim başımı ıslattı. Ilık su, alev alev yanan cildimi rahatlatı.

"Haydi gidelim," dedi. Çantasını topladı ve ayağa kalktı. "Ah, kolların."

"Giydiğim tişört kollarımın büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Kolum parlak pembe bir renk almıştı, dokundum. Canım yandı. Belki de her yerimi örten giysiler giymek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Jag çantasının dibine uzanmıştı. "Al bebek. Bunu giy. Sıcak gelebilir ama yanmandan iyidir." Bana uzun kollu hapisane bluzunu fırlattı.

"Tüm eşyalarımızı aldıklarını sanıyordum." Bluzu kafamdan geçirdim, bir açıklama bekliyordum. Yüzünden şiddetli bir rahatsızlık ifadesi geldi geçti, çok acelesi varmış gibiydi. "Evet?"

"Hepsini Pace aldı," dedi Jag. "Yemekleri ve diğer her şeyi. Haydi gidelim. İlerideki yamacın orada bir dere ve bizi saklayabilecek birkaç ağaç var. Dar boğazı geçip silahsızlandırılmış bölgeye adım attıktan sonra Thane bizi tutuklayamaz." Gözlerinin etrafında endişe çizgileri belirdi. "Haydi, hâlâ uzun bir yolumuz var."

Antlaşmalarla ve Pace'in eşyalarımızı geri alma yetkisiyle ilgili sorularımı bastırdım. Yakalanmaktansa kafası karışık olmak daha iyidir.

Ve koştum.

Ciğerlerim işini yapıyor ama vücudumdaki her kas isyan ediyordu. Jag'i

yavaşlattığıma emindim ama bir şey demedi ve benim yavaş tempoma ayak uydurdu.

Yamuk dallı ağaçlar ve kırmızımsı kumların görüntüleri birbirine karıştı, neredeyse dik yamaçları bile fark edemeyecek durumdaydım. Sonunda düştüm ve bir daha kalkamadım. Jag bir sonraki tepenin ardında keşif gezisi yapmakla ilgili bir şeyler söyledi. Sanırım ağzımdan bir homurtu çıkarabildim ve gitti.

Kaya yığınlarının yakınlarında olmayı çok isterdim ya da oraya kadar gidebilecek gücüm olmasını.

"Kaylıklar üç dört kilometre ileride," dedi Jag ve yanıma çöktü. "Hava tam karardığında orada olabiliriz."

Sesim tahriş olmuş boğazımdan yaralı bir hayvanın hırıltısı gibi çıktı. Bu Vi-dilinde *Tamam ama şimdi uyuyorum ve tek bir adım daha atamam*, demek oluyordu.

Jag gülümsedi ve kalkmamda yardımcı oldu. "Biliyorum bebek. Oraya vardığımızda uyuruz." Telefon silahlardan birini çıkarıp bana verdi. "Ama orada bizi bekleyen bir karşılama komitesi var."

İç çektim. "Harika."

Toz yığınının yarısına tırmanmıştık ki çömeldi, midesinin üzerinde sürünmeye başladı, ayaklarıyla kumları itip, ellerini tırmık gibi kullanarak ilerliyordu. Kendimi salak gibi hissetsem de onu taklit etmeye başladım. Ama yoğun elektrik akımı utancımından daha ağır bastı.

"Teknoloji," diye fısıldadım. "Tonlarca."

"Kontrol kimde?"

Tepeye ulaştığımızda, teknoloji sinyallerinin oluşturduğu beyaz noktalara gözlerimi kırpıştırarak baktım. Uzakta, turuncu kayalıklar gökyüzüne uzanıyordu. Diplerinde, yoğun ağaç sırasının ve suyun hemen önünde, altın renkli bir kıvılcım çaktı. Ağzım daha da kurudu.

Ateşin parlamasına odaklandım ve etrafında insan zihinlerinin toplandığının farkına vardım. "Yeşiller," diye fısıldadım, babamın orada olmaması beni biraz olsun rahatlatmıştı. "Ve Mekler."

"Ne yapalım?" diye sordu Jag.

"Şey, sanırım Meklerin icabına bakabilirim sanırım." Gözlerimi kapadım ve zihnimi kumların ilerisine taşıdım. "Galiba onlardan ... yirmi tane var. Gelişmiş olanlar şifre çözücü istiyor ama yine de şifresiz de halledebileceğime eminim."

"Ben de başarabileceğime eminim."

Beynimde bir öfke kıvılcımı parladı. Keşke yeteneklerim bana daha önce söylenmiş olsaydı. Bu bilgi sınırı geçerken epey işime yarardı kesin.

"Dünyadan Vi'ye. Haydi bebeğim. Her şey için beni suçlamayı kes artık."

Verebileceğim kusursuz cevabı bastırmak için derin bir nefes aldım.

"Yirmi tane Mek bir sürü sorun demek," diye devam etti Jag.

"Çölde peşimize takılmalarını istemeyiz. Asla durmazlar, güneş onları rahatsız etmez. Teknik olarak antlaşmalar da onları bağlamaz. Of, Mek-lerden nefret ediyorum. Kaç Yeşil var?"

Antlaşmaların kapsamaları hakkında hâlâ bir derse ihtiyacım vardı. Eğer Mekler çöle girebiliyorsa, hiçbir yerde güvende olamayız gibi geliyordu.

"Sonra açıklarım," dedi Jag. "Kaç Yeşil var?"

Öfkem damarlarımda dolaşmaya başladı. Kafamın içine girip düşüncelerimi okumasından nefret ediyordum.

"Vi, kaç Yeşil var dedim." Sesi üzgün gibi değildi.

"On," dedim, başka bir hakareti daha ağızımdan çıkmadan yutarak. "Beş erkek, beş kadın."

"Bu hiçbir şey değil. Neden bu kadar azlar? Belki de onlarla savaşmayacağımızı düşünüyorlar. Garip."

"Jag bana *her şey* garip, sen söylediğin her lanet kelime de dahil." Evet, diyeceklerimi yutmak pek bana göre değildi ve ben çoktan kotamı doldurmuştum.

Cevap vermek yerine omuz silkti, bu beni daha da fazla kızdırdı.

"Tamam, işte seçeneklerimiz," dedi Jag. Yuvarlandı ve sırtüstü yatarak gökyüzünü izlemeye başladı. "Birinci seçenek: burada kalmak ve sabahı beklemek, böylece onları daha iyi görebiliriz. Bu berbat bir plan. Birinci seçeneği unut gitsin. Yeni birinci seçenek: Yakınlaşabildiğimiz kadar yakınlaşıp bütün Mekleri kapatacağız ve diğer on kişiyle dövüşeceğiz."

Cevap vermemi beklemedi. "İkinci seçenek: Yakınlaşabildiğimiz kadar yakınlaşıp, planlarının ne olduğunu dinleyeceğiz. Sonra harekete geçmek için en uygun zamanı bekleyeceğiz. Of tanrım bu da berbat bir plan. Tamam, üçüncü seçenek: Şey, galiba üçüncü seçeneğimiz yok." Sanki benim de ona çılgın planlar sunmanı gerekiyormuş gibi baktı.

"Tamam, önce batıdan başlayalım ne dersin?"

Jag doğruldu, saçındaki kumları silkeledi. "Yol yamacın kenarından doğrudan batıya gidiyor. Başka gidiş yok."

Neden oraya sanki onların orada beklediğini bilmiyormuş gibi gidip, Mekleri kapatıp, diğer herkesi bayıltmıyorduk? Belki aldığım bio-silindirleri kullanabilirdik. Jag onlara oturmalarını falan söylerdi. Yani, o adamın sesiyle *kontrol* etme yeteneği yok muydu?

"Haydi, öyle yapalım," dedi Jag ve kalktı.

Pantolonunu yakaladım ve sertçe aşağı çektim. Düştü ve gözlerimle ağızıma kum doldurdu. Öksürdüm ve tükürdüm. "Bir dakika bekle. Ne yapalım? Bir şey söylemedim ki?"

Gözleri onu yalanlıyordu - bu adam sadece duyguları hissetmiyor, çok daha fazlasını yapabiliyordu.

Ona yumruk attım, sert bir yumruk. Omzuna - çünkü yüzünün güzelliğine bağımlıydım. "Sanki günlüğümüş gibi düşüncelerimi okumandan bıktım."

"Okumu..."

"Kapa çeneni, kapa! Bunun Düşünürlerin yaptığıyla aynı şey olduğunun farkında değil misin? Kafamın içine girip düşüncelerimi okumanın?" Kızgınlık ve

şaşkınlık yorgunlukla birleşince kızıl bir ışıık gözlerimin arkasında çaktı ve söndü. "Planlara bu kadar bayılıyorrsan işte benimki: Beni bırak ve defol. Ben kendi kendime Denize giderim." Kalktım ve tepe boyunca yürümeye başladım, bir yandan gözlerimle saklanacak bir yer arıyordum. Aptal herif, aptal. Yapabiliyor olması, zihnimden geçen her düşünceyi okuma hakkına sahip olması demek değildi.

Sinirim bir kez zincirlerinden boşaldığında, beni yiyip bitirdi ve tüm mantıklı düşünceleri yok etti. Yalnızca ılgın bir öfke vardı. Hayatımdaki her adaletsizlik üst üste binmişti, dünya tepemi attırıyordu ve bunun için bir şeyler yapmaya kararlıydım.

Bir bitkinin arkasına sindim ama biraz fazla yakınlaşmışım. Dikenlerden biri sırtıma battı. Ağzımdan ufak bir acı iniltisi çıkarken aklıma bir fikir geldi. Bu kadar yakından teknoloji kullanmak Yeşilleri ayağı kaldırırdı...

Bir bio-silindir çıkardım ve bitkinin yeşil etine sapladım. Patlamanın ardından etrafı yoğun bir duman kapladı. Bitki titredi ve yukarıdan bir sürü beyaz içek yağdı. Ayrıca birkaç diken içten içe tıttı ve döküldü.

Yeşiller toplanıp bana doğru baktı. Diğer bitkiye doğru atak yaptım, Meklerden yayılan elektrik akımı beni neredeyse kör ediyordu. Gözlerimi kapadım ve konsantre oldum. Sırf hazır hissetmek adına telefonumu çıkardım. Sadece hepsine tek tek kapanmalarını söyleyerek, yirmi Mek'in hepsini etkisiz hale getirdim. Nasıl hareketsiz durduklarını, vızıldamaları olmaksızın gecenin nasıl sessizleştğini hayal ettim.

Ye düşündüğüm şey gerçekleşti.

Bu Yeşilleri gerçekten sinirlendirmişti. Endişeli bağırışları, neredeyse bir kilometre uzaklıktaki gizlenme yerimden duyuluyordu.

Yanlış giden bir şey yok. Violet bit gere gelmiyor. Thane zamanında ulaştı ve onu tutukladı. Bunu düşündüm, çok yoğun bir şekilde düşündüm ve her bir Yeşil'e düşünceyi yolladım. İtir unda hepsi uçsuz bucaksız çöle sırtını döndü ve ateşin başına oturdu.

Giderek artan mide bulantımı bastırdım ve bir bitkiden diğerine geçerken, dikenlerden korunmaya çalıştım. Meklerin silüetleri ateşin ışığında gümüş bir renkle parlıyordu. Ürperdim. Yirmi yüksek teknolojili robotun -benim tarafımdan hareketsiz, sessiz ve ölü hale getirilmiş yirmi robot- görüntüsü tüylerimi diken diken etti.

Serin hava bluzumun ince kumaşından içeri daldı ve güneş yanığı cildimi okşadı. Aynı zamanda hem soğuk hem de sıcak hissediyordum. Başım Mekleri kapatma ve Yeşil'lerin beynini yıkama abalarımından dolayı zonkluyordu. Kendi düşüncelerim, yapabileceklerim, bana işkence ediyordu. Manzara sarsıldı ve kustum.

Bir el omzuma dokundu. Bir anda döndüm ve şok tabancasını ateşledim. Jag geriye doğru uçarak kuma düştü, kolları bacakları farklı yönlerde savrulmuş, gözleri ise kapalıydı.

Yemin ederim o olduğunu bilmiyordum.

31

Jag'şn giysilerinden dumanlar tüterken beynim fırtına gibi çalıştı. Jag mi Yeşiller mi? Jag ölmemişti, ancak ona şimdi yardım etmekle vakit kaybetsem her ikimiz de ölebilirdik.

Silahla yaptığım teknoloji gösterisi gözlerden kaçmamıştı - Yeşiller ateşin başından kalkıp dört bir yana dağılmıştı. Hemen telefonu Jag'in hareketsiz elinden aldım ama huzur dolu yüzüne bakmayı reddettim.

Yeşiller açık alana yayılmaya devam ediyordu. Aceleyle batıya doğru kaçtım ve ardından minik bir derenin kenarında yetişmiş bir dizi ağacın oraya doğru ok gibi fırladım. Bir yandan da Her şey yolunda, mesajlarımı yeniden yolluyordum. Bu, ağaçların yaprakları yeşil, kabukları tanıdıktı. Yanına vardığım ilk ağacın arkasına saklandım.

On Yeşil vardı. Bir de ben. Öylece sağa sola ateş etmeye başlayamazdım. Ben de ağaçtan ağaca sürünerek kamplarının sadece birkaç metre uzağına kadar ulaştım ve saklandım. Gece karanlığı bastırdı, sessizdi ve beni gizliyordu ama korkudan ödüm patlıyordu. Yeşilleri kontrol ettim, onlara tehlike olmadığını, gece kimsenin onlara saldırmayacağını, rahatlarına bakıp muhabbetin tadını çıkarmalarını söyledim.

Dediğimi yaptılar. Hepsi ateşin etrafındaki yerlerine geri döndü. "Violet'i eğitmemiz lazım," dedi bir adam. "Onun doğal yeteneğı Birlik'teki en güçlü İdarecininkini bile geride bırakıyor. Thane'in kızın yeteneğini tüm kapsamıyla açığa vurana kadar beklemekte bu kadar ısrar etmesine şaşmamalı."

"Elektronik kelepçeleri kırması çok etkileyiciydi."

"Hava gemisi pilotuna zihninden onu bırakmasını söyleyerek neredeyse kaçmayı başarıyordu."

Kalbimin göğüs kafesimi patlatacak gibi çarpmasını engelleyemiyordum. Kontrol yeteneğimi kullanarak yaptığım onca şeyi onlardan dinlemek heyecandan midemi büzüştürüyordu. Babam yıllardır beni izlemişti. Beklemişti.

O güzel öfkem yeniden uyandı, damarlarımda dolaştı ve acı tadı ağzıma kadar geldi.

"Beyaz Falezler veya Çiçek Kasabası hatta belki Deniz onu koruyacaktır. Thane bile okyanus bölgesiyle yapılan antlaşmaları tanımalı."

"Jag Barque'in yetenekleri de inanılmaz değil mi? Geçen Ocak ayında bütün konseyi nasıl uyumaya ikna etmişti hatırladınız mı? Yeteneğı yalnızca iki

dudağının arasında diye onu sakın hafife almayın." Bu ses Keltoş'un sesiydi.

"O şehirleri bu kadar başıboş bırakmamalıydık."

"Raporlar, emredildiği gibi, her ay Birlik'e gönderildi," Keltoş'un ses tonu biraz fazla savunmacıydı.

"Biliyorum. Ama adam toplama bölümü hâlâ yeni yıl için kimseyi bulamadı."

"Şu Bower dışında."

Zenn'in soyadını duyunca soluğum kesildi. Bu adam toplama bölümü de neydi ve onu nasıl bulmuştu? Zenn tam olarak ne yapabiliyordu?

"Surge Pennington'ı da unutma. Kameraları bir projeksiyon ekranıymış gibi izliyor. Teknolojiyi hissetme yeteneği çok ileri."

"Violet'inkinin yanına yaklaşamaz yine de."

"Elbette hayır. Bu sabah eğitim için Özgürlük'e gönderildi," dedi bir kadın. Çocuk hakkında konuşurken böylesine rahat olması tüylerimi diken diken etti. Sanki tercihleri olan bir insan değil de hastalıklı zihin-kontrolü oyunlarının bir piyonuydu sadece. Şimdi yakalandığına göre, Pace'in dediği gibi Özgürlük'te hapis kalacak (ne ironi ama!) ve Onlar onun içindeki insanlığı yok edecek, diğerlerinin beyinlerinin nasıl yıkandığını öğretecekti. Öfkemi unutmaya çalıştım ki onları dinlemeye devam edebileyim.

Yeşiller sırayla konuşlu, sözleri giderek daha anlaşılma- hale geliyordu. Batıya haddini bildirme zamanının geldiğinden bahsettiler. İyi Topraklar'ın yirmi beş yıl özgürlüğün tadını çıkardığını ama artık Onlar'ın yeniden kontrolü ele almalarının gerektiğini söylediler. Eğer İyi Topraklar'daki hayata özgür diyorlarsa, kontrol altındaki halini düşünmek bile istemedim.

"Özgürlük kolayca alınabilir."

Keltoş haklıydı. Özgürlük kolayca alınabilirdi. Erkekleri kontrol etmek kadınlardan daha kolaydı, bu yüzden onları hedef aldım. Her erkek elini cebine attı, telefon silahını çıkardı ve emrettiğim anda gönder tuşuna bastı. Bir saniye sonra saklandığım ağacın arkasından çıktım ve en yakındaki iki adama iki telefonumla ateş ettim.

Kadınlar yandaş Yeşillerin ateşiyle yere serilmişti ve diğer iki adam olanları fark edene kadar üç erkeği haklamıştım. Gönder tuşuna bastım ve başka bir adam daha yere düştü. Geriye kalan Yeşil -Keltoş- durmuş, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Ben yaparım," dedim ileriye doğru adım atarak. Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı. "Telefonunu aşağı indir ve ceplerini boşalt."

Keltoş iki telefonunu indirdi, birkaç bio-silindir, altın bir anahtar ve ısınlama yüzüğünü yere bıraktı.

"Şimdi geri çekil," diye emrettim; o bir adım geri giderken ben de bir adım yaklaştım. Çıkardığı cihazları topladım ve ceplerime doldurdum. Yerde hareketsiz yatan Yeşillere bakmamak için çaba harcıyordum.

"Sana yardım edebilirim. Ben Thane için çalışmıyorum. Lütfen, dinle beni Violet."

"Neyse ne," dedim.

"Seni yıllardır koruyorum. Bana inanmak zorundasın."

"İnanmıyorum ama."

"İyi Topraklar'daki onca kuralı çiğnerken seni kim kolladı sanıyorsun? Viol..."

Sessiz olmasını istedim. Surat ifadesi dondu, ağzı yenilgiye uğramış bir şekilde açık kaldı. Işınlanma yüzüğüyle oynadım, parmaklarımın arasında dolaştırıp zaman kazanmaya çalıştım. *Susturucu olmadan susturabiliyorum.* Bu düşünce gözlerime öfke gözyaşlarının dolmasına neden oldu. Peki ya doğruyu söylüyorsa?

"Otur," dedim.

Oturdu.

"Burada kal." Kalacağına emindim. Onu tamamen kontrolüm altına almıştım. Kolayca. Jag'i bulmak için açık araziye doğru aceleyle ilerlerken bacaklarım titriyordu.

Üzerine doğru eğildim ve sarsarak uyandırmaya çalıştım. Adını söyledim. Hiçbiri işe yaramadı. Derin bir nefes aldım ve ona zihin yoluyla seslendim. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve inledi.

"Jag! Jag! Çok üzgünüm."

Yavaşça doğrulup oturdu, yüzündeki ve sırtındaki kumları silkeledi.

"Neden her seferinde sana geri dönüyorum bilmem," dedi, konuşması ağır, sesi uykuluydu. "Günün birinde beni öldüreceksin."

Güldüm. Titrek ve gereğinden fazla yüksek sesli bir gülüş oldu.

"Şaka yapmıyorum."

"Karanlıkta insanların arkasından sinsice yaklaşmamalısın," dedim her zamanki tavrım kendini yavaş belli ediyordu.

"Beni hissedeceğini düşündüm."

"Hissettim ama sen olduğunu hissetmedim, yemin ederim."

"Düşünmüştüm ki bizim aramızda..., neyse." Sesi azaldı ve ayağa kalktı.

"Aramızda ne var?"

Özellikle bana bakmıyordu, zaten baksa da bu karanlıkta yüzünü göremezdim. Yavaşça uzaklaşırken omzunun üzerinden bakıp, "Hiçbir şey," dedi.

Onun sinirden kudurmasını beklemiştim. Şok tabancasıyla bayıltılan birinin böyle sakın olabileceğini bilmiyordum.

Ateşe doğru ilerlerken onu takip ettim ve erkeklerin anlaşılması imkânsız yaratıklar olduğuna karar verdim. Sanki yaptığım ve söylediğim her şey yanlıştı.

Bu da bana annemi hatırlattı. Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi.

Jag Keltoş'un karşısında durdu, etrafına şöyle bir baktı. "Bunu sen mi yaptın? Tek başına?" Bana baktı ve tek kaşını havaya kaldırdı.

Omuz silktim ve bir sırt çantasını karıştırmaya başladım. Turuncu bir ip

buldum. Arkamı döndüğümde Jag ise onların yiyecek ve araç gereç stoklarını yağmalyordu. Yerdeki Yeşiller bağlamak için ipi aldım.

"Bırak onları," dedi Jag. "Buradan gidiyoruz."

"Ne?" diye sordum, arkasına baktım, Keltoş'u derin bir uykuya daldırmıştı.

"En iyi yolculuk zamanı gecedir," dedi, bir sırt çantasının içindekileri yere boşaltırken. İki ışınlanma yüzüğünü ateşe attı; diğer tüm cihazları ve protein paketlerini topladı.

"Hey, onlar ışınlanma yüzüğü," dedim, cebimde hâlâ Keltoş'un yüzüğü duruyordu.

Bana baktı. "Yürüyeceğiz. Deniz izinsiz ışınlanma kabul etmiyor ve doğru insanlarla iletişim kurmak için vaktimiz yok. Kahretsin, doğru insanların kim olduğunu bile bilmiyorum." Gerindi ve çantasını omuzladı.

"Uyuyabileceğimizi söylemiştin," diye mızımızlandım. Şeker tutturan üç yaşında bir çocuk gibi davranmak canımı sıkıyordu.

"Uyuyabiliriz," dedi, bana bakmaya zahmet bile etmeden. "Ama sonra. Deniz'e yürüyerek gitmek birkaç gün sürecek. Bol bol uyuyacak zaman buluruz."

Çılgılık atmak ve ne kadar zalim olduğunu söylemek istedim. Ona ondan nefret ettiğimi söylemek istedim ama sesim kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin vermedi.

"Bunu içten söylemeyeceğini biliyorum Vi." Yine o *bana-her-şeyi-anlat* sesiyle konuşuyordu, bana doğru yaklaştı gözlerini bana doğrulttu.

Beni ağlarken görmesini reddettim, sırt çantamı aldım ve onu bırakıp gittim.

Telefondaki GPS'i kullanarak batıyı buldum ve derenin kıyısı boyunca yürüdüm. Arkamdan geldiğini duyuyordum ama beklemedim, çünkü umurumda değildi.

Jag bana yetişti ve tam arkamdan yürümeye başladı. Elimi tutabilecek kadar yakında, kelimelerin birbirimize verdiğimiz zararı iyileştiremeyeceği kadar uzaktaydı.

Derin vadinin kıyısına geldik. Jag, "Önden buyur," dedi.

Çok sağ ol, diye düşündüm, önümde zar zor seçilen toprak köprüye ve altındaki sonsuz karanlığa bakarak. Birer birer geçmeliydik. Boğazın karşı tarafında silahsız bölgenin sarp kayalarla dolu manzarası uzanıyordu.

Dar köprüye adım atıp ilerlemeye başladım, bacaklarım heyecandan yere basmıyor gibiydi. Diğer tarafa ulaştığımda hemen bir kaya çıkıntısının arkasına saklandım. *Jag yalnız kaldığında ne düşünecek bakalım?*

Öfke damarlarımda dolaştıkça beni daha da batıya götürecek rasgele yollar seçerek ilerlemeye devam ettim. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye güvenemezdik artık. Bana yardım edeceğini söyleyip etmemişti. Etiket, çip ve daha kimbilir neler için beni suçlamıştı. Beni sevdiğini söylediğinde bile, büyük bir ihtimalle yalan söylüyordu.

Bu canımı acıttı. Çok acıttı. Evet, tamam, ben de yalancıydım ama bu konuda

değil. Ben o salak Jag Barque'ı gerçekten sevmiştim.

Peki ya babam -ve tüm diğer isimleri- onu hâlâ seviyor muydum? Bilmiyordum. Aile her şeyden önce gelirdi değil mi? Ama aile aşktan da önce mi gelirdi? Seçimler yapmaktan? Özgürlükten?

Babamın tesiste yaptığı konuşmayı yeniden aklımdan geçirdim. Belki de haklıydı. Belki de birilerinin insanları hizaya getirmesi gerekiyordu.

İlkokuldan görüntüler gözümün önüne geldi. Sokakta yaşayan yaşlı insanlar.

Yiyecek bir şeyleri olmadığı için kemikleri neredeyse vücutlarından dışarı fırlayan çocuklar.

Onlara sevgi gösterecek kimsesi olmayan insanların boş bakışlı, bitkin yüzleri.

İdareciler Birliği bunların hepsinin üstesinden gelmişti. Kontrol yeteneğimi, toplumumuzun yoksulluk, çöküş ve açlık durumuna geri dönmesini önlemek için kullanmak bu kadar korkunç muydu?

Kolay bir seçim gibi görünüyordu. Ama değildi.

Kendimi zorlayarak bir ayağımı diğerinin önüne atmaya devam ettim. Rahatsız edici düşünceleri kafamdan atmak için bir tane güzel anı aradım.

Ty'ın bana mor şekerlemelerle süslü bir pasta yaptığı onuncu doğum günüm aklıma geldi. Ty kek hamuruna renk vermek için payına düşen son vişneleri kullanınca annem çok kızmıştı.

Ama Ty'a ceza vermedi. Annem ona bayılırdı. Ty ona kekin ne güzel kabardığını gösterince annem gülmüş ve her doğum günüm için hakkım olan tek fotoğrafı çekmek için çoğaltıcıyı çıkarmıştı. Fotoğrafta ben yoktum.

Güneş yükselmeye başladığında, Jag'i görmek için arkaya baktım. Büyük bir parçam onu görmek, beni takip ettiğini bilmek ya da en azından doğru yöne ilerlediğini anlamak istiyordu. Minicik bir parçam ise onu bulmak istemiyordu. Bu parçamın iyi ve kötü, özgür ve güvende, ihanet ve aşktan oluşan bu korkunç karışıklığı çözmek için bir geceden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Yavaşça uyanan gökyüzünden düşen karanlık bir gölge gibi yanımda bitiverdi. Sanki açlık diye bir şeyin var olması benim suçummuş gibi tükürürcesine, "Aç mısın?" diye sordu.

Midem guruldadı. "Hayır," diye yalan söyledim, sesimi kurumuş boğazımdan zar zor çıkararak.

"Haydi Vi..."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Protein paketlerim var."

Onu -ve midemin isyanlarını- duymazlıktan geldim ve kayalık arazide içine yatacak kadar büyük bir mağara buldum.

Hayatta kalmak için Jag Barque'a ihtiyacım yoktu benim.

Karnımın guruldamasından uyuyamadım. Tam dalıp gidecekken midem öyle bir ağrıdı ki içine göçecek sandım.

Artık daha fazla dayanamayacağımı anladım. Oturdum, kendimi çok güçsüz hissediyordum. Yemek zorundaydım. Biraz ötemde Jag uyuyordu. Kayalık yüzeyde sessizce ilerlemeye çalıştım adım attığımda çıkan çıtırtı sesi mağara duvarlarında yankılanınca sindim.

Jag'in sırt çantası kolayca ve sessizce açıldı. Gümüş renkli protein paketleri turuncu ipin altında ışıldadı. Onlara uzandım ama çantanın alt taraflarına kayınca sessizce küfrettim.

Tam bir paketi parmaklarımın arasına almayı başardığımda Jag uykusunda mırıldandı. Sıçradım ve geriye doğru kaçtım. Yeniden rüyasına döndüğünde yüzündeki çizgiler yumuşadı. Bu kez rüyasında ne gördüğünü düşündüm. Bir yanımda uyumayı ve onun anılarını yaşamayı deli gibi istiyordu. Diğer tarafım ise sadece yemek yemek istiyordu. Hemen.

Alabildiğim tek protein paketini arka cebime koydum, kendi sırt çantamı aldım ve nehre doğru ilerlemeye başladım. Suyun kıyısına ulaşmak için zikzaklar çizerek kanyondan aşağı indim. Beynim durmuş gibiydi, etraftaki her şey bembeyaz bir renk alıyordu.

Oburca içtim, suyun arıtılmamış olması umurumda bile değildi. Yakınlarda birkaç minik ağaç ve çalı vardı ama Kötü Toprak'larda yediğim yumrulara benzer bir bitki göremedim. Protein paketini hazırlamak için ilkyardım malzemelerini yere saçtım. Hayatımda yediğim hiçbir şey bu iğrenç kokulu sıvı kadar lezzetli gelmemişti.

Ama midem hâlâ kazınıyordu. Bir paket beni çok kısa bir süre idare edebilirdi.

Giysileri ve teknolojik cihazları çantadan çıkarıp daha iyi görebilmek için zemine yaydım. Elimdeki üç silah telefonun beni doyurabilme ihtimali yoktu. Onca yeteneğinin yanına bir de bunu ekleseler fena olmazmış diye düşündüm. O aptal telefonlar yemek yapmak dışında neredeyse her işi becerebiliyordu.

Neredeyse bir düzine bio-silindirimi vardı. Yanlarında iki yuvarlak tabak duruyordu. Birini elime aldım ve gümüş gövdenin altında gizli teknolojinin titreşimini hissettim. Aynı zamanda parmaklarım da titredi.

Artık aşına olduğum, birbirinin etrafında yılan gibi kıvrılan iki düğümünden oluşan o sembol, tabağın arkasını süslüyordu. Belki bu da başka bir silahtı. Belki fırlatınca etrafında sivri dişler beliriyor ve düşmanları ikiye biçiyordu?

Kimbilir?

Jag bilirdi.

Kafamdaki sinir bozucu Jag düşüncesiyle birlikte tabakları da kendimden uzaklaştırdım. Dikkatimi saf gümüşten yapılmış iki küpe verdim. Üzerlerinde çift düğümlü sembolden bulunmuyordu. Birini elime aldım ve elektrik akımı beynime girdi. Neredeyse bana onu nasıl kullanmam gerektiğini fısıldıyor gibiydi. Bir yüzeyine baş parmağımla, diğerine işaret parmağımla bastırdım.

Küp sarsıldı ve açılmaya başladı. Elimden düşürdüm ve yerde, üzerinde ayakta durulabilecek büyüklükte bir kareye dönüşmesini izledim. Bir ışınlanma platformu gibi görünse de öyle olmadığını biliyordum.

Bu tepsi tanıdıktı...tesiste, sıcak çikolatamın geldiği tepsiye benziyordu.

"Mor şekerlemelerle süslü pembe bir doğum günü pastası," dedim. Karenin üzerinde belirdi. Gülümsedim, aldım ve ağzıma tıktım.

"Mutlu yıllar bana," diye kendi kendime hafifçe mırıldandım. "Elma dilimi patates." Büyük bir tabak patates ve peynir soslu soğan belirdi. Ağzımı yakmasına rağmen, iki dakika içinde hepsini mideye indirmiştım.

Ardından, "Süt," dedim ama tepside beliren olmadı. "Peki. Tam yağlı süt." Bu açıklamayla birlikte bir bardak dolusu bembeyaz sıvı belirdi. Bu süt hayatımda içtiğim en lezzetli süt olabilirdi.

Mutlu mutlu iç geçirdim ve elimin tersiyle ağzımı sildim. Zihnimde minik bir kıvılcım çaktı, bu güce sahip birinin yakınlarına geldiğini haber veren bir sinyaldi, her şeyi çantaya geri doldurmaya başladım.

Kanyona giden patikaya baktım - tek çıkışıma. Çantamı sırtıma taktım, küçük bir kaya öbeğinin arkasına saklanmak üzere, nehre paralel bir şekilde koştum. Tam onların arkasına eğildiğimde, Jag kanyondan çıkageldi ve suyun karşısına geçti. Eğildi ve su içmeye başladı.

Sonra yavaşça bana doğru ilerledi, gözleri yerdeydi. Tek başıma doğum günü yemeğimi yedim noktada durdu. Bugün onun da doğum günüydü. Benim gibi o da yalnız hissediyor mu acaba diye düşündüm. Acaba o da ablasıyla bir parti yapmayı deli gibi özledi mi?

"Ablam yok benim," diye fısıldadı. Yakınlaştığını görmemiştım, duymamıştım, sadece aniden yanımda belirivermişti. "Ben sadece seni istiyorum."

Aptal gözyaşlarını boğazımı yakmaya başladı. Ne zaman her şeye bebek gibi ağlar olmuştum ben? Her neyse artık onu neden görmediğimi biliyordum; kusursuz gülüşü ve şefkatli bakışları da dahil olmak üzere her şeye ıslak bir perdenin ardından bakıyordum çünkü. Artık beni kandıramayacaktı.

"Yalancı." onu iterek geçtim ve adımlarımı mağaraya yönelttim. Jag beni takip etti. Biliyordum, hissediyordum, neredeyse onunla bir bütün olmuştum. Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak.

Bağlantımız. Önceki gece onu bayıltmadan önce hissetmiş olduğumu düşündüğü şey buydu işte.

"Vi, bekle," diye seslendi.

Mağaranın tam girişinde durakladım, bir duygu girdabı beni içine doğru çekiyordu.

"Üzgünüm," dedi.

"Her neyse."

"Neden bu kadar kızgınsın?"

"Neden mi? *Neden mi?* Bak, eğer anlamadıysan sana anlatacak değilim."

"Sana uyuyamayız dediğim için mi?"

"Her şey için! Düşüncelerimi işgal etmen çok doğal bir şeymiş gibi davranıyorsun. Benim özel olduğumu düşünüyorsun ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Beni sevdiğini söylüyorsun ama bana güvenmiyorsun." Durdum, kendimi çok kaptırıp ondan gizlediğim her şeyi bir anda ortaya dökmek istemezdim.

Omuzları inip kalktı. "Üzgünüm. Sana anlatmak istediğim çok fazla şey var ama kendi kararlarını kendin vermen gerek."

Bir elimi belime koydum. "Gece rahat uyumak için ağzına ne gelirse söylüyorsun Barque." Mağaraya doğru döndüm.

Omzuma dokundu. "Seni sesimle etkilemek istemiyorum."

Lanet olası. *Daima* söylenebilecek en mükemmel cümleyi buluyor. Sırt çantamı indirdim ve uzandım. Benimle birlikte boşluğa tırmandı, güçlü kolları beni sarmadan önce ağlamaya başladım (evet, yine). Kadife gibi yumuşak sesiyle kulağıma fısıldadı.

"Şşş, seni seviyorum, doğum günün kutlu olsun bebek." Hayatım boyunca bu sesle düşüncelerimi yönlendirmesini isteyebilirdim. "Düşündüklerini duymuyorum. Sadece hissettiklerini hissediyordum. Planının ne olduğunu bilmiyordum, sadece iyi hissettim, sanki... -her ne ise- işe yarayacak gibiydi."

"Hangi plan?"

Jag kıkırdadı ve aramızdaki gerginlik yok oldu. Kollarına uzandım, sonunda kendimi güvende hissediyordum. Ürperdim, beni iyice yakınına çekti. Birkaç dakika sonra onu itmek zorunda kaldım çünkü bu kez de fazla sıcak olmuştu.

İkimizi de bir saat boyunca uyutmadım, sonra nihayet Jag ayağa kalktı ve ilkyardım malzemelerinin arasından merhem çıkardı.

"Şu bluzu çıkar," dedi. "Tabii eğer yardım etmemi istiyorsan."

"Kapa çeneni. Güneş yanığından ölecek değilim." En azından öyle tahmin ediyordum. Hayatım boyunca dünyada güneş yanığının daha kötü bir şey olmadığını duymuştum. Ama artık o kadar çok Kötü görmüştüm ki öğrendiklerimden şüphe duyuyordum.

"Peki öyleyse." Yeniden uzandı, ellerini başının arkasına koydu ve sanki tamamen özgür hayatın şifresi orada gizliymiş gibi dikkatle mağaranın tavanını incelemeye başladı.

"Ama...yardım etmeni istiyorum."

Sırıtarak doğruldu. "Bluzunu çıkar o zaman."

Hapishane bluzunu sıyırdım, hâlâ içimde olan tişört yüzünden sadece

kollarım cırt bir pembe renkle parlıyordu ve lanet olasıcalar çok acıyordu.

"Neden uyuyamadığın ortada." Kremi nazikçe kollarıma, boynuma ve yüzüme sürdü.

Geri çekildim. "Soğuk," diye mırıldandım.

İşini bitirdiğinde yeniden uzun kollu bluzu giymeme yardım etti. "Bir daha çıkaracağın zaman ıslat tamam mı? Zorlama, canın yanmasın."

Başımı sallayarak onayladım. O kadar yorgundum ki konuşamıyordum. Yeniden kucağın yatıp kıvrıldım. Bir anda uykuya dalmayı ve artık düşünmek zorunda kalmamayı diledim.

"Vi?"

"Hmm?"

"Baban vazgeçecek mi?"

Cevabı bilsem de hemen söylemedim. Cevabı Jag'in de bildiğine emindim. Babam -Thane- hakkında benden daha fazla deneyimi olduğu açıktı. Tam cevap verecekken Jag, "Seni koruyacağım, söz veriyorum," dedi.

Evet, cevabı biliyordu. Ben de biliyordum.

Babam vazgeçen tiplerden değildi.

33

Çalışma masamın sandalyesine kurulup bacak bacak üstüne attım. Söyleyeceklerini duymak istediğime emin değildim. İç geçirdim. "İçeri getirin."

Kapıdan, korumaların dokunuşlarından silkinerek kurtulmaya çalışan Zenn girdi. "Bırakın beni." Hızla ilerleyip gözlerini benimkilere kilitledi. "Haydi ama Jag? Bu resmi karşılama da neyin nesi?"

Ona bir süre baktıktan sonra, diğerlerini elimini bir işaretiyle dışarı yolladım.

Zenn'in yüzünden hâlâ yumuşak bir ifade vardı, ancak bitkinlik gözlerinin etrafında çizgiler oluşturmaya çoktan başlamıştı.

"Dökül bakalım, Zenn," dedim, parmak uçlarımla çenemi okşayarak.

Zenn dimdik durup masamın karşısından beni süzdü. Onun hakkında tek bir şey söyleyebilirdim: Cesaretli biriydi. "Hayatımda artık daha önemli şeyler var."

"Bu mu yani? Cevabın bu kadar mı?"

"Evet."

"Şimdi bana *senin* hayatında daha önemli şeyler olduğunu söylüyorsun yani. Burada *birlikte* yaptığımız işten daha önemli. *Kontrol ediliyor* olmaktan daha önemli." Sesimdeki kini gizlemeye çalışmadım.

Zenn yere baktı. "Evet."

Dişlerimi sıktım. İçimde huzursuzlukla birleşen bir öfke vardı. Tamam, belki biraz da korku. "Bak, Zenn, içerideki tek İyi sensin. İki yılda Direniş'e herkesten fazla yararın dokundu. Yüzde yüz ve sonuna dek benimle olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Zenn kafasını kaldırdı, gözlerinde yanan bir ateş vardı. Bunu daha önce de görmüştüm. Kararını vermişti. "Şimdilik," diyor.

Başımı yana eğip bu kelimelerin ardında saklı gerçek anlamı kavramaya çalıştım. Dışarıya çıkarıldıktan çok sonra bile hâlâ bunu düşünüyordum.

Zenn'in artık benimle olmadığına dair berbat bir his vardı içimde. O Muhbir olmuştu.

Ona güvenemezdim.

Sorun şu ki çok fazla şey biliyordu.

Oturdum, beynimde Zenn'in benim hakkımda ne bildiğiyle ilgili düşünceler dönüp duruyordu. Neredeyse her şeyimi biliyordu. Mağaranın nemli havası

solumak için fazla yoğun geldi bir anda. Nefes almaya çalışırken sarf ettiğim çabayla göğsüm sıkıştı.

Yanımda, Jag yay gibi fırladı. Gözlerini kocaman açmış, doğrudan benimkilere bakıyordu. "Neyin var?"

Kendimi nefes vermeye zorladım. "Yok bir şey."

Beni inceledi, muhtelemen tıpkı Zenn'i incelediği gibi. "Duyguların o kadar güçlü ki beni uyandırdı."

"Kötü bir rüya," dedim. Hey, bu tamamen yalan sayılmazdı. Beni kollarına almasına izin verdim. Saçımı okşadı. Kulağıma huzur veren sözler söyledi.

Gözlerimi kapadım ve yeniden uykuya dalmasını bekledim. Sonra kalktım ve duvara yaslanıp oturdum. Taşlık zemin kuyruksokumuma batıyordu.

Eğer uykuya dalmazsam, zihnine yeniden giremezdim.

"O bluzu çıkarmalısın," dedi Jag. "Kolların biraz hava alsın."

Nehrin kenarına diz çöktüm, o da bir yandan su şişelerimizi dolduruyordu. Su sıvı buz gibi görünüyordu, kollarımı omuzlarıma kadar içine daldırdım. Bluz şişerek yapışkan merhemden ayrılıyor ama kollarımı sudan her çıkardığımda yeniden yapışıyordu.

"Yardım edebilir misin?" diye bağırdım omzumun üzerinden.

Jag bluzun eteğini tuttu ve kaldırdı, başımdan üzeri çekerek kollarımdan soymaya çalıştı. Soğuk su ve serin esinti yanık cildimi rahatlattı, içimdeki tişörtü göbeğimi kapayacak biçimde ayarladım.

"Güzel," dedi, gözleri vücuduma kilitlenmişti. Islak bluzu bir kenara fırlattı ve beni ateşli bir şekilde öptü. Bu artık hormonal-Jag öpüşmesi olarak bildiğim bir öpüşmeydi.

"Kes şunu. Sen kötüsün."

"Bütün kötüler aşkına, sen de çok güzelsin." Çenemin altına bir öpücük kondurdu. Daha sonra biraz ileriye, boynuma. Beynimde İyi alarmlar çalıyordu. Jag'ın dudaklarının dokunuşları ise onları neredeyse bastırıyordu.

Neredeyse.

"Jag, ben..."

"Sorun yok bebek, sadece öpüşüyoruz, her şey yolunda."

Her şey yolundaydı gerçekten. Onu öpmek iyiden de öteydi. Hayat çok güzeldi. Her şey hep böylesine güzel olmuştu...

Sesini kullandığını fark edince kafama balyoz yemiş gibi sarsıldım. Doğrulamak ve aynı zamanda tişörtümü aşağı çekmek istedim. "Beni kontrol ediyorsun, bu hiç güzel değil."

"Violet," dedi, gözlerini benimkilere dikmişti. "Vi, bebeğim." Sesi yumuşaktı ama beni kontrol etmeye çalışmıyordu. "Sana söz vermiştim."

"Şey, ben öyle..." Utanç verici bir şey söylememek için çenemi kapadım.

Ayağa kalktı ve yeni bir tişört aldı. "Al bunu. Üzerindeki tişörtü de yakmak

lazım," dedi, giymiş olduğuma manalı bir bakış atarak. "Seni kanyonda bekliyorum."

Tek kelime edemedi, başımla onayladım. Gerçekten gittiğine emin olduktan sonra üzerimi değiştirdim. Serin hava kollarıma değip hoş bir his bıraktı ama asla Jag'ın dudaklarının boynumda, kulaklarımda veya dudaklarımda bıraktığı his kadar hoş değil...

Jag her nerede bekliyorsa oradan güldü. *Aptal-zihin-okuyucu-hormonlu-herif*. Bunu da duymuştur umarım. Ne dediği umurumda değil - duygulardan çok daha fazlasını okuyabiliyor.

Ona ulaştığımda temiz bir bluz giymişti. Yine kıkırdadı ve kolunu belime doladı. "Hazır mısın? önümüzde neredeyse, iki haftalık falan yolumuz var."

"Hissettiğimi hissetmenden nefret ediyorum," diye şikâyet ettim. "Gerçekten, çok nefret ediyorum."

"Eğer istersen yapmam."

"Lütfen yapma." Ama yapmak istediğine emindim.

Yüzü asıldı ve kolunu çekmeye çalıştı.

"Hayır, hayır dur," dedim, elini tutup kolunu yeniden kalçamın üzerine yerleştirdim. "Sorun yok bebeğim, sorun yok."

"Neredeyse benim gibi konuştun!" Güldü, ses berrak havada alacakaranlık göğsüne yükseldi.

Ona yumruk atınca gülüşünün sonu "of!" şeklinde çıktı.

"Bir daha beni kontrol etme."

Biraz yürüdükten sonra, Jag durdu ve yıldızlı göğsüne inceledi. "Artık yetişkin olduk. Resmen."

"Harika," dedim. Sanki çok önemi vardı. Artık bir iş bulabilirim. Ne mutlu bana.

"Yetişkinlere verilen cezalar daha ağır," dedi Jag.

Bunu duyunca içim ezildi. Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti. Sessizlik bir süre devam etti, bu sırada şimdi yetişkin olduğuma göre Birlik'in bana neler yapabileceğini hayal ettim.

Durdum. "Jag, Deniz'e gittiğimizde ne olacak?"

Ay ışığı yüzündeki gerginliği iyice belirginleştiriyordu. "Gavin bizi biraz olsun koruyabilir. Ama Thane'in, şey babanın neler yapacağını bilemem. Her ne kadar okyanus bölgesinde az da olsa, Birlik'in gücü her yere yeter. Ve bizi istiyorlar." Yine yürümeye başladı ama ben hareketsiz kaldım.

"Gavin'i tanıyor musun?"

"Tabii, Pace'in kız arkadaşı."

"Bana ne sunabilir?"

"Bilmiyorum."

"Yalancı. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Hayır, ciddiyim. Her durum birbirinden farklıdır." Jag parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Ayrıca, sen de bana hiçbir zaman Pace'i

görmeye neden gittiğini veya on Yeşil'in üstesinden nasıl geldiğini anlatmadın. Senin de sırların var."

"Onlar sır değil," diye karşı geldim. Hızla ilerledim. "Asla sormadın ki. Bana kızmakla ya da beni öpmekle meşgulsün hep."

"Şimdi hangisini yapmamı istersin? Çünkü her iki yola da gelebilirim." Sesinde tehlike gizliydi.

Aniden durdum ve kolunu yakaladım. Onu hormonlu-Vi stilinde öptüm. Geri çekildiğinde, "her şeye bu kadar kızmayacağına söz verersen sana anlatacağım," dedim.

"Her şey karşılıklı Vi."

Onu yine öptüm, parmaklarım boynunda ve saçlarının arasında geziyordu. "Öyle mi?"

"Hayır," dedi nefes nefese. "Hayır, değil." Biraz daha öpüştük, elleriyle sıkıca belimi tuttu.

"Daha iyi biri olacak mısın?" diye fısıldadım.

"Evet, kesinlikle."

"Güzel." Geri çekildim ve parmaklarımı onunkilere doladım. Birkaç dakika yürüdüktan sonra konuştu.

"Bu hiç adil değil," dedi, sesi yaralıydı. "Ben seni kontrol edemiyorsam, sen de beni kontrol etmemelisin."

Cilveli cilveli güldüm. Evet, bunu yaptım. "Üzerinde zihin kontrolünü değil, vücudumu kullandım."

"Bu iki kat daha ölümcül."

Yürürken, Zenn'in öpücüğünden gelen mesajı anlattım ve deliye döndü, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

"Az önce söz vermiştin."

"Beni bir daha öp belki hatırlarım."

"İyi deneme."

"Peki. O zaman hâlâ kızgınım."

"Dinle, Jag. Seni aldatıyor falan değilim. Anlamıyorum neden onu bu kadar kıskanıyorsun."

Bana baktı, bakışı geceden daha karanlıktı. "Vi, ona karşı olan duygularını hâlâ hissedebiliyorum. Onu çok uzun bir zaman sevdin. Bu bir gecede kaybolmaz. Sana bir etiket vermiş olsa bile, şu anda imkânın olsa gider onu kurtarırdın."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama beni konuşturmadı. "Bir şey söyleme. Hissedebiliyorum. O çok ağır bir kontrol altında ve sen ona yardım etmek istiyorsun. Çünkü o tam senin gibi biri. O da uzun süre önce yayınlara bağlanmayı bıraktı. En korkunç şeylerde sana kalkan oldu ve hayatının en kötü dönemlerinde seni teselli etti. Bu anılar *asla* seni terk etmez. Ona beş yıldır âşıkısın ama beni, yalnızca bir hafta falan önce mi tanıdın?"

Karşı çıkamadım. Zenn hayatım boyu benimle olmuştu. Bu hâlâ belli

şekillerde sürüyordu.

"Bir haftadan fazla oldu," dedim, cevap vermiş olmak için.

Jag elinin içindeki elimi biraz daha sıktı. "Peki. İki hafta."

Keltoş'tan gelen e-mesajdan sonra laboratuvara sızmamdan. Sonra ağaçların arasından ilerlememi ve hatırladığım kadarıyla Yeşillerin konuştuklarını anlattım; en son olarak da beş erkeği kontrol ederek kadınları bayıltmamı.

"Vay canına," dedi.

"Evet, erkekleri kontrol etmek çok kolay."

Omzuma sert bir şekilde vurdu. Yumruğunun tüm gücüyle falan. Ben de ona vurdum. Bir şekilde kavga el ele tutuşmamızla sona erdi. Gel de anla.

"Demek Pace seni görmek için ışınlanabiliyordu öyle mi?" diye sordum. Sesimde ağır bir doz *şimdi-sen-de-sırlarını-döksen-iyi-olur* tonu vardı.

"Bir-iki defa. İzni vardı."

"Kimden?"

Tek omzunu silkti. "O kel adamdan sanırım."

"O adam bana laboratuvara girmemde yardım etti. Kayalıkların oradayken benim tarafımda olduğunu söyledi. Sence o, neyse yani, bize neden yardım ediyor?" Jag'in yüzünü izledim ama bakışları hâlâ ufuktaydı.

"Herkesin casusları vardır bebek."

"Bu da ne demek."

"Bazen iyi gibi görünenler yalnızca rol yapıyordur. Yani, kendine baksana."

Dediğini düşündüm. "Babam rol yapmıyordu."

"Evet, yapmıyordu." Jag o kadar alçak sesle konuştu ki onu zar zor duydum. Ardından, gece havası bizi serin kollarıyla sarmalarken sessizce yürüdük. Güneş yanığı kollarım gece yolculuk etmenin en iyisi olduğuna ikna olmuştu.

O kadar çok yürüdük ki gündüz uyurken rüyamda bile yürüdüğümü gördüm. Neyse ki tekno-küpümüz bize yemek istediğimiz her şeyi sağlıyordu. Ayrıca, taşıdığımız cihazlardan yayılanı saymazsak, silahsız bölgede bir gram bile elektrik akımı yoktu.

Gece geceyi kovaladı. Uzun yürüyüşümüze devam ettik. Jag yıldızlara bakarken, ben de babamın kim olduğu, benim kim olduğum gibi düşüncelerde kendimle savaşıyordum.

Görevim neydi.

Kimin peşinden gitmeliydim.

Herhangi birinin peşinden gitmeli miydim? Belki kontrol gücüm babamınkinden çok diğer insanların işine yarayabilirdi. Benimki gibi yetenekler iyilik için kullanılmalıydı. Hastalıkları iyileştirmek. Suyu arıtmak.

İnsanlara böyle bir hayat sunmak için, onları benzersiz kılan özelliklerini yok etmek istemiyordum.

Tesiste Zenn'i görmüştüm. Artık kendisi değildi ve bu hiç adil değildi. Belki babama katılırsam biraz yumuşayacağını düşündüm. Birlikte, hâlâ toplumun iyiliği için çalışabilir ama bunu yaparken insanların karakterlerini yok

etmezdik.

Neredeyse kendimi babamla birlikte altın renkli bir geleceğimiz olacağına ikna etmiştim ki gözlerindeki nefret aklıma geldi.

Sonra her şeye baştan başladım. Duruma ne kadar farklı yönlerden bakmaya çalışırsam çalışayım, hiçbir cevap bulamadım. Kaç yıldız ile dike tutarsam tutayım olmadı.

"Daha ne kadar var?" diye mız mızmızlandım onuncu gecemizde.

"Az kaldı Vi." Jag güldü ve beni yanına çekti. "Sabır."

Evet, bende ondan pek bulamazsınız.

Güneş yükseldiğinde, kalbim de onunla birlikte yükseldi. Okyanus uzakta belirmişti. Daha önce hiç bu kadar çok suyu bir arada görmemiştim. Beni çağırıyor, daha yakınına gitmem için cesaretlendiriyordu. Kumu yalayan minik dalgalarına dokunmaya, tuzlu tadını dudaklarımda hissetmeye çağırıyordu.

Neredeyse Güney Yaka kadar büyük bir şehir mavi enginliklerin yanı başında uzanıyordu.

Birden boğazım tılandı, kalbim sıkıştı. Bir varlık -inanılmaz güçlü ve çok tanıdık bir varlık- beynimi ele geçirdi.

34

Boğazımdan bir, "Baba," sesi çıktı.

"Kahretsin." Jag beni bir hendeğe doğru çekti. "Ne oldu?"

Yanına yığıldım, sanki zihnimi babamdan bu şekilde gizleyecekmişim gibi... "O... Burada, bir yerlerde." Gözlerimi kapadım, onun zihnine girmeden, onu bulmaya çalıştım. "Kuzeye doğru gidelim."

Silahsız bölgeyi kullanmak çok zekiceydi V. Şimdi nereye gidiyorsun? Bana V deyişi kalbimi sızlattı. Bunu duymayı ne kadar da özlemiştim. Şimdiyse yalnızca midemi bulandırıyor. Onu çabucak beynimden dışarı attım.

Jag elimi yakaladı ve birlikte ayağa kalktık. "Haydi gidelim."

Koşarken, korkumu zihnimin derinliklerine itmeye çalıştım, tıpkı ter damlacıklarını alnımdan ittiğim gibi. Terler yüzümdeki toza toprağa karıştı, çamura dönüşüp gözlerime batmaya başladı.

Sonra bir anda hiç görmemeye başladım. "Jag!" Dizlerimin üzerine çöktüm ve yakınlardaki bilinmez tehlikeden çalıların arkasına saklanarak korunmaya çalıştım.

"Telefonunu al," diye fısıldadı Jag arkamdan. Kendininkini aktive edince bir bip sesi duydum. Ceplerimi körlemesine karıştırdım, görüşüm hâlâ bulanıktı.

"Kahretsin." Gözlerim buharlaşacaktı neredeyse. Midemin içi fokur fokur kaynıyor gibiydi.

"Viiii," dedi, ismimi söylerken ürkütücü bir şekilde uzatmıştı. "Kim onlar?"

Telefonumu aramaktan vazgeçtim ve odaklandım. "İki kişiler. İki erkek. Muhafızlar. Elimizdeki teknolojiyi hissedebiliyorlar."

"Muhafızlar mı?"

Zihinleri...zihinleri tertemizdi. Net. Kontrol altında değillerdi. Doğanın güçlerini ellerinde tutmaya odaklanmışlardı. "Kesinlikle muhafızlar."

Jag hareket etmedi, nefes bile almadı. El yordamıyla parmaklarımı bulup tuttu ve beni çekerek ayağa kaldırdı.

"Jag?" Adam gırtlaktan gelen bir sesle konuştu. Onu gözümle görmesem de ismi zihnimde beliriverdi: *Mark Kellogg*.

Şaşkınlığım Mark'ın bilinçaltına doğru kanat çırpınca, adam huzur

suz bir şekilde yön değiştirdi, diğeri de -küçük kardeşi Jake- onun arkasından geldi. Her ikisi de üst seviyede elektrik akımı yayıyor ve bizimkine sahip olmak istiyorlardı.

"Gavin'i görmemiz gerek." Jag'in sesi kulağıma garip geldi, fazla nefes nefese gibi falan. Korkuyordu ve bu da beni dehşete düşürüyordu.

"Her şey berbat oldu," dedi Mark. "Birlik'ten ağır toplar geldi, artık Gavin özel bir bölümde ve dışarıdan kimsenin şehre girmesine izin yok."

Sözleri, içimde büyüttüğüm umut baloncunu pıt diye patlatıverdi. "İzin yok mu?" diye fısıldadım.

Jag elimi sıktı ve ağzımdan boğuk bir acı iniltisi çıktı. Neyse ki ortamdaki akım seviyesine yavaş yavaş alıştığımından, görüşüm netleşmeye başlamıştı. Ama Jag'in mengene gibi sıktığı bileğimdeki lanet çip çok acıyordu.

"Onu görmemiz gerek," dedi Jag, sesindeki korku kaybolmuştu. "Bizi ona götürün." Sesiyle orduları kumanda edebilirdi. Mark'ın beyni hamura döndü.

"Tabii, öğle yemeği zamanı uygun olur. Haydi gidelim." Jag'in dediği her şeyi yapabilirdi. Kahretsin, Jag'i Gavin'e ben götürebilirdim.

Kardeşler bodur ağaçlı ormana doğru ilerlemeye başladılar. Jag çantasını almak için eğildiğinde göz göze geldik. Yüzünde gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi: Endişe.

Muhafızlara yetiştik ve Jag onlarla havadan sudan konuştu. Sessizce ilerlerken, midemde bir endişe kütlesi, gitgide büyüyordu.

Yürüdükçe güneş ufuktan yüzünü göstermeye başladı ve ilk ışınlar iyileşmeye başlasa da hâlâ yanık olan yüzümü ısırdı. Bodur ağaçlar, yerini kule gibi yüksek ağaçlara bıraktı. Gerçekten dev gibiydiler, yani o kadar yükseğe uzanıyorlardı ki tepelerini göremiyordum bile.

Yüksek ağaçlarla ilgili efsaneler İyi Topraklar'da, özellikle de ormanların yetiştiği tek yer olan Su Kentinde anlatılırdı. Kadim topraklar ve ağaçların teknolojimizin arkasındaki gücü barındırdığı söylenirdi. Bu yaşlı ağaçların arasında yürürken bir huzur ve saygıyla karışık bir korku hissettim. Neredeyse beni anlıyor gibiydiler.

"....evet bu iyiydi!" Jag'in kahkahası düşüncelerimi deldi geçti ve endişemin bir kısmını da beraberinde götürdü.

Ormandaki son ağacın da yanından geçtikten sonra, muhafızlar bir filikanın beklediği ufak bir iskeleye doğru yöneldi.

En uzun boylu olan adam, Mark, çantasından bir şey çıkarıp inceledi. Kardeşleri ilk defa yakından gördüm. Parlak mavi gözleri ve omuzlarına dökülen kıvılcık bukleleri vardı. Jag siyah boyalı saçları ve dimdik tutamlarıyla tam bir çatlak gibi görünüyordu.

"Ne zamandır Gavin'i pek gördüğümüz yok," dedi Jake. "Düşünürler buraya gelmeden önceden bile ortalıkta değildi."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jag. "Neden acaba?" Soruyu soruşu zorlamaydı.

"Belki de kendi tayfasıyla takılmayı seviyordur, anlarsın ya."

Jag bana kısacık bir bakış attı. "Anladığıma emin değilim."

O anladığından emin değildi, benimse tek bir ipucum bile yoktu. Jake bir şey, önemli bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Muhafızları bilirsin," dedi Mark. "Kendi türleriyle takılmayı sever."

"Evet, özellikle de siz zihin-muhafızları sürü gibisinizdir," dedi Jake, Jag ve

bana sırtarak.

"Zihin-muhafızları" sözcüklerine takılmışım. Jag bir muhafız mıydı? Eğer öyleyse bu benim de mi muhafız olmam anlamına geliyordu?

"Biz sürü gibi değiliz," dedi Jag, zihin-muhafızı sıfatını sıfatını reddetmeyerek. Birkaç saniye geçti ve gerçeklik yerine oturdu, kök saldı.

Ben bir zihin muhafızıyım.

Babamın beni bu kadar çaresizce istemesine şaşmamalı.

35

"İyi misin?" diye sordu Mark bana bakarak. Boğazımdan bir tıkanma sesinin geldiğini o anda fark ettim.

Hâlâ doğru düzgün nefes almayı beceremesem de başımı salladım. Eğer Deniz'in sınırlarından içeri giremez ve sığınma hakkı alamaz - sam, başıma neler geleceğini hayal bile etmek istemiyordum.

Jag bir kulağımdan girip diğerinden çıkan bir şeyler söyledi. Bir anda içimdeki her şeyi kusmayı istedim böylece paniğin esiri olmayacaktım ama kelimeler ağzımdan çıkamadı.

Yukarı baktığımda Jag'le ikimizin iskelede kaldığımızı, Jake'le Mark'ın kendilerini filikaya attığını gördüm. Jag düşüncelerimi zihninde mi duyuyor, yoksa hissettiklerimi mi hissediyor, artık her nasıl yapıyorsa bilmem, ona korkumun sebebini açıklamayı denedim.

"Korkma bebeğim," diye fısıldadı. "Gavin'i tanıyorum. Seni içeri sokacağız."

"Ya sokamazsanız?" Sanki altı yaşındaydım ve her ne olursa olsun birinin bana içimi rahatlatacak şeyler söylemesine, her şeyin yoluna gireceğini ve güvende olduğumu duymaya ihtiyacım vardı.

Jag beni nazikçe bota doğru çekti, endişesi sessizliğinden anlaşılıyordu.

"Bırak da onlarla yalnız konuşayım," dedi Jag. Mark'ın yanında dikilmeye gitmeden önce güvertenin altına inen basamakları işaret etti. "Her ihtimale karşı burada saklan, sadece bir önlem."

Önlem. Her neyse. Ama Jake botun iskeledeki ipini çözüp filikanın ucunda duran Jag ve Mark'a katıldığında merdivenlerden aşağı süzülüp kargo ambarına girdim. Nemliydi ve pis kokuyordu. Teknolojik cihazlar ambarı köşe bucak sarmıştı. Bu muhafızların şakası yoktu. En azından cihazlar çalıştırılmamıştı, yoksa şu anda kör olmuş, yerde acıyla kıvranıyordum.

Geminin beşik gibi sallanarak hareket etmesi beni sakinleştirdi. Birkaç dakika sonra Jag merdivenlerden indi, yüzü yeşil bir renk almıştı.

"Neyin var?"

"Midem..." Öğürdü. "Su...hareket ediyor."

Jag eğilip bir kovaya kusarken gülmemeye çalıştım (evet, başaramadım). "Daha önce hiç gemiye binmedin mi?"

"Hayır."

"Biraz hava kaykayı yapmaya benziyor değil mi? Havanın üzerinde de böyle hareket ediyorsun."

"Alakasız bile yok," dedi, "hiç yardımcı olmuyorsun."

"Üzgünüm." O öğlen yemeğinin bir bölümüne daha veda ederken sırtına hafifçe vurdum.

"İyi misin?" diye bağırdı Mark. "Burada deniz tutmasına karşı plasterler var."

"Geliyorum." Jag inledi ve döndüğü anda sendeledi, kova hâlâ elindeydi. "Mark seni Gavin'i görmeyi için içeri sokabileceğimizi düşünüyor." Ağzını sildi. "Bırak da bununla ben ilgileneyim, olur mu?" Sonra basamaklarda kayboldu.

Tamam, o ilgilensin. Peki ben ömrüm boyunca bir kaçak olarak yaşama olasılığına endişelenmekten nasıl kurtulacağım? Özellikle de babam, şehrin derinliklerinde gizlenmiş, ani bir baskın yapıp ele geçirdiği ilk fırsatta beni yakalamayı beklerken. Neyse ki en azından onun yakınlarda olduğunu hissetmiyordum.

İskeleyle yanaşıp demir attıktan sonra, taş, tuğla ve metalden inşa edilmiş binaların sıralandığı kalabalık bir ana caddede yürüyen kardeşleri takip ederken görünmez olmaya çalıştım. Binalar eskiydi ve teknoloji kullanılmadan inşa edilmişlerdi. Her biri kendine has bir güzelliğe sahip eski yapılara hayranlıkla bakakaldım.

Adanın en yüksek binasındaki dönen bir cam kapıdan geçerken Jag elimi sımsıkı tuttu. Bir dizi yükseltici olan bir lobiden geçtik. Jake ve Mark bir daireye adım attılar ve yukarı doğru çakan bir ışık huzmesinde bir saniyede yok oldular.

Harika. Yüksekten ne kadar nefret ediyorsam, yükselticilerden de o kadar nefret ediyordum. Sizi alttan, hiç de nazik olmayan bir şekilde ittiriverirlerdi. Genellikle tüm vücudunuzla tavana yapışmadan önce moleküllerinizin buharlaşabilmesi için yeterli zaman olurdu. Genellikle.

Lobideki tek gürültü bir havuzun şırıltısı ve uzaktan gelen bir konuşma sesiydi. Az önce kardeşlerin yok olduğu daireye elimi uzattım. Yükseltici güçlü bir şekilde titredi, kemiklerime enerji yolladı ve tenimin altında gizli çip acı verici derecede ısındı.

Jag beni dairenin içine çekti ve, "On altıncı kat, bekleme salonu," dedi.

Yumuşacık koltukların olduğu bir odaya geldik. Uzun bir kanepenin arkasında bir çalışma masası ve birkaç kapı vardı. Bilgisayarla değil boyayla yapılmış eski resimler duvarları süslüyordu. Jag sırt çantasını kanepeye bıraktı. "Onunla ilk ben konuşayım." Mark ve Jake'e döndü. "Yolu gösterin çocuklar."

Beni orada sırt çantasıyla yan yana oturur halde bıraktı. Beklemek - hiç bana göre değildi. Hayatımda kendimi hiç bu kadar kaybolmuş ve yalnız hissetmemiştim.

Bana sonsuzluk gibi gelen, yaklaşık bir saat sonra gümüş küple kendime yiyecek bir şeyler hazırladım. Sadece bir defa daha nefes alabilmek, bir dakika fazladan hayatta kalabilmek için harcadığım tüm çabadan tükenmiş halde kanepeye uzandım.

Oldukça kalın iki erkek sesi beni uyandırdı. Tabii bir de etiketli ve eldivenli elime dokunan biri. Kardeşler geri dönmüştü.

"Ne güzel saç." Mark gözleriyle vücudumu taradı, bana değer biçermiş gibi bakan ifadesi hoşuma gitmedi.

"Jag nerede?" diye sordum, sesim hissettiğimden daha cesur çıktı.

"Hâlâ Gavin'i bekliyor," diye cevap verdi Jake.

"Ben de onunla bekleyebilir miyim?"

İki kardeş de omuz silkti ve beni mavi kanepesi ve yumuşak koltukları olan, koridorun sonundaki başka bir odaya götürdüler. İçeri girdiğimde Jag odada volta atıyordu, bakışları yerdeydi. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı, geldiğimizin farkında değildi.

"Hey adamım," dedi Mark, "seninle birlikte beklemek istediğini söyledi."

Jag'in gözleri bana kaydı ama ifadesi değişmedi. "Tamam, peki. Burada bekleyebilir." Konuşmasını duysanız dünyada en az umursadığı kişinin ben olduğumu düşünürdünüz.

Kardeşler gidene kadar bekledim, sonra koluna dokunup sordum, "Jag, neler oluyor?"

Dudağının iki köşesi azıcık yukarı kalkar gibi oldu, sonra hemen eski haline döndü. "Hiçbir şey. Hiçbir şey," dedi. Benden çok kendine söylüyor gibiydi.

"Tamam, öyle olsun ama sen yalnızca sinirliyken volta atarsın."

"Sinirli değilim. Huzursuzum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Tamam dediğin gibi olsun. Seni hiç böyle huzursuz görmemiştim." Ve onu böyle görmek beni hem sinirli hem de huzursuz yapıyordu.

"Boş ver, iyiyim ben," diye kestirip attı.

"Jag? Gavin seni bekliyor."

Jag'i yumruklama düşüncelerim bu sözlerle yok olup gitti.

Bunları söyleyen adam eliyle arkasındaki koridoru gösterdi, sonra bir anda bakışları bana takıldı. "Oh, merhaba. Kusura bakmayın, bugün görüşme için uygun zamanımız yok."

Onun ağzından ismimi duymanın nasıl olacağını hayal ettim. Sesi pürüzsüz, aşırı kontrollü, tane tane ve son iki haftamı geçirip nefret ettiğim kum tepeleri gibi inişli çıkışlıydı. Saçında renk namına bir şey kalmamıştı ve onları tıpkı benim gibi tutam tutam dikmişti.

"O benimle birlikte," dedi Jag. "Haydi Vi, çabuk."

Oracıkta kök salmış gibi durdum, hâlâ Düşünür'e bakıyordum. Jag ismimi söylediğinde gözlerini kocaman açtı. Yüzü şaşkınlıktan -belki de inanmadığından- al al oldu.

"Gel." Jag kolumu yakaladı ve beni, bizi rahatlıkla ele verebilecek bir kişinin yanından çekerek uzaklaştırdı.

36

"O adam kimdi?" Jag'in peşinden tökezleyerek ilerlerken parmaklarından kurtulmak için kolumu çekiştirdim.

"Neden sordun? Beğendin mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. "O bir *Düşünür*."

"Tabii o bir *Düşünür*. O, Yardımcı Danışman Haws'tı."

"*Düşünür*lerle iş birliği yapmadığınızı sanıyordum."

Jag son hızla koridorda yürüyordu. "Aslında bazılarıyla yapıyoruz, tabii ki."

Ona yetişmek için koştum. "Yavaşlar mısın? Ayrıca beni azarlayıp durmaktan da vazgeç."

Aniden durunca geriye doğru uzattığı koluna tosladım. "Konuşma işini bana bırak." Sonra döndü ve göremediğim bir kapıyı iterek açtı.

Jag haddinden fazla büyük koltuklardan birine yerleşirken ben de kaburgalarımı ovuşturdum. Bacak bacak üstüne attı ve sanki kendi emri altındaki birilerini bekliyormuş gibi bir tavır takındı. Onu sadece bir defa daha böyle görmüştüm - Zenn'le yaptığı o minik sohbetten hemen önce. Konuşmadan yanındaki sandalyeyi işaret etti, kaşlarını kaldırdı. Bakışları, O *gelmeden önce şuraya otursan iyi olur. Beni rezil etme, konuşma, kendin olma Violet*, diyordu.

Çenemi kapalı tutmaya kararlı bir şekilde oturdum. Ona gösterecektim.

"Jag!" Masanın arkasında saklı kalan kapıdan bir kadın içeri girdi. Gördüğüm tek şey yüzüne düşen mosmor ve uzun iki saç tutamıydı. Anında kıskandım.

Öne doğru sekli, yüzünde huzursuz bir enerjiyle mutluluğun karışımından oluşan bir ifade vardı. "Pace nerede? Ne zaman geliyor?"

"Selam Gavin. Yakında. Umarım bugün." Jag gülümsedi ve ona sarılmak üzere ayağa kalktı. Ondan birkaç santim uzundu, Gavin ise ondan muhtemelen birkaç yaş büyüktü.

Parmakları Jag'in göğsüne doğru hareket etti. Sanki kumaşı düzeltmek ister gibiydi ama bunu yapmak için Jag'in tüm vücuduna dokunması gerekiyordu. Eğildi ve Jag'i kokladı, yüzü boynundan sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

"Ah, jölem," dedi. "Kokusu sana çok yakışmış."

Jag sırtıttı ve ona doğru bir adım daha attı, dizleri neredeyse birbirine değecekti. Şimdi bambaşka bir kıskançlık hızlı ve yakıcı bir şekilde damarlarımda dolaşmaya başlamıştı.

"Gavin, seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum." Jag bir adım geri attı ve bana döndü.

Duraksayarak ayağa kalktım.

Gavin, tıpkı Jag gibi etrafına oyunbaz bir ciddiyet hissi yayıyordu ama bu kabuğun altında gizlenen ilginç bir sır var gibiydi. "Jag. Yapamam. Daha ortalık yatışmamışken..." Bana baktığında sustu, sanki yüzümü görünce sesi kesilmiş gibiydi.

"Bir yolunu bulmak zorundasın Gavin," dedi Jag. "Bu Vi."

Terbiyemi takınmaya niyetli olduğum için ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Merhaba."

Gavin'in yüzü soldu, bakışları sertleşti, gülüşü dudaklarını terk etti. "Vi mi?" diye sordu, bakışları Jag'le benim aramda gidip geliyordu. "O Vi mi?"

İsminizin önüne konan "o" sizi otomatik olarak önemli bir insan yapar. Bir düşünün. Ama benim durumumda bunun sevinilecek bir önem olmadığına eminim.

"Gavin," diye uyardı onu Jag. "Onu korkutma."

Jag'in benim korkacağımı bildiği bir şeyi gizlemesi huzurumu kaçırdı. "Çok geç. İşte karşınızda korkmuş Vi." Havada bomboş duran elimi geri çektim.

Gavin elimi yakaladı.

Beynim dondu.

Gavin'in gözleri kapandı ve omuzları düştü. Birkaç saniye geçti. Akciğerlerim oksijen ihtiyacıyla yanıyordu.

"Ah!" Elim ve zihnim üzerindeki kontrolünü bıraktı. Zayıf düşmüş görünüyordu, Jag sandalyeye oturmasına yardım etti.

Güçlkle nefes almaya çalışıyordum, olan biten hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Midem bulandı.

"Haydi gidelim. Gavin'in birkaç dakikaya ihtiyacı var." Jag elini koluma koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

Durdum, Gavin'de hissettiğim bir şey vardı. "Hayır. Hiçbir yer gitmiyorum." Odada boylu boyunca yürüdüm ve hatıra daha da güçlü hale geldi. Mor şekerlerle süslü pembe doğum günü pastamı düşlüyordu.

"O hatıra bana ait," dedim. "Benden çaldın mı onu?" Bu benim en sevdiğim doğum günü anımdı, hafızamda o kadar iyi kalmıştı ki birkaç gün önce aynı keki yeniden yaratmıştım. "Çaldın mı?"

"Hayır, Vi," dedi. "Hâlâ hafızanda. Daima hafızanda olacak."

"O zaman neden sende?"

"Aynı hatıra," diye fısıldadı. "Farklı kişiler."

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlığım ve kafa karışıklığım bir araya gelmiş, beynime kısa devre yaptırmıştı. Bir açıklama bulmak umuduyla Jag'e döndüm.

"Olamaz." Kafasını salladı, "İmkânsız!" Gavin'in önünde diz çöktü ve yüzünü dikkatle inceledi. "Lanet olsun," diye fısıldadı ama bu iyi bir "lanet"ti.

Ayağa kalktı ve Gavin'den uzaklaştı. "Ona söyleyen iyi edersin. Birkaç saniye içinde bana vurmaya başlayacak yoksa ve ben onun kum torbası olmaktan nefret ediyorum."

Gavin derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Violet Schoenfeld. Seninle tekrar karşılaşacağımı biliyordum. Harika görünüyorsun küçük kardeşim. Saçına bayıldım. Çok farklı ama sana yakışmış."

Parlak gözlü, çılgın ve güzel saçlı kıza bakakaldım.

"Evden ayrıldığım gün ikimiz de nasıl bellekler gibi ağlamıştık hatırlar mısın?" diye sordu. Dudakları en sevdiğim gülüşüyle kavislenmişti.

Kelimeler ağzımdan dökülmek için birbiriyle savaştı ama sesim göğsümde ölüverdi. Akciğerlerim çalışmayı bıraktı. Oda etrafımda dönmeye başladı. Jag sesini kullanarak beni nefes almaya ikna etti.

Tyson?

İmkânsız. Ama gözleri?

Tyson öldü.

Hep buna inanmıştım. Her zaman.

Görüşüm bulanıklaştı, Jag'in sesi zayıfladı ve giderek uzaklaştı, ta ki sonunda hiçbir şey duyulmayana kadar.

Üç yıl, sekiz ay ve on üç gündür kayıp olan kız kardeş yoktu.

Beni seven ve hayatımda en çok özlem duyduğum insana kavuşturana sevgili yoktu.

Sadece karanlık vardı ve yapayalnızdım.

Yalnız kaldığımda eğer ailem hâlâ bir arada olsaydı hayatımın nasıl olacağına dair düşler kurmayı severdim.

Annem lezzetli yemekler pişirirdi miydi, yoksa hâlâ kendime yavan patatesler mi pişiriyor olurdum acaba?

Ty okulu bitirip düzgün bir iş bulmam için bana yardımcı olur muydu, yoksa yine aynı sıkıcı yosun departmanında mı bulurdum kendimi?

Zenn'e yine bu kadar bağımlı olduğum için âşık mı olurdum, yoksa birlikte bir hayatı paylaşmak için mi?

Bilemiyordum.

Babam elimdekilerle mutlu olmayı öğrenmemi öğütlemişti ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Çünkü daha fazlasını istiyordum.

Kalbim atmıyordu sanki. Nefes alamıyordum.

"Jag, nefes al adamım." Biri sırtıma dokundu.

Başımı kaldırıp Pace'in yüzüne baktım. Keskin bakışlı, gümüş renkli gözleri akciğerlerimdeki acıyı biraz olsun dindirdi.

"Özür dilerim kardeşim," dedi.

"Dileme," dedim boğulurcasına.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Gavin kapının yanında bekliyordu. Her şeyi görmüş olmalıydı. Ve bana anlatmamayı seçmişti.

"Blaze...öldü...Zenn...kaza...." Abimin sözleri bana işkence ediyordu. Blaze'i bir daha göremeyecek olduğum gerçeği beni sessizliğe gömüyordu. İşin içinde Zenn'in -en yakın arkadaşım ve iki yıldır en çok güvendiğim Köstebeğimde olduğunu düşündükçe ayakta bile duramayacak gibi oluyordum.

Omuzlarımı zoraki dikleştirdim, kendimi kaybetmemeye kararlıydım. "Peki şimdi ne yapıyoruz?"

Pace, hafifçe öksürdü. Gözlerindeki endişeyi görmemek için kendi gözlerini kapadım.

"Gavin bir şey gördü. İyi Topraklar'a dönemi istiyoruz."

"Ne?"

Gavin bana doğru geldi. Yüzümü omzuna gömüp ağlamak istiyordum. O her altüst olduğumda beni toparlamayı beceriyordu. Ama ona dokunmaya korkuyordum. Aynı zamanda, yüzünü ellerimin arasına alıp zihnini işgal etmek

ve abimin nasıl öldüğünü izlemek istiyordum.

"Tam olarak söyleyemem. Sanırım bir insandı," dedi, sesi çatladı. "Ve bu her kimse sonucu etkileyecek biri. Bizim lehimize ya da aleyhimize. Onu bulman gerek. Hemen."

Derin bir nefes aldım, aldığım nefesin göğüs kafesimi titrettiğini hissettim. Tam bütün yetkilerimi altımdaki yardımcıma devredeceğimi söyleyecekken, Gavin bana sarıldı. Her şeyi kendi gözlerimle görmem için bir davetti bu.

Kapkaranlı bir boşlukta kırmızı ışıklar parlıyordu. Yüksek binalar çakan her ışıkla hayat buluyordu. Göz kamaştıran parlamaların aydınlattığı diğer şey ise Zenn'in acımasız, kararlı ve korkmuş yüzüydü.

"Blaze," dedi. "Yapamazsın. Oraya girersen tüm Direniş'i riske atarsın."

"Beni göremezler." Blaze, Zenn'in omzuna klasik *ben-ne-yaptığımı- biliyorum* hareketiyle vurdu. Bunu bana yapmasını nasıl da özlemiştim.

"Ya görürlerse? Deniz'in Yardımcı Danışmanının Köstebek'leri tahliye etmesini nasıl açıklayacaksın?"

"Bunu kafana takma Z." Blaze'in sesi neredeyse az sonra kahkahayı patlatacak gibi çıkmıştı.

Zenn şakasını anlamadı. Dudaklarını gerdi. "Burada kal," diye emretti.

Karanlık bir kere daha ışıklarla dağıldı. Dünya aydınlandığında, Blaze'in bakışlarının donuklaştığı görünür oldu. Taş gibi kaskatı kesilmişti.

"Giriş kodunu alırım, seninle tam burada buluşuruz." Zenn sesini kullandı. Güçlü, kontrol eden bir ses. Blaze başını hafifçe salladı.

Zenn'in onu bırakıp gitmesini izledim. Onu orada, o dar sokakta bıraktı.

Sirenler öttü.

Kırmızı ışığa bir tane daha eklendi. Sonra bir tane daha. Köpekler havlıyordu.

"Koş!" diye bağırdım tırnaklarımı Gavin'in sırtına batırarak. Onun acıyla bağırmasını hayal meyal duydum. Ama şimdi duramazdım. Blaze hâlâ o sokaktaydı. Hâlâ tehlikedeydi.

Ye hareket edemiyordu.

Çünkü Zenn ona orada kalmasını söylemişti.

Görüntü silikleşti. Ellerim kasılmaktan ağrıyordu. Kalbim öfkeyle çarpıyordu.

"Jag?" Gavin yüzümü sildi. Parmakları gözyaşlarımla ıslanmıştı. Islaklığa baktım, ağlayabilmem mucizeydi. Acımın sebebi, Blaze'in Özgürlük un sokaklarından birinde ölmesi mi, Zenn'in bunun olmasına izin vermesi miydi bilmiyordum.

Ya da onları oraya benim göndermiş olmam mıydı?

"O hâlâ senin kardeşin," diye fısıldadı Gavin. Sözleri ve nefesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Kimi kastettiğini bilmiyordum. Blaze'i mi yoksa Zenn'i mi?

"Kahvaltı hazır, kalktınız mı?" Kız kardeşimin sesi haberleşme cihazının hoparlöründen yankılandı. Yatakta doğruldum, kalbim deli gibi atmaya devam ediyordu. Zenn'in sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Jag'in hissettikleri hâlâ sinirlerimi geriyordu.

Yanımda Jag gözlerini ovuşturdu. "Evet, elbette. Sadece bir duş almam lazım."

"Tamam. Vi de uyandı mı?"

"O kendi odasında değil mi?" diye sordu Jag, parmaklarını dudaklarının üzerine koyarak. Yüzündeki suçlu ifadeye bakıp gülümsedim.

"Orası onun odası."

Jag, kız arkadaşının odasında, suçüstü yakalanmış gibi güldü. "Ah, hayır, henüz uyanmadı."

"Jag bütün gece koltuğun üstünde mi uyudun?" Ty'ın ince bir alay içeren ses tonundan eğlendiği belliydi.

Onun gibi bir şey, diye düşündüm Jag kayarak açılan cam bir kapının önündeki koltuğa doğru baktı. Buruşuk bir battaniye, bir süre de olsa orada uyuduğunu kanıtlıyordu.

"Evet, sanırım."

"Öyle yapacağını biliyordum. Vi hiç uyandı mı?"

"Hayır, hiç uyanmadı," dedi Jag.

"Öyleyse istersen onu uyandırmayı dene. Bugünü de uyuyarak geçiremez."

"Denerim," dedi, yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Haberleşme cihazı bipledi ve Jag kollarını bana doladı. Beni öptü ve parmaklarını saçımda dolaştırdı.

"Jag." İsmi boğazıma takıldı. "Gidip kahvaltı etmemiz gerekmez mi?"

"Hayır," dedi, dudaklarını boynumda gezdiriyordu. "Endişelenme, uzun uzun duş alırım. Ayrıca seni uyandırmaya çalışıyorum, bu da çok uzun sürebilir."

Gülmeyi denedim ama nefes almaya halim yoktu. Seksi ve kontrol edici sesiyle kulağıma güzel sözler mırıldandı.

"Konuşmak yok," diye fısıldadım. Bir dakika kadar sessiz kaldı, sonra benim ne kadar güzel olduğumu tekrarlamaktan kendini alamadığını ve ismimi söylemeyi ne kadar sevdiğini söyledi. Kabul etmem gerekir, ben de ismimi ondan duymayı seviyordum.

"Yani...koltukta uyudun," dedim, sonunda onu iterek uzaklaştırırken.

"Evet. Onurlu biriyimdir," dedi. "Ama bir kâbus gördün. Sakinleşmek bilmedin. Ben de titremen durana kadar sana sarıldım."

Bir korku dalgasıyla sarsıldım. Beni böylesine huzursuz eden kendi kâbusum muydu, yoksa onunki miydi? "Teşekkürler," dedim, "şey için, biliyorsun işte. Her neyse."

Jag saçlarımı yüzümden çekti. "Üzülme. Utandırıcı bir şey söylemedin."

Güldüm, bir defalığına da olsa, Jag'in beni daha iyi hissettirmek için ne diyeceğini bilmesine memnundum.

"Mutlu olmanı seviyorum," dedi.

Göğsüne doğru kıvrıldım. "Seninleyken mutluyum."

"Biliyorum."

"Bilmediğin bir şey var mı?"

Kıkırdadı. "Pek yok, güzel sevgilim benim. Pek yok."

Beni biliyordu. Herkesten daha iyi. Ty'dan, Zenn'den hatta bazen kendimden de daha iyi tanıyordu beni.

Yüzümü yukarı kaldırıp alnımı onunkine dayadım. "Ciddiyim Vi. Sensiz yapamam, ölürüm. Sen gerçekten benim Tasmamsın. Daha önce kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim."

Hayatım hep bomboş oluştu ve bunun babamın gitmesine, Ty 'ın ölümüne veya annemin korkunç biri olmasına bağlıyordum. Ama aslında yanımda Jag olmadığı içindi. Ona bunu söyledim mi? Tabii ki hayır.

Ama bildiğini biliyorum.

Ben duş alırken Jag aşağı indi. Kardeşimi görmek, bayılmak ve yirmi saat boyunca uyumak Deniz'e vardığımda başıma bunların geleceğini hiç düşünmemiştim. Ty'a ne söylemeliydim? Benimle iletişime geçmesi bu kadar zor olmamalıydı diye düşündüm. Bir e-mesaj ya da sadece bir projeksiyon ekranı veya herhangi bir şey iş görürdü. Bir muhafız olduğuna göre bir yolunu bulabilirdi.

Odanın kapısını gergin bir şekilde açtım. Aşağıdan Jag'in sesi geliyordu. "...uzun zaman önce görülmüş. Artık beni kontrol edemez."

"Ama Jag, benim bildiğim Thane asla vazgeçmez. Şimdi sen ve Vi..." Bir makine çalıştı ve Tv'in cevabının geri kalanını duyamadım. Jag yeniden konuştuğunda sesi alçak ve sinirliydi. Durdum ve Ty'ın cevap vermesini bekledim. Onun sesi daha yüksekti ve merdivenleri aşip kulağıma kadar gelebiliyordu. "Jag, senin için endişeleniyorum. Belki de..."

"Dur dedim sana," dedi Jag, sesi artık yüksekti. "Bak, yapılması gerekeni biliyorum. Vi'nin o çipi çıkarması gerek. Gidip onu getireyim."

Son dört basamağı gürültüyle indim ve köşeyi döndüm. "Beni mi istemiştiniz?"

Jag gözleri dolu dolu olan Ty'dan uzaklaşmaya başladı.

Elinin tersiyle gözlerini sildi ve bardağa pembe bir sıvı doldurdu.

Ben ağzımı açamadan, Jag önümü kesti ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Üzülme bebeğim. Her şey yolunda."

Gözlerimi kapadım ve ondan uzaklaşmadan önce hafifçe başımı salladım. Üzerimde kontrol yeteneğini kullandığının biraz bilincindeydim ama bunu onun yüzüne vurmak için fazla yorgundum. Beynim düşünceler, duygular, rasgele hat ıralar ve isteklerle doluydu.

Jag beni üzerinde çileklerin ve tarçınlı tartın durduğu masaya götürdü. Portakal suyu koydu ve bir tabağı yiyeceklerle doldurdu. Yanıma oturdu ve beni yemek yerken izlemeye başladı. Ty az önce durduğu noktadan kıpırdamadan, içeceğini yudumluyordu.

Her ısırıkta gerginliğim daha da arttı. Jag birkaç defa Ty'a gözlerini kısarak baktı, bir saniye sonra gözleri hemen bana çevrildi. Sessizliğin yarattığı baskı artık kaldıramayacağım bir hale gelmişti. Dayanamadım. "Ty, burada kalabilir miyim?"

"Artık Gavin'i kullanıyorum, içinde senin isminin harfleri olan bir şey istemiştin, hoşuna gitti mi?" Sanki hiç zaman geçmemiş gibi bana bakıp sıırttı. Sanki Jag'le arasındaki diyalog hiç yaşanmamış gibi. Ama çok büyük bir şeyler dönüyordu, ikisinin de dile getiremeyeceği kadar büyük bir şey. Bir gülücüğün - hem de Ty'dan- bile iyi hissettiremeyeceği kadar büyük bir şey.

"Çok güzel," dedim. "Bunu beni ara sıra hatırlamak için mi yaptın? Üç yıldan fazladır senden tek bir haber alamadım da."

Gülüşü soldu. Gözlerinde pişmanlık ışıkları çaktı. Bana doğru bir adım attı. "Biliyorum bebeğim ama yapamadım. Annemin benim ölü olduğumu düşünmesi gerekiyordu."

"Ne? Neden?"

Jag odayı terk etmek üzere ayağa kalkınca ona *hele-bir-dene* diyen, öfkeli bakışımı attım.

"Kitabı almam lazım, geri geleceğim."

Jag çıktığında Ty ok gibi öne atıldı. "Haydi şu çipi çıkaralım." Bileğimi kavradı ve arkasında duran birine doğru hareket etti. Mark içeri girdi, elinde siyah bir kalem vardı.

"Hayır," dedim, ameliyat ipini tanıyınca. Kolumu çekmeye çalıştım ama Ty beni sıkı sıkı tutuyordu.

"Canın acıyacak evet ama kıpırdamazsan daha az acıyacak," dedi. "Endişelenme Mark bu işte en iyidir."

Ne işinde en iyi?

Sol kolumu tezgâha sabitledi. Mark bir doktor edasıyla kalemi kullanarak bileğimi çizdi. Cildim erirken gözlerimi sımsıkı kapadım ve ayağımı acıyla yere vurdum.

"Bu gelişmiş bir model," dedi Mark, derin ve tok sesiyle. "Yine de sorun değil," diye ekledi benim ürkmüş bakışlarımı gördüğünde. "Sadece kendilerini

geliştirdiler hepsi bu." Beyaz uçları olan iri bir tırnak makası görünömlü bir cihaz çıkardı. İki bıçağın arasında mavi bir kıvılcım çaktı. Şok makası. Onunla beni kesmeyi mi düşünüyordu?

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Bu canımı yakacaktı. Hem de çok. Dişlerimi sıktım.

"Korkma Vi," dedi Mark. "Söyle ona Jake."

Kafamı kaldırdım ve Jake'in beni izlediğini gördüm. "Gavin bu işin nereye varacağını bilir ve asla yanılmaz."

Gavin'in yüzü hafifçe pembeleşti. "Teşekkürler Jake."

"Hazır mısın?" diye sordu Mark. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek." Ona inandım. O kadar dingin, o kadar kontrollüydü ki...

Başımı salladım. Şok makasını bileğime, minik tümseğın yanına soktu. Bir elektrik akımı parladı ve göğsümde bir yangına neden oldu. Metalik bir çınlama sesi mutfakta yankılandı, çipin Jake'in eline düştüğünü gördüm. Sonra maruz kaldığım onca akım yüzünden körleştim.

"Harika. İyi teknolojisi. Bir çipten başka bir şey değıl. Hemen hallederim." Sesinde muhtemelen yüzüne de yansımış olan büyük bir heyecan vardı.

Mutfağı boylu boyunca geçen iki kişinin ayak sesleri uzaklaşınca Ty iç geçirdi. Görüşüm yeniden açıldığında, bana bir bardak bulanık su uzattığını gördüm. "İç."

Solüsyonun tadı bozuk vitamin gibiydi ama kafa dikip bitirdim. "Bu neydi?" Kolumdaki ağrının hemen azaldığını fark etmiştim.

"Cilt yenileyici. Kusura bakma, çocuklarda bir tek toz hali var. Tesiste sana bunun iğnesini yapmışlardı değıl mi?"

"İğne olacağıma bu bulamacı her gün içmeyi tercih ederim, inan bana."

Ty başını geriye attı ve güldü. Ses mutlu hatıralarımı canlandırdı. Bileğimi bandajla sardı ve beni kendine çekip sarıldı. Kendimi ona bırakı- verdim, sıkıca sarıldım ve ağlamamaya çalıştım.

"Vi, burada olmandan çok memnunum. Gerçekten. Kalacak mısın?"

Derin bir nefes aldım, kahveyle karışık esmer şekerin o tanıdık kokusu burnuma geldi. "Olur mu? Seninle burada kalabilir miyim?"

Gülümseyince anneme benzedi. "Dün başvurunu bir hafta öncesinin tarihiyle doldurdum. Jag'inkini de öyle yaptım." Beni inceledi, sanki Jag'le ilgili duygularımı ona açmamı bekler gibi bir hali vardı. Hayır, böyle bir şey olmayacaktı.

"Bu harika. Başvurular ne zaman onaylanır?"

"Bu tip başvurular çok yavaştır. Bu yüzden kimsenin tarihteki hatayı fark edeceğini sanmam, özellikle de bu hafta yaşadıklarımızdan sonra." Ty'in sesinde kaygı yoktu, hiçbir şeyden endişelenmiyor gibiydi. Her zaman yaptığı gibi beni teselli etti - kendine olan güveni sayesinde. "Jag de aynı fikirde."

"Senin yeteneğın ne?" diye sordum. Konuyu Jag'den uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Önsezi." Ellerinden destek alarak yükseldi ve tezgâhın üzerine oturdu. Parlak pembe çoraplar ve siyah yumuşak tabanlı ayakkabılar giymişti. Tam Ty tarzı. "Bazı şeyleri görebiliyorum. Çoğunlukla geleceği. Bazen de seninle olduğu gibi geçmiş. Bazen insanları mutlu ya da mutsuz edecek şeyleri görüyorum. Hayatlarını iyileştirmek için vermeleri gereken kararı ya da herhangi bir şeyi. Burada, Deniz'de yaşayan insanlara yardım daha net görmeleri için yardım ediyorum. İşim bu."

"Kulağa hoş geliyor." Gerçekten de öyleydi. Jag'i görme umuduyla merdivenlere doğru baktım. İki kardeş sahanlıkta dikilmiş beni izliyordu. Jake güldü ve ben de istemsiz bir şekilde ona karşılık verdim. Telaşla Ty'a döndüm.

"Onları boş ver," dedi. "Zihin kontrolünün farklı seviyeleri vardır, seninkini geliştirmende sana yardım edebilirim. Eğer kalırsan, bu yeteneğinle insanlara yardım edebilirsin. Bu şekilde seni koruyabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeteneğini görmezden gelemezsin. Onu kullanmak zorundasın. Danışman bir dilekçe yazıp Birlik'e burada yeteneğini, tıpkı benim gibi, insanlara yardım için kullandığını detaylı bir şekilde açıklayabilir. Böylece Özgürlük'e gidip bir Yönetici olmak için eğitilmezsin. Senin istediğin de bu değil mi? İhtiyacın olan bu mu?"

Buydu, Zenn'in de bana ihtiyacı vardı. Onu yalnız bırakamazdım. Eldivenli elimi ovaladım. "Evet ama Mark her şeyin kötüye gittiğini söyledi."

Ty elini salladı. "Üzülme. Babanı buraya gelemesin." Yalan mı söylüyordu anlayamadım.

"O eldiven nedir?" diye sordu, konuyu değiştirmede benim kadar başarılıydı.

"Bu etiketten kurtulmam lazım ve Pace senin yapabileceğini söyledi."

Gözleri parlayarak gümüş rengi elime baktı, yüzük eldivende kabarıklık yapıyordu. "Pace mi söyledi?"

"Evet. Yapabilir misin?"

Ty bana sertçe baktı sonra hemen mutfaktan çıkıp gitti.

Peşinden gittim. "Hey! Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Ty en alt basamakta arkasını döndü. "Hayır, yapamam. Sadece çok gelişmiş kontrol yeteneği olan biri bir etiketi çıkarabilir. Pace'in sana benim yapabileceğimi söylediğine inanamıyorum. Ben. Sadece. Görürüm."

"Ta-tamam."

Sanki bu her şeyi düzeltiyordu. Çok sağ ol abla.

39

Ty, Gavin ya da her kimse, Jag'e seslenerek merdivenleri fırtına gibi tırmandı. Sinirden deliye dönmüş ablama ayak uydurmakta zorlanıyordum. Ty, sağdaki son kapıyı çalmaya zahmet etmeden, açıp içeri daldı. Adeta kükrüyordu. "Dışarı çık ve açıkla!"

Odası temiz ve kullanılmamıştı, cumbalı bir pencere bir balkona açılıyordu. Okyanustan gelen esinti perdeleri dalgalandırıyor. Bir yandan Ty'ın küfürleri odayı dolduruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Gitmiş," dedi.

Bunu duyunca karın boşluğuma bir yumruk yemiş kadar oldum, nefes alma yeteneğimi kaybetmiştim. Ty dolap kapaklarını çarparak açtı, metal çekmeceleri de; sanki Jag onlardan birinin içerisinde saklanıyor olabilirmiş gibi.

"Gitmiş mi?" Sesim haddinden fazla yüksek çıkmıştı. Doğru olamazdı. Jag beni asla bırakmazdı. Bu defa olmazdı.

"Evet, Vi. Gitmiş." Ty'ın gözleri tehlikeli bir biçimde parladı. Balkona çıktı ve denize doğru açık saçık sözler haykırdı. "Gördün mü?" Döndü, elinde metalik bir ip vardı. "Gitmiş." Kanıtı bir köşeye fırlattı.

Bu Jag'in beni dördüncü terk edişiydi. Onsuz kendimi kayıp hissediyordum. Hissiz. Bomboş.

Ty'ı Jag'in balkonunda küfür ederken bıraktım, koridoru aceleyle geçip, merdivenlerden hızla lobiye indim. Dışarıda güneş, günahkâr ışınlarıyla çıplak tenimi okşadı. Ayaklarım beni plaja doğru götürdü. Dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerimi kapadım ve sanki ruhumda kocaman bir delik açıldı.

Sonra zihnimde bir ses duyuldu, tamdık ve babacan. *Violet. Dünyayı değiştirmeye gücün yetmez.*

Babamın sözleri kıyıya vuran dalga senleri eşliğinde beynimde yankılandı.

Etiketi çıkarmanda yardım edebilirim. Zenn de seni görmek için yanıp tutuşuyor.

Bir cevap oluştu ama zihnimi terk etmesine izin vermedim. Babam zayıf yönlerimi biliyordu. Yedi yıldır sırta kadem basması, aptal olması demek değildi.

Birlik'in sana ihtiyacı var Vi. Tyson başka bir yolu seçti ama sen onun peşinden gitmek zorunda değilsin. Jag'e de ihtiyacımız var. Onun da doğru yolu bulmasına yardım edebilirsin. Birlikte olabilirsiniz.

Gözlerimi açtım ve parlak gün ışığında kırıştırdım. Babam haklıydı. Jag'i

ikna edebilirdim.

Babamın ne istediğini anlamıştım. Tesiste beni nasıl izlediğini hatırladım. İlgiliydi. Sanki onun için bir şeyler yapabilirmişim gibi. Yapabilirdim de: Jag'in benimle beraber Birlik'e katılmasını sağlayabilirdim.

Canın cehenneme, diye düşündüm. *Jag asla senin için yayın yapmayacak. Ben hayattayken asla.*

Babamın hayal kırıklığı içime doğru süzüldü. Ölümün çok trajik bir kayıp olacak... Benim için neler yapabilirdin bir düşün V. Seni bir defa kaybettim, bana bunu yeniden yaşatmak mı istiyorsun?

Tehdit orada, sinirden kudurmuş zihnimin boşluklarında asılı kaldı. Ben mi dışarı atmıştım, kendisi mi çıkmıştı bilmiyorum ama sesini bir daha duymadım. Kesik kesik aldığım nefesler ciğerlerime girip çıkıyordu, tıpkı dalgaların kıyıda bir ileri bir geri gidip gelmesi gibi. Veremediğim kararların ağırlığı üzerime öyle çöktü ki ayağa bile kalkamadım.

İnsanlar hayatları hakkındaki kararları nasıl veriyor? "Vi."

Bu tanıdık sesin sahibine baktım. Dosdoğru Zenn'in güzel yüzüne. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Zenn," dedim hıçkırarak.

Bana önce ateşli bir şekilde sarıldı, sonra da iki elini yüzüme dayadı. "Şşş, güzelim. Haydi uyu şimdi."

Sesi sinirlerimin üzerinde ılık süt etkisi yaptı. Gözkapaklarım, onları açık tutmak için onca çabalamama rağmen düştü. "Zenn," diye mırıldandım.

"Güven bana. Uyu hadi."

Sorun şu ki güvenmiyordum. Ama sesiyle savaşmam mümkün değildi ve sakinleştirici karanlık beni yutup içine çekti.

Her şey hareket ediyordu. Güçlü kollar bana sarılmıştı. Jag'e ait değillerdi. Onun kokusunu nerede olsam tanırdım.

Bu kolların sahibi rüzgâr gibi kokuyordu, taze, özgür ve tuzlu. Kafam kaslı bir omzun üzerinde hopladı. Işık yok. Renk yok.

"Onu bırak ve çık git." Ty'ın sesinde hâlâ öfke dalgaları vardı.

"Yardım etmek için buradayım," dedi Zenn, her hecesinden dürüstlük akıyordu.

"Sana inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda değil. Eğer onu plajda bulup getirmeseydim, şimdi Thane'in elinde olacaktı."

Ty'ın boğazından bir itiraz sesi yükseldi.

"Ayrıca," diye devanı etti Zenn, "O etiketi çıkarabilecek tek kişi benim."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Ty. "Yeterli kontrol gücüne sahip herkes bunu yapabilir."

"Bu yeni bir güvenlik özelliği. Sadece o etiketi koyan insan onu çıkarabilir. Thane V'nin yüzüğünü, onlar tesisteyken yeniden ayarladı. Onu kendi kendine

çıkarmasını istemiyordu." Zenn elini elime doğru uzattı, tanıdık ve güvenli bir histi. "Onu buraya getirecek ipucunu ben verdim, Jake'in yardım edebileceğini umuyordum ama..."

"Buraya kadar gelmeyi başardı, değil mi?" Ty parmak uçlarını kaşlarım boyunca gezdirdi.

"Thane'i yavaşlatabildiğim kadar yavaşlattım ama Vi neredeyse az kalsın yakalanıyordu."

"O iyi Zenn." Ty'in sesi bitkindi. "Haydi şu işi bitirelim. Vi?"

Hareket etmek, konuşmak, herhangi bir şey yapmak istiyordum. Yapamadım.

"Onu uyuttun." Ty'in ses tonu bu kez kendini kaybetmiş gibiydi.

"Uyandır onu. Derhal."

"Önce şu etiketi çıkaralım," dedi Zenn.

Gözlerimi açmaya çalıştım, yapamadım. Yüzümün önünde kalın bir perde, korkunç bir karanlığa yol açıyordu. Beni kör eden karanlıktan kurtulmaya çabaladım.

"Kıpırdama Vi."

İtaat ettim. Kim olsa onun sesine itaat ederdi. "Etiketini çıkarmamız gerek, ondan sonra konuşuruz." Zenn beni bir koltuğa yatırdı ve başımın altına bir yastık yerleştirdi.

"Elbette, olur," diye geveledim.

"Şimdi yine uykuya dal." Sözleri yumuşacık kuş tüyleri olup üzerime yağdı ve o mutlu uykuya doğru sürüklendim.

Daha doğrusu bunu istedim ama yapamadım, çünkü buz gibi eller her iki kolumda gezindi.

Sonra acı geldi.

Hiç kimsenin dayanamayacağı kadar büyük bir acıydı. Sağ elimi sanki elektrikli testereyle doğruyorlardı.

Etrafımda mırıltılar duydum. Yoğun, turuncu bir ışık karanlığı deldi. Biri omuzlarımdan bastırdı, iki baskı noktası nabız gibi attı.

Yakınlarda birisi çığlık atıyordu. Onun susmasını istedim. Ona yardım etmek. Onun çenesini kapamak için her şeyi yapabilirdim.

Nihayet, elimdeki kör edici acı azaldı. Çığlık sustu.

"Kontrol problemleri var," diye fısıldadı Ty.

"Ne yapabileceğini ilk kez öğrenen herkeste olmaz mı? Tanıdığım herkesten daha yetenekli o. iyi olacaktır." Zenn'in sesi, kalbimde yalnızca onun için sakladığımı bir boşluğu doldurdu.

"Jag'e karşı olan hisleri öyle güçlü ki."

"Jag hislerinin kararlarını gölgelemesine izin verdi. Ne gördüğümü biliyor. O asla..."

"Jag için endişelenme," diye araya girdi Zenn. "Neyin doğru olduğuna inanırsa onu yapıyor. Hep böyleydi."

"Beni de endişelendiren bu ya."

Bu cümlemin peşinden uzun bir sessizlik çöktü. Neredeyse fiziksel acıyı tercih edebilirdim. Etrafımda dönüp duran bu ağır duygusal yükü unutturacak herhangi bir şeyi.

"Etiketi çıkarmalı mıyız bilmiyorum," diye fısıldadı Ty. "Eğer o etiketlendiyse, Jag'i bulamaz. O da nihayet ona fazlasıyla yüklendiğini fark eder. Sonra da yapması gerekeni yapar. Vi de güvende olur."

"Buna Vi karar verir," diye cevap verdi Zenn. "Onun kontrol gücü olmadan ona yardım edemeyiz. Haydi yine deneyelim."

Yine bu korkunç acıya hazırlıksız yakalanmıştım. Ateş, her nasılsa hâlâ vücudumla birleşik olan bileğimden elime doğru yayılırken çığlık tekrar duyuldu. Yakıcı acı parmak uçlarımı deldi geçti. Etrafımı saran ışık kırmızılaştı. Parlaklık daha da arttı.

Sonra uzakta beyaz bir ışık parladı, içgüdüsel olarak ona doğru uzandım, güzelliğini benimle paylaşması için onu daha yakına çağırdım. Yaklaştıkça ışığın içinde Zenn'in durduğunu gördüm. Mutluluk gözyaşları mı dökmeliyim, onun hain ağzına bir yumruk mu gömmeliyim bilemedim.

"Rahatla Vi," dedi. "Bana yardım etmen gerekiyor." Elimi tuttu ve acı azaldı. Gözleri şu ana dek gördüğüm en parlak mavi renge sahipti. Bulut yok. Benim tatlı, harika Zenn'im, tamamen kendi kendinin kontrolündeydi.

"Zenn," dedim soluğum kesilmiş bir halde. "Nasıl bana anlatmazsın? Sana Direniş'te yardım ederdim." Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Yalnız bir kızın, kırık bir kalbin gözyaşları. Zenn parmak ucunu yüzümde gezdirdi. "Buradan söylüyorsun." Hafifçe dudaklarıma dokundu. "Ama buradan hissetmiyorsun." Diğer elini kalbimin üzerine koydu.

"Sana yardım ederdim," diye inat ettim.

"Biliyorum. Bu yüzden söylemedim sana." Gülümsedi, aşkla, özlemle ve kederle dolu bir gülüş.

"Zenn, Jag'le ilgili..."

Başını salladı. "Sus." Yanağımı avcunun içine aldı. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki. "Açıklamana gerek yok."

Bir anda, "Zamanım doldu," dedi. Görüşümden yavaşça kayboldu ama sesi hâlâ ruhumda yankılanıyordu.

"Hoşça kal benim güzel Violet'im. Ty?"

"Git," dedi arkamda bir yerlerde. "Zenn... Teşekkürler."

"Onu özlediğimi söyle. Ve sevdiğimi."

"Söyleyeceğim."

"Hayır!" ona uzandım ama Zenn çoktan gitmişti.

40

İçimdeki minik kıza hıçkırmayı kesmesini, çığlıklarını susturmasını ve kendine acımayı bırakmasını söyledim. Bir su dalgası elimi yaladı ve bütün acım dindi. Rahatlatıcı karanlık beni sardı.

Sadece nefes al, dedim kendime. Tenimin üzerinden serin bir akıntı geçti. Etrafımda, havada asılı sesler vardı. Biraz tanıdık, biraz da yabancı.

"Eğitilmesi gerek," dedi Ty. "Hiçbir şey bilmiyor."

"Jag neredeyse bir aydır onunlaydı," dedi Jake. Sesi iletişim cihazından geliyordu. "Onu birkaç teste soktu. Bir de simülatör için ona bir not bıraktı."

"Ama daha hiç eğitim almadı. Jag nereden bilsin onun kim..."

"Artık biliyor. Jag bana onun şimdiye kadar neler başardığını anlattı. Düzenli dersler için vaktimiz yok. Jag'e güveniyorum. Sen de güvenmelisin."

Karanlık yavaşça dağıldı ve Jag'in hayali zihnimde dolaşmaya başladı. Ona uzandım, Tasmama, kendimi bütün hissetmek için ihtiyacım olan parçama.

Bir anda doğruldum ve yüzümdeki siyah kumaşı tırmalayarak açtım. Ty önümde diz çöktü, alnı endişeli bir şekilde kırışmıştı. Odada başka kimse yoktu. Zenn'i rüyamda mı gördüm yoksa gerçekten burada mıydı merak ettim.

Kollarımı açarak Ty'ın boynuna atladım, o aptal gözyaşları yeniden dökülmeye başladı.

Onun da omuzları ağlamaktan sarsılıyordu. "Artık etiketsizsin."

Sol elime baktım. Sanki uzun süre sıcak suyun içinde tutmuşum gibi görünüyordu. Serçe parmağımın etrafında, yüzüğün bir zamanlar olduğu yerde dar, beyaz bir şerit halinde yanık izi vardı. Zenn'den kalıcı bir hatıra.

"Vi... Direnişi nereden biliyorsun?"

Kardeşimin gözlerinin tam içine baktım. "Jag'in bahsettiğini duydum...rüyasında."

"Rüyasında mı?" kaşlarını kaldırdı. "Manyak güçlü bir zihin kontrol yeteneği bu."

Huzursuzca kıpırdandım. "Onun kâbuslarında gezintiye çıkmayı sevdiğim falan yok." Elimle yüzümü kapadım ve ofladım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Ty gülümsedi; anlayışlı abla gülümsemesi. "İnanılmaz bir yeteneğim var, başkalarının göremediklerini görüyorum. İşte bu yüzden sizden uzaklaştırıldım. Gücümü onun istediği gibi kullanmayınca babam beni birkaç ay hapiste çürümeye terk etti. Bir ara eve gelmeye iznim vardı - sana bakmak için. Herhangi bir özel yeteneğin var mı görmek için. Hatırladın mı?"

Başımınla onayladım, gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini izliyordum.

"Özgürlük'e mahkûm edilmişim. Ama Zenn geldi ve hapisten kaçmama yardım etti. Sınırı geçmek için gereken kimlik kartını verdi. Yeni ismimi taşıyan. Kötü Topraklar'a yapacağım yalnız yolculuk için yiyecek ve su verdi. Bana Jag'i bulmam ve tanımam gereken şifreleri söyledi."

Duraksadı, sadece kendinin görebildiği bir şeye odaklanmıştı. "Zenn beni kurtardı."

Nasıl hissettiğini biliyordum. Zenn beni de sayısız defa kurtarmıştı. "Ama onun babam için çalıştığını sanıyordum, öyle değil mi?"

Ty kendini hatırasının içinden çekip aldı ve bana baktı. "Öyle görünüyor, Vi. Bu sene başında Zenn Direniş'le olan tüm iletişimini kesti. Ben burada Deniz'de yaşıyordum, bir gün Jag benden onunla konuşmamı rica etti. İşte o zaman taraf değiştirdiğini fark ettim." Derin derin iç geçirdi "Bunu senin için yaptığını söyledi ama senin herhangi bir yeteneğin yoktu ve bu yüzden de dediği çok anlamsızdı. Jag'i hiç bu kadar sinirli görmemişim. Gerçekten ateş püskürüyordu."

Gülümsedi ama gülüşü yalnızca yüzündeydi. "Evet, sonuç olarak şimdi Zenn nerede bilmiyorum. Jag, onun Thane'le olduğundan emin."

Bunu takip eden uzun sessizlikte Jag'in kâbuslarında duyduğum ve gördüğüm her şeyi bir bir gözden geçirdim. Zenn ve Jag arasında olanları. Zenn'in Blaze'i kontrol altına almasını. Jag'in abisinin ölümüyle ilgili Zenn'i suçlamasını.

"Peki Blaze hakkında ne biliyorsun?" Sesim derin bir boşluktan geliyor gibiydi.

Ty'ın bakışlarına çelik gibi bir ışıltı yerleşti. "Blaze'i tanıyor musun?"

"Ben..."

"Jag hatıralarına izinsiz olarak girdiğini biliyor mu?"

"Hayır, sakın söyleyeyim deme."

Ty şaşkınlıkla karışık anlayışlı bir tavır takındı. "Tamam. Ona belli etmem. Ona sana her şeyi anlatmasını söylemişim."

"Her şeyi mi? Dahası da mı var?"

"Blaze bir buçuk yıl kadar önce öldü. Direniş adına bir görevdeyken, Zenn'le birlikte. Be-ben ölümünü gördüm." Başını eğdi, kelimeleri zayıfladı, fısıltılara dönüştü. "Jag kendini suçluyordu. Blaze'i görev için Özgürlük'e o göndermişti. Yani demek istediğim Blaze zaten orada Yardımcı Danışman'dı ama görevi veren Jag'di. Bir de olayda Zenn'in hatası olduğunu öğrendiğinde, işte bu Jag'i paramparça etti. Çünkü o ikisi birbirinin en iyi arkadaşıydı."

Ormanda Zenn'in söylediği şeyi düşündüm. Jag'in kâbuslarında gördüklerini.

"Ty... Gerçekten de suçlu Zenn miydi?"

Hafifçe öksürdü. "Bunun cevabını bilmiyorum Vi. Kimse bilmiyor. Jag bile. Hatta bence Zenn'in kendisi bile."

"Gördüm," diye fısıldadım. "Senin gördüğünü gördüm. Jag'in zihninde." Ona

Çaresizce bakıp elini yakaladım.

"O zaman neye inanacağına kendin karar verebilirsin." Ayağı kalktı ve beni ofisindeki koltukta yalnız bıraktı.

Zenn'le ilgili düşünceler beynimi bulandırdı. Blaze'e yardım etmiş miydi etmemiş miydi? Peki bana gerçekten yardım etmiş miydi? Sadece plajda değil, İyi Topraklar'da da. Jag'in Direniş'ini gerçekten bana yardım etmek için mi terk etmişti? Yoksa babamın kişisel asistanı olduğu için mi?"

Zenn çok sadıktır. Babamın haşın sesi düşüncelerimi bıçak gibi kesti. Hep Zenn'le birlikte bir gelecek hayal etmiştin, hâlâ bunu elde etme şansın var.

Ama...

Siz ikinizi eşleştiren kim sanıyorsun? Diye devam etti babam. Zenn seni gerçekten seviyor. Senin için yapamayacağı şey yok.

Yoktu, biliyordum. Bu da Zenn'in gerçekten döneklilik yaptığı anlamına geliyordu. Ne için?

Benim için.

Ama benim kontrollü yaşamın esaretinde boğulacağımı İyi biliyordu. O da bu şekilde yaşayamazdı ki zaten? Yoksa yanılıyor muydum?

Parmaklarımı yaramın üzerinde gezdirdim. *Baba ... etiketimi nasıl çıkarırım?*

Sadece o etiketi tayan kişi çıkarabilir. Bu becerikli güvenlik teknolojinin! ben icat ettim.

O halde etiketi Zenn çıkarabilir

Evet. Onunkini de ben.

Zihnimde düşünceler çarpıştı. Yüzük gitmişti. Yani Zenn bana yardım etmişti. O...

Hepimizin kendi davası için kendine has ikna yöntemleri vardır, dedi babam alaycı bir şekilde. Zenn'in... Jag'in...

Gözlerimi sınıksıkı kapadım. *Lütfen dur.*

Bu senin neye inanmayı seçtiğinle ilgili V. Peki kime inanmayı seçeceksin?

İyi soru baba.

Sırt çantamı almak üzere odaya döndüm. Kapıyı açar açmaz biri, "Hoş geldin Vi," dedi. Heyecandan yüreğim ağzıma geldi ama aynen geri gitti çünkü ses düşündüğüm gibi Jag'e değil, kızıl renkli muhafıza aitti. Yaşadığımı hayal kırıklığıyla kalbim şimdi de mide boşluğuma yerleşmişti.

Kollarımı kavuşturdum ve başımı yana eğdim. "Burada ne işin var Jake?"

Gülümsemesi genişledi. "Bak sen. Jag haklıymış."

Hayal kırıklığım su yüzüne çıktı, bu kez kontrol altında tutamadım. "Kapa çenen. O Kötü hakkında tek kelime duymak istemiyordum. Ne istiyorsun?"

"Rahatla biraz," dedi. "Ben senin tarafındayım. Buna sevinmelisin. Ama sen beni anında öldürebilecek gibi görünüyorsun." Pek haksız sayılmazdı, tek fark cinayet hayallerimin diken diken saçlı ve *beni terk edip giden* bir adam üzerinde yoğunlaşmasıydı.

"Bak, Jake. Ne söyleyeceksen çabuk söyle." Bekledim. Yeterince sabırlıydım sanırım.

"Tamam, ben bir ada muhafızıyım..."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye lafını kestim.

Tavrım ona yine komik geldi, tıpkı Jag'e de gelebileceği gibi. Akmaya başlayan sinir bozucu damlaları gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırdım ve Jake'in görmemesi için başka yerlere baktım.

"Benim işim Danışmanı en gelişmiş teknolojiyle donatmak. Çantanda ne iyi cihazlar olduğunu biliyorum. Pazarlık yapmaya geldim."

"Sende benim isteyebileceğim ne olabilir ki?"

Bilmiş bir gülümsemeyle arka cebinden bir zarf çıkardı. Odanın diğer ucundan bile Jag'in elyazısını tanıdım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Birkaç adım ileri attım, gözlerimi isminin ilk harflerinden ayıramıyordum. Jake istediği her şeyi alabilirdi. Karaciğer, böbrek, ne isterse.

"Jag seni böyle terk edip gitmeyi gerçekten istemedi," dedi Jake yavaşça. "Onun üzerinde büyük bir kontrol etkin var. Kimseyi onun senin hakkında konuştuğu gibi konuşurken duymadım. Pace'le Gavin'i bile. Tasma-dili." Gözleri benimkilerle buluştu, sanki inkar etmemi bekliyordu.

Hem de nasıl inkar etmek isterdim ve Jag'in bunu duymasını ama yapamadım.

"Ah görüyorum ki sen de ona karşı aynı duyguları besliyorsun." Gülümsedi ve zarfı bana uzattı. "Jay seninle yüz yüze vedalaşmak isterdi ama işler... Biraz karıştı. Ayrıca gittiği için çok, çok üzgün olduğunu iletmemi istedi, seni en kısa

zamanda yeniden görmeyi umuyor."

Bir anlaşma yaptık. Ben telefonu ve bir yemek yapıcı küpü kendime sakladım, diğer her şey Jake'in oldu.

"Peki," dedim zarfı aldıktan sonra. "Birçok şeyi bildiğini biliyorum. Bana zihin muhafızlarıyla ilgili ne biliyorsan anlat."

Jake yeni cihaz öbeğine baktı, sanki benden çok onlarla vakit geçirmek ister gibiydi. Onlar İdareci olarak Birlik'e hizmet eder. Gavin'le tanıştığımda ilk kez bunu yapmayan birini görmüş oldum. Sonra Jag gelip gitmeye başladı."

"Jag ne zamandır buraya geliyor?"

Jake iç geçirdi ve yatağa oturdu. "Üç sene falan? Öyle bir şey. Kötü Topraklar'da teknoloji muhafızı yapıldıktan kısa bir süre sonra Pace'le buraya geldi. Sonra da ders almak için iki ayda bir." Jake elleriyle saçlarını karıştırdı. "Zamanının çoğu Gavin'le geçiyordu."

"Ne yapıyorlardı?" diye sordum.

"Gavin uzun geceler boyu Jag'e zihnini kullanmayı öğretti. Sonunda asıl silahın sesi olduğunun farkına vardılar. Sonra bunu geliştirmek için çalıştılar. Jag'i severim ama onunla konuşmaktan nefret ediyorum."

Jag ve Ty uzun süre birlikte vakit geçirmişler, bununla ilgili kendimi nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

"Ama artık eğitimi bitti." Jake pencereden dışarı bakıyordu. "Geçen Noel'de bitirdi. Buraya iki haftalığına gelmişti, Gavin odasından dışarı adım atmadı. Sonra onu zihninde gördüğü bir şeyi bulmak üzere İyi Topraklar'a geri yolladı. İkisi de bulması gereken şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama Jag daha önce de düşman topraklarında elinde hiçbir bilgi olmadan bulunmuştu. Ayrıca Gavin'in hiç yanıldığı olmamıştı." Gözlerini gözlerime dikti. "Nisan başında buradan ayrıldı, o gün bugündür haber alamadık."

Uzaklara baktım. Dışarıda rüzgâr camları dövüyordu. Gök gürlerdi, doğa içimde kopan fırtınayı taklit ediyordu sanki.

Nisan. Hapiste geçen altı ay.

Yutkundum ama boğazım hâlâ fazlasıyla kuruydu. "Ne buldu?" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum.

Jake'in bakışları sertleşti. "Seni buldu."

Ellerim Jag'in mektubuna kenetlenmiş halde koltuğa gömüldüm, düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu. Bildiğim tek şey vardı: Zarfı açmak, onun beni terk edişini bir kez daha yaşamak istemiyordum. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

"Ben aşağıdayım." Jake, elinde teknolojik cihazla dolu çantasıyla, kapı eşiğinde duruyordu. "Notu okuduktan sonra yanıma gelirsin."

Başımla onayladım ama o gider gitmez kâğıdı arka cebime tıktırdım. Sendeleyerek banyoya gittim, aynada gergin yüzümü inceledim.

Ty olsa, Karar vermek için ihtiyacın olan her şeye sahipsin.

Kulaklarımda hâlâ Jake'in, "Seni buldu," cümlesi çınlıyordu.

Bir de Jag seni asla terk etmeyeceğini söylüyordu, diye alay etti baham, sesiyle düşüncelerimi istila ederek.

Kes sesini! diye bağırdım Yeni bir renk alan cildime ve sarı, kısa kollu tişörtüme baktım. Giydiğim kot pantolon bile benim değildi. Aynada bana bakan kızı tanımakta zorlanıyordum.

Bu iyi değildi.

Ama kötü de değildi.

Bu sıfatların hiçbir anlamı yoktu.

Ben Violet Schoenfeld'im. Bunun bilincine vardığımda, aldığım güçle sırt çantamı kaptığım gibi odayı terk ettim. Jake'i mutfak masasında otururken buldum. "Hey, Jag nereye gitti?"

Jake kafasını kaldırdı. "Bilmiyorum."

Sert bir bakış atarak onu, "Koca yalancı," diye suçladım. "O gitmeden önce konuştuğunuzu biliyorum. Nereye gitti söyle."

Jake gözlerini sımsıkı kapadı. "Çok çok kızacaksın. Bunu bil."

"Söyle bana," dedim.

"Tünellere gitti." Cevap fazla hızlı gelmişti. Çünkü onu kontrol altına almıştım.

Duygularımı bastırdım. "Tüneller mi?"

"Ve simülatörün en güçlü programını ayarlamamı istedi benden." Ellerini sıkıp yumruk yaptı.

"Ama.. Anlamıyorum."

Jake ayağa kalktı, bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Gel benimle. Göreceksin." Merdivenlere doğru gitti ama yukarı çıkmadı. Beyaz bir duvarın önünde durdu.

"Tamam, beni öldürmek isteyeceksin biliyorum. Aşağı inmeden önce bana

beni öldürmeyeceğine söz ver."

Dalga geçtim. "Tamam korkma, canını yakmayacağım."

"Yakabilirsin. Seninle ilgili çok hikâye duydum. Haydi söz ver bana."

"Benim hakkımda hikâye mi duydun? Nasıl hikâyeler bunlar? Jake..."

"Söz ver."

"İyi. Söz veriyorum, canını yakmayacağım."

"Hayır, canımı yakmayı *denemeyeceğine* bile söz ver."

Şimdiden onun canını yakmak istemeye başlamıştım. "Söz veriyorum, canını yakmayı denemeyeceğim bile."

Sonunda tatmin olunca yeniden duvara döndü. Bunun midesine sıkı bir dirsek atmak için harika bir zaman olduğunu düşündüm ama çoktan o aptal sözü vermiştim işte.

Jake parmaklarını çıplak duvara sanki bir klavyeyle yazı yazıyormuş gibi tıklattı. Kaşlarımı çattım ve izledim - duvarın yok olmasını.

Bir merdiven döne döne karanlıklara iniyordu.

Jake konuşmadan gölgelere doğru bir adım attı. Sanki bu zifiri sonsuzluğa doğru gitmek abartılacak bir şey değilmiş gibi.

Ben abartabilirdim. "Şey, Jake?" Karanlık onu çoktan yutmuştu bile.

"Haydi, gel." Sesi taş duvarlarda yankılandı.

"Göremiyorum ki."

"Hisset o zaman," diye bağırdı. Bu yorumla birlikte Jake, Ölmesi-Gerekenler listemde, Jag'i ikinci sıraya düşürerek zirveye yerleşti.

Ama yine de çekinerek de olsa tırabzana uzandım. Metal buz gibi ve kaygandı. Ayağımla görebildiğim ilk iki basamağı yokladım, sonra oluruna bıraktım.

Karanlığın derinliklerine doğru indikçe indim. Jake'i duyamıyordum. Basamaklar sonsuza dek döne döne iniyor gibiydi. Hava soğudukça nefes alışlarım da sıklaştı.

Beynimde bir teknolojik sinyal hissettim. Ayağımla bir adım daha atmaya zorladım. Sonra bir daha. Sonra bir daha.

Artık sinyal beynimi yakıyordu. Duvara yaslandım, buz gibi metal tırabzanın ısırın soğuşuyla rahatlamaya çalıştım.

Attığım her adım daha büyük bir işkenceydi, inmeye devam ettim, ta ki artık inemeyene kadar.

Karanlık etrafımda döndü. Gözyaşlarımın tuzu gözlerimi yaktı. Hava ıslak çimento gibi ağırdı.

"Jake?" diye seslendim. "Göremiyorum."

Ayak sesleri yaklaştı. Bir ışık huzmesi duvarlara yansıdı ve beni daha da kör etti. "Geliyor musun? Sakın korktuğunu söyleme bana. Jag senin asla korkmadığını söyledi. Dediğine göre epey sağlam biriymişsin."

Jag'in karşısında sağlam durduğum tek bir anı bile hatırlayamadım ama önemi yoktu. Önemli olan nefes alabilmektir.

"Neyin var?" diye sordu.

"Ne-Nefes alamıyorum, sinyal yü-yüzünden," diye kekeledim.

"Ah! Tabii ya!" Elini cebine daldırdı. "Kusura bakma, al bakalım." Elinde üç adet mor hap vardı. Gözlerimi kırıştırdım ve üç hap birleşerek tek hap oldu.

"Bu da ne?"

"Sinyal için. Sanırım sende yüksek hassasiyet var."

Böyle de diyebiliriz. Hapı almaya çalıştım ama elimi tamamen başka bir yere uzattım.

"Gel, otur," Jake yere oturmama yardım etti ve hapı avucuma koydu. "Yut."

Yutmadım. Düşüncelerimi bir araya toplayamıyordum. Teknoloji sinyalinin kurtulmak için bir hap yutmak garip geliyordu.

"Haydi Vi, bu sinyalin etkisini alacak. Bunları Ty için ben icat etmişim."

"Ama o sinyale ihtiyacım var," diye geveledim. "Böylelikle güvende miyim değil miyim anlıyorum."

Alaycı alaycı dudak büktü ve benden uzaklaştı. Gözleri, taze bal gibi yoğun bir altın rengi bir ışıltıyla parlıyordu. "O aptal sinyali hissetmene gerek yok. Beynin var senin. Onu kullan."

İstemeye istemeye mor hapı ağzıma attım ve küllü plastik tadına rağmen yutmayı başardım. Teknolojik sinyal neredeyse anında yok oldu.

Ne yazık ki ışık da öyle. Jake inmeye başlamıştı ve kıvrımın diğer tarafına geçmişti bile. Döne döne inişe devam ettim. Karanlık giderek griye dönüşüyordu.

Nihayet ayağım taştan başka bir şeye değdi. Jake bir deponun arkasındaki bir masaya oturmuştu. Donuk sarı bir ışık halesi üzerinde parlıyordu. Teknolojik cihazların istiflenmiş olduğu raflarının arasından geçtim.

Bana bakmadı. "İstedğini al," dedi, cihaz koridorlarını işaret ederek.

"Neden?" Hiçbirini istemiyordum ki?

"Simülatörde neyle karşılaşacağını bilemezsin," dedi Jake. Doğrudan bana bakmıyordu. "Haydi git ve istediğini al."

Kafamda ufacık bir tehlike çanı çalmaya başlamıştı. Bir simülasyon için neden bunlara ihtiyacım olsun ki?

İç geçirdim ve keşke oda daha aydınlık olsaydı diye düşündüm. Bir anda ortam aydınlandı. Jake arkamda homurdandı. Onu umursamadan dikkatimi cihazlara yönelttim. Daha önce gördüklerime hiç benzemiyorlardı. Neyse ki hepsinde isim ve açıklama yazan bir etiket vardı.

Buldurgaç: Kayıp bir insanı bulmaya yardım eder.

Üç yıl önce Ty kaybolup gittiğinde işe yarayabilirdi. Ya da babam ortadan yok olduğunda. Belki Jag'i bulamazsam bu Bulucu yardım edebilirdi.

Avuç içimden biraz daha büyük, metal bir karenin üst kısmında ekran vardı. Yanıp sönen kırmızı bir ışık, içinde bir de retina tarayıcısı olduğunun kanıtıydı.

Sıranın biraz iletisinde beş metrelik bir çukur kazabilecek olan sipsivri bir cihazın tam yanında bir bilezik duruyordu.

Eksilteç: Görünürlüğü azaltır, böylece düşmanlarınız sizi göremez. Dikkat: Tam görünürlüğe kavuşmak birkaç saati alabilir.

Güzel. Eksilteç, buldurgacın yanında cebimdeki yerini aldı.

Teni yeşile döndüren cihazıyla ilgilenmedim. Kasırğa çıkarıcıyla şok tükürük cihazını da es geçtim.

"Seçimlerin kurnazca," diye mırıldandı Jake arkadan. Ona neredeyse silaha ihtiyaç duymadığımı söyleyecektim ki çenemi kapamaya karar verdim.

Bir raf sırasından diğerine yürüdüm. Başka hiçbir cihaz yanıma alınacak kadar önemli gelmedi çünkü neye hazırlık yaptığımı bilmiyordum. "Hazırım," diye ilan ettim.

Jake ayağa kalktı ve köşedeki bir koridora doğru ilerledi. "Tamam," dedi, sanki buna pek inanmamış gibi. "Yön bulma cihazlarını bozan manyak bir teknoloji yerleştirdiğim şehir merkezine gitmen gerek."

Sanki bu başarısından dolayı onu kutlamamı bekliyormuş gibi duraksadı. Kutlamadım.

"Tamam, şimdi seni çıldırtacak kısma geldik. Hazır mısın?"

"Çıldırtmak mı?" Sırt çantamın askılarım tuttum. "Tamamen hazırım."

Jake gülümsedi. Sonra çok ilginç bir şey yaptı. Beni kendine doğru çekti ve bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarıldı. "Dikkatli ol Vi," diye fısıldadı. "Sen bizim tek umudumuzsun."

Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama yapamadım.

Çünkü bir saniye sonra yok oldu.

Kollarım Jake'in bir saniye önce durduğu yerde havada kaldı. Depoyu araştırdım. Bomboştu.

Geri dönüp karşıdaki koridora doğru baktığımda Jake'in orada dikildiğini gördüm. Daha doğrusu yansımasının.

"Gücünü nasıl kullanacağına karar vermelisinin Vi," dedi yansıma.

"Bu tüm zihin muhafızlarının bir gün yüz yüze geldiği hayati bir karar. Eğer karar vermezsen, diğerleri tarafından kolayca etkilenebilirsin, özellikle senin gibileri tarafından."

Simülasyon duraksadı, sanki onun dedikleri hakkında düşünmeye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Zenn'in bana ihtiyacı vardı. Eğer beyni yıkannıyasaydı o da özgür olmayı seçerdi, beni seçerdi. Ona kontrol altında olmadan bir hayat sürmesi için yardım edebilirdim.

Jag'e olan ihtiyacım, oksijene olan ihtiyacımla aynıydı. Ama beni defalarca terk etmişti.

Babama olan özlemim de çok güçlüydü. Annem, babam ve Tyla ile ailemin bir arada olduğu günlerin görüntüsü gözümün önüne geldi. Belki bu hayal hâlâ gerçek olabilirdi.

Ne olursa olsun, yeteneğimi göz ardı edemezdim. Görevim onu kullanmak olmalıydı. Sadece kendim için değil, başkalarına yardım etmek için de. Ty

kontrolün seviyeleri olduğunu söylemişti. Gücümü Birlik için kullanabilir ya da bir dilekçe yazıp Deniz'de kalabilirdim.

Dakikalar geçti. Jake'in yansıması gözlerini bana dikmiş bekliyordu.

Jag'le olan konuşmam nihayet bana kararımı hatırlattı. *Ben kimseyi kontrol etmeyeceğim, seni bile.*

Kontrol gücümü Yönetmek için kullanamazdım. Onu başkalarına yardım etmekte kullanabilirdim, benim istediğim gibi bir yaşam sürmeleri için beyinlerini yıkamakta değil.

"Hazırım," dedim.

Jake'in yansıması gülümsedi. "Eğitimin devam ediyor o zaman. Jag'in sana söylediği şeyleri hatırla, ne kadar önemsiz olursa olsun. İhtiyacın olan şeyi orada bulacaksın. İyi şanslar."

Koridoru işaret etti, sanki beni bekleyen görev için bir tek bu bilgi yeterliymiş gibi.

43

Holün sonunda bir ışık belirdi ve giderek büyüdü.

Işığa doğru yürümek hiçbir zaman iyi sonuçlanmaz ama yine de bunu yaptım.

Koridor üç adet kapının yer aldığı küçük bir odayla son buldu. Köşedeki lambanın ışığı zemine gölgeler düşürüyordu.

Gözlerimi kapadım, kendime bunun berbat bir rüya olduğunu ve birazdan uyanacağımı söyledim.

Ama değildi.

İç geçirip gözlerimi açtım. Pek istemesem de Jag'in notunu okumam gerekiyordu. Arka cebimden çıkardım. Elyazısı yine nefesimi kesti ama asıl mektubu açtığımda ağlamak istedim.

Kâğıtta iki kelime yazılıydı: *Uç bebeğim.*

Mektubu minicik parçalara ayırdım. Uçmak mı? O aptal herif *uçmamı* mı istiyor? Onu gördüğümde benden *uçarak* kaçmak isteyecek. O zaman *uçmak* neymiş anlar.

Ortadaki kapının altından gelen hafif bir parlaklık dikkatimi çekti. Yere uzandım ve aralıktan baktım.

Mavi bir ışık hafifçe yanıp sönüyordu.

Soldaki kapının altında yeşil bir ışık sabit bir şekilde parlıyordu.

Sağdaki kapının altında ise sadece karanlık vardı.

Kalktım, bu renklerin ne anlama gelebileceğini düşündüm.

Sağdakini hemen eledim. Karanlıkta yaşamaktan sıkılmışım artık.

Mavi mi yeşil mi?

Zihnimle incelemeyi denedim ama sonuç sıfırdı. *O aptal mor hap.* Onu almamam gerektiğini biliyordum. Beni hissizleştirmişti.

Rasgele sol kapıya doğru gittim ve kolu çevirdim.

Odanın içinde bir yükseltici vardı.

Harika. Sanki o belalı dönen merdivenleri yukarı çıkmak için indim. Odadan çıkmak için arkamı döndüm.

Bir sorun var: Kapı yok.

"Senden nefret ediyorum Jake," diye mırıldandım.

Her yükselticiye binişimde olduğu gibi yine bir sinek gibi tavana yapışma korkusuyla başımı eğdim. Ama herhangi bir yaralanma olmadan hücrelerime ayrılmayı başardım.

Penceresiz, bomboş bir odaya geldim. Odanın her yeri gri betondandı. Yavaş yavaş etrafımda dönerek odanın çıkışı olduğuna dair bir belirti aradım.

Hayır, yoktu. Çok şahane.

Duvara yaslandım. Gerçek bir duvar. Parmaklarımla sıvasına dokunarak yavaşça köşeye doğru yaklaştım. Odanın etrafında döndüm. Nihayet üçüncü duvarda parmaklarım minik bir kabarıklığa dokundu. Elim kapı kolunun olması gereken yere doğru getirdim, çevirdim ve bir kapı dışarı doğru açıldı.

Kule gibi yüksek bir binanın eşliğindeydim. Açık renkli parlak kumlar çok aşağıda uzanıyordu. Midem kasıldı. Manzara etrafımda dönmeye başladı ve kapıya tütündüm. Görüşüm beyaz çizgilerle doldu. Nefes alamıyordum. Çok rüzgârlı, derin boğazın ardında Deniz şehri duruyordu.

Uç, bebeğim.

Lanet olsun sana Jag Barque! Cehenneme kadar yolun var!

Yükseklik bana göre değil. Rüzgârla uçmak? O da hiç bana göre değil. Bir keresinde uçup yıldızlara dokunmak istemiştim. Şimdi ise mümkünse zemin katta duran bir yatağa kıvrılıp herkesi ve her şeyi unutmak istiyordum.

"Nasıl uçabilirim?" Rüzgâr yanıt vermedi. Kimse vermedi, bu da bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatmaya yaradı sadece. Zalim esintinin saçlarımı savururken çıkardığı ses alaycı bir kahkahaya benziyordu.

Hafif sırt çantam bir anda çok ağırlaştı. Vücudumu odanın en uzaktaki duvarına bastırdım. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapadım ve rüzgârı bulmaya çalıştım. Hiçbir şey hissetmedim.

Boğazımdan bir çığlık yükseldi. Koşabildiğim kadar hızlı koşup odanın tam kıyısına geldiğimde kendimi sağ ayağımla sertçe ittim.

Okyanusun çalkantılı dalgalarına doğru, baş aşağı, düşüyordum. Artık beni sakinleştirmiyorlardı. Bütün varlığımı tehdit ediyorlardı.

Sırt çantası beni aşağı çekiyor, daha da hızlı düşmeme sebep oluyordu. Kollarımı, bacaklarımı açtım, bir hava akımı yakalamaya çalıştım.

Sert bir rüzgâr bana çarptı, ben, havada tutması için yalvardım.

Umurunda değildim. Zaman yavaşladı.

Su bana öyle hızla çarptı ki görüşümde siyah noktacıklar oluştu. Sırt çantası beni suyun dibine doğru çekiyordu. Sıvı karanlıkta döndüm, yuvarlandım, su yüzeyini bulmaya çalışıyordum.

Bulamadım.

Her şey aynı görünüyordu. Koyu lacivert. Havasız.

Pes etmeyi kabul etmedim, suya daha hızlı tekme savurdum. Sırt çantası daha da ağırlaştı. Kendimi ondan kurtarmayı başardım.

Çanta aşağı doğru gitti. Benim yüzdüğüm yöne doğru.

Tuzlu su akciğerlerimi doldurdu.

Batan çantaya arkamı döndüm ve yüzmeye başladım.

Yavaş. Daha da yavaş.

Sonunda yüzemez oldum.

"Simülasyonu bitti mi?" diye sordu bir ses.

"Hayır. Onuncu olasılığı sürdür," diye yanıtladı Jake.

Uç, *bebeğim*. Kelimeler etrafımda yankılanıyordu. Alay edercesine.

"Kapıları karıştır. Yön bulma teknolojisinin güvenliğini yükselt." Bu ses yaşadığını kâbusta beynimde tekrarlanıp duran o kelimeleri böldü.

"Denek büyük baskı altında efendim," dedi bilgisayar.

"Vi?" Jake elini sırtıma koydu. Dokunuşuyla birlikte içimde kıvılcımlar çaktı. Öksürdüm. Akciğerlerim sanki biri onları peroksitle ovalamış gibi yanıyordu.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama onlar da fazlasıyla acıdı. Bacaklarını ağır, hissiz ve yaşadığım korkuyla tamamen yerçekimine teslim olmuş durumdaydı. Yoksa suya mı demeliydim?

"Kendine geliyor efendim."

"Gizli modu sürdür," dedi Jake.

Her şey aniden geri geldi. Doğrudum ve gözlerimi açtım. Sert zemin kuyruk kemiğime batıyordu. İki kapının altından sabit bir şekilde parlayan yeşil ışıkla yanıp sönen mavi ışığı görebiliyordum.

Jag'den ölesiye nefret ettim.

Uçmak mı? Pek sanmıyorum.

"Jake?"

Cevap yok.

"Jake! Burada olduğunu biliyorum. Seni gördüğüm anda öldüreceğim!" "Ama söz vermiştin." Sesi tek bir noktadan değil her yerden geliyordu.

"Unut onu," dedim, ayağa kalktım. "Ben bir binanın tepesinden atladım. Birileri ölecek!"

"Onu Jag'e söyle. Bu simülasyonu kurmamı isteyen oydu."

"Boğulabilirdim."

"Sen bir su kızıydın. Boğulmazsın" Jake'in sesi bir gülücüğün izlerini taşıyordu. Yüzünün aldığı ifadeyi düşündüm.

Öfken bir balon gibi söndü. "Her neyse. Şimdi ne yapıyoruz?"

Jake yanıtlamadı.

Etrafıma baktım, kocaman bir okun bana doğru yolu işaret etmesini diledim. Koridor ortadan yok olmuştu.

"Buradan çıkış yok." Panik dalgalar halinde yükseldi. Derin bir nefes alarak onu bastırdım.

"Uç," diye fısıldadım kendi kendime. "Bu çok anlamsız."

Yeşil ışık şimdi ortadaki kapının altında parlıyordu. Karanlık soldaydı. Mavi ise sağda göz kırpiyordu.

Sırt çantamdaki ekipman hâlâ düzgün çalışıyor gibiydi, ben de çantayı tekrar omzuma attım. Soldaki kapıya elimi koydum.

Koymamla birlikte öyle güçlü bir sinyal hissettim ki neredeyse beni geri fırlatacaktı.

Başım fırıl fırıl döndü. Elimi çekmeye çalıştım ama metale kaynamış gibiydi. Midem kasıldı. Göğsüm yandı.

Dizlerime çöktüm, nihayet elimi kurtarabilmişim. O mor haplardan bir tane daha almam gerekiyordu. Hiçbir şey hissedememeyi alev alev yanmaya rahatlıkla tercih edebilirdim.

Diğer kapıya doğru emekledim. Buna dokunmama bile gerek kalmadı. Sinyal kulaklarımı, gözlerimi, ağzımı doldurdu. Sanki ekşi bir şey yemişim gibi yüzümü buruşturdum.

İnledim ve kendimi ortadaki kapıya doğru ittim. Tüm gücümü emen o sinyalden kurtulduğum anda ayağa kalktım. Üçüncü kapıda sadece ince bir vızıltı vardı.

"Teknoloji simülasyonları," dedim, gerçek bir anda beynime yıldırım gibi düşmüştü. "Jake, sen öldün! Beni o mor hapla kandırdın demek!"

"Ama artık doğa elementlerini kontrol edemediğini biliyorsun," dedi.

Sanki çok güzel bir habermiş gibi. "Umarım vasiyetin hazırdır!"

"Beni değil, Jag'i suçla," diye cevap verdi.

"Hiç merak etme," diye lafını böldüm. "İnan bana, o da ölecek." Beni görünce nasıl gülümseyeceğini düşündüm. Yumruğumun gelişini görmeyecek bile.

Tonlarca sinyal yaymayan tek kapı mavi ışığın yanıp söndüğü kapıydı. Kolu geçen elektrik akımıyla hafifçe titredi ama baş edemeyeceğim bir şey değildi bu. En azından devasa bir similasyon oluşturacak kadar büyük bir güç değildi.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

45

Mavi ışık uzun bir koridorun sonunda parılıyordu. Kapı arkamdan bir klik sesiyle kapandı ama yok olmadı. Bu oda gerçektir. Işığa doğru yürüdüm (yine). Koridor yarım küre biçimli bir pencereyle sonlanıyordu. Mavi rengi oluşturan okyanusun içinden yansıyan gün ışığıydı. Camı yalayan dalgalar ışığın ritmik bir şekilde parlayıp sönmesine sebep oluyordu.

Geldiğim yoldan geri döndüm, kapının kilitli olacağını düşünüyordum ama kolayca açıldı. Koridor önümde belirdi. Diğer iki kapı yok olduğu için simülasyonun bittiğini düşündüm.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. O salak merdivenleri tırmanıp geri dönebilirdim. Bir tekneye atlardım. Dpniz'e doğru yol alırdım.

Neden burada aylak aylak dolanayım ki? Karanlık tünellerden başka bir şey yok burada.

Evet dolanmayacaktım.

Ben de geri döndüm ve depoya geri döndüm. Cihazla dolu rafları geçtim ve merdivenleri çıkmaya başladım.

Tırmanıştan dolayı nefes nefese kalmıştım ki yukarılardan bir yerden *bum!* diye bir ses geldi.

Dondum kaldım.

Yukarılarda bir yerlerde insanlar çığlık çığlığaydı. Ty. Jake.

Ve babam.

"Burada olduğunu biliyorum. Dilekçen onu korumuyor." Sesi sanki kulağımdan sadece birkaç santimetre uzakta gibiydi.

Uç bebeğim.

Döndüm ve geldiğim yere doğru uçarcasına gittim.

"Yapamazsın!" diye bağırdı Ty. "Burası izole edilmiş bir konut."

"Vi için değil," diye cevap verdi babam. "Haydi Zenn."

Holden koşarak geçtim, kalan tek kapıya girdim ve pencereye doğru ilerledim. Camı ellerimle yokladım, özgürlüğe kavuşmak için hüzünlü bir çaba. Parmaklarım kavrayacak, tutup açacak hiçbir şey bulamadı.

Manyak gibi döndüm durdum. Koridor boş, kapı kapalıydı.

Bir elimi duvara koydum ve geldiğim yoldan geriye doğru hızla yürümeye başladım. Buradan çıkmaya mecburdum. Koridorun yarısındayken elim istemsizce duvarı bıraktı.

Hayır, duvar var olmayı bıraktı desem daha doğru olur.

Durdum, duvar olması gereken yere baktım.

Elimi uzattım. Elim sözde katı yapının içinden geçti. Kolum dirseğıme kadar görünmez oldu.

Bu duvar bir projeksiyondur.

Kapıda bir tıkırtı duydum. Projeksiyonun içinden atladım ve sırtımı bu kez katı bir yapıya yasladım. Saklandığım bu gizli odadan koridoru göremiyorum.

Ama bu midemde yükselmeye başlayan panik duygusunu pek dindirmedi. Özellikle kapı açılıp ayak sesleri çok yakınımda duyulmaya başladığında.

Adımların sahibi yürüdükçe, sesler koridorun ilerisine giderek hafifledi. Ama fazlasıyla kısa bir zamanda geri döndü.

"Zenn, Deniz'in tünel şebekesinde bir arama emri çıkar."

Ağlamamak için dudağımı sertçe ısırdım. Babam çok yakındaydı, neredeyse düşüncelerini duyacaktım.

Kontrolümü bastırdım. Duygularımı. Nefesimi.

Zenn babamın sözlerini monoton bir sesle tekrar etti.

"Her bir tüneli," diye yineledi babam. "Onu istiyorum. Eğer merkeze ulaşırsa, artık takip edemem. O zaman iş sana düşer işte oğlum."

"Ben senin oğlun değilim," dedi Zenn. Sesi boğuktu, sanki haftalardır ilk defa konuşuyordu. Sanki bana vücudumdaki kanla birlikte dolaşıp duran o sözcükleri söylememişti.

"Violet'i bulacak ve bana getireceksin," dedi babam. "Onu burada hissediyor musun söyle."

Babamın sözleriyle içime bir öfke akın etti. Babamın beni etiketlerle ya da çiplerle takip etmesine gerek yoktu - Zenn vardı. Babam Zenn'e sahipti.

Ve Zenn beni seviyordu.

"Ha-hayır," dedi Zenn çatlak bir sesle.

"Garip." Babamın ses tonu katıksız bir şüphe içeriyordu. "Veriler hâlâ bu bölgede olduğunu söylüyor."

"Simülatörlerden olmalı," dedi Zenn.

"Belki. Ama sen onu bulacaksın, öyle değil mi Özel Ajan Bower?"

"Evet efendim. Evet, bulacağım."

"Bu kapıya bir ajan yerleştir. Her ihtimale karşı."

Zenn yabancılaşmış sesiyle emri tekrarlarlarken kapının kapanma sesi duyuldu.

Uzun zamandır tuttuğum nefesimi sonunda bıraktım. Gizli odayı gözlerimle taradığımda rahatlardım. Bomboştur; köşede duran bir hava gemisi hariç.

Uç bebeğim.

Neredeyse kahrkahrı tutamayacaktım.

Sanki bir hava gemisi kullanmayı biliyordum! Yine de o tarafa doğru seğirttim. Kapının önünde beni bekleyen ajana doğru gidecek değildim ya...

Emekleyerek içine girdim, havadan çok toz soluyor gibiydim. Öksürmemeye çalışarak, hırıltıyla nefes aldım. İşe yaramadı. Pilot koltuğuna gömüldüm ve

kolumla yüzümü kapayıp dirseğimin iç tarafına hapşırdım.

Yerimde donmuş gibi bekledim, bir şok tabancasının kıvılcımını, "Kıpırdama," diyen öfkeli bir sesi.

Kapı açıldı. Biri birkaç çekingen adım attı. Gözlerimi sımsıkı kapadım, böylelikle sanki görünmez olacaktım.

Kırk dakika gibi gelen bir dakikadan sonra kapı kapandı.

Gözlerimi açtığımda karşımda bir sürü düğmenin olduğu bir kontrol paneli buldum. O pilota daha çok dikkat etseydim keşke, diye düşündüm. Ellerimi nereye koymam gerektiğini bile bilmiyordum.

Ya da bu aptal aleti nasıl çalıştıracağımı.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım, araçtan çalışmasını istedim.

Çalıştı.

Sağ elim doğal bir biçimde uzandı ve tam önümdeki kumanda kolunu yakaladı. Diğer elimse tavandaki birkaç düğmeyi kurcalıyordu.

Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama hareketlerim deneyimli birinin yapacağı türdendi. Kesin ve net. İki düğme daha çevirdim ve pervaneler bir vınlamayla canlandı. Kolu geriye çektim ve hava gemisi, nasıl desem, havalandı.

Kusmak istedim ama bu koca aracı uçurmak sanki...kolaydı.

Onu simülasyon duvara doğru hareket ettirdim, yani en azından olduğunu düşündüğüm yere doğru.

Metalin sert yüzeye sürtünmesi bir dizi kıvılcım çakmasına sebep oldu. Kolu aceleyle sola yatırdım ve kapı tam açılırken araca köşeyi döndürdüm. Art arda üç düğmeye bastını ve kolu bu kez de panele yatırabildiğim kadar yatırdım.

Hava gemisi, tam cama doğru ileri atıldı.

Darbeden tam önce gözlerimi kapadım. Evet, böyle korkak bir tavuğum işte. Engele çarpıp geri sekmeyi, kan revan içinde kalmayı ve tutuklanmayı bekliyordum.

Ama bunlar olmadı, aksine cam kırıldı. Hava gemisi okyanusa doğru yol aldı ve ajanı arkamızda bıraktık.

Aracı suyun içinde kontrol etmesi o kadar da kolay değildi. Acemice dönüşler yaptım, nereye gittiğini bilmediğim bir rota tutturdum. Ama içimden bir ses doğru yolda olduğumu söylüyordu.

Yukarılarda bir mercan kayalığı görkemli bir şekilde parlıyordu. Çelik bir kapı beni kendine çağırdı.

Bir düğmeye dokundum ve kapı yana doğru kayarak açıldı. Kusursuz teknolojilerle donanmış bir tünele doğru manevra yaptım, düğmeye tekrar dokundum ve kapı kapandı. Tünelin zemininde okyanus suyu ışıltı saçıyordu. Sonra elim başka bir tuş buldu ve bastı.

Zeminde minik delikler açıldı, su deliklerden akarak boşaldı. Hava gemisini kullanmaya odaklandım ve farkına bile varmadan kendimi koyu kahverengi bir kayaya oyulmuş, dev bir mağaraya girerken buldum.

Hava gemisini durdurdum ve dışarı çıktım. Duvarda sıra sıra dört bölme vardı. Her birine bir hava gemisi park edilmişti. Kaçışa ne uygun bir mağara.

Mağaranın öteki tarafında tek bir kapı vardı. Duvarlar taşandı, büyük yangın ortalığı kavurmadan ve idareciler Birliği henüz kurulmamışken inşa edilmişti. Zemin aşağı doğru meyilliydi ve indikçe hava daha da soğuyordu. Gözlerim karanlığa kolayca alıştı, büyük bir ihtimalle ben öyle emir verdiğim için.

Mağaradan gelen ışık ilerlediğim yol iki kola ayrılınca iyice zayıfladı.

Kontrol et ya da kontrol etme.

Yalnız ya da birlikte.

Zenn ya da Jag.

Görev ya da ölüm.

Sadece iki seçeneğim olmasından nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyordum.

Karşımdaki duvara baktım, sağımda bir, solumda bir seçenek vardı ama ben üçüncü bir alternatif aradım. Avucumun içini taşa bastırdım. Hem pürüzlü hem de düz gibiydi. Hem sıcak hem soğuk. Gözlerimi kapadım. Duvarı ittim, hareket etmesini diledim.

Taş içeri doğru gömüldü. Bir saniye sonra kaya yirmi santim hareket etmişti ve ortalık büyük bir gürültüyle sarsılıyordu. Duvar köhne bir teknolojiyle yana doğru kayarken geri çekildim.

İçeri girdiğimde kendimi tavanı olmayan bir mağarada buldum. Jag çok yakındaydı, bana dokunmasının verdiği heyecanı zihnimde hissedebiliyordum.

Şimdi durduğum oda birçok koridora açılıyordu. Daha fazla seçenek.

Zenn'i kurtar.

Babana ve Birlik'e katıl.

Jag'le kaç ve deniz kenarında yaşa.

Dünyayı kurtar.

Daha karar vermeden Zenn'in kontrol altındaki sesi arkamda yankılandı. "O burada efendim. Hissedebiliyorum."

Neredeyse elleriyle yüzümü okşuyormuş gibi yakındı. Duraksadım, çaresizce ona yardım etmek istiyordum. O da benim kadar nefret ederdi kontrol edilmekten. Etiket çıkarmamda bana yardım ettiğini biliyordum. Elinden geldiği sürece beni koruyordu.

"Merkeze girmeden önce onu bulmalıyız." Babamın sesi tüylerimi diken diken etti. Onunla birlikte olan insanların zihinlerini yokladım ve bir düzine Özel Güç ajanıyla karşılaştım.

Violet, dedi babam zihnine sızdığımı fark edince. Zenn seni seviyor.

Kararımın arkasında durdum ve zihnimi Jag'le ilgili anılarla doldurdum.

Zenn'in sesi yükseldi. Bana seslendi. Aramıza engel koymak için duvara eski yerine geri dönmesini emrettim.

Daha sonra bir tünel seçip koşmaya başladım.

Jag daire şeklinde bir odada duruyor, gözleri sanki hayatının macerasını yaşamış gibi ıslık ıslık. Pantolonu fazla bol, ayakkabıları fazla büyüktü. Bluzu etrafındaki karanlığa karışmıştı. Kolyesindeki değerli taşlar parlıyor ve çenesini yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Ona koştum ve beni yakalayıp havaya kaldırıncı bacaklarımı beline doladım. Beni döndürdü, ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk.

Evet, doğru, Jag Barque'a âşıktım.

"Zenn burada," diye fısıldadım boynuna gömölüp. "Babam tarafından kontrol ediliyor."

"Gavin nerede?" Beni indirdi, yanaklarımı sildi. Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim.

"Gavin. Gavin hakkında konuşmamız gerekiyor." Geri çekildim. Daha fazlasını söylememe gerek yoktu. Jag duygularımı hissedirdi.

Beni kendine çekip sarıldı, alnını benimkine dayadı. "O benim yalnızca eğitimcim, başka bir şeyim değil."

"Jake yatak odasında saatler geçirdiğinizi söyledi," sesimdeki suçlayıcı tondan nefret etmiştim.

"Jake çok konuşuyor." Gözlerinde asla hak etmediğim bir hayranlık vardı. "Vi, sen benim Tasmamsın." Bunu söylerken sesini kullanmadı.

Hafifçe başımı salladım, aptal gözyaşları yanaklarımdan süzölüyordu. Jag beni öpmeden önce onları sildi.

"Bu aptal simölör de neyin nesi?" diye sordum. "Jake senin..."

"Dediğim gibi, Jake çok konuşuyor. Bu teste girmen gerekiyordu senin." Kıkırdadı. "Ee, Gavin nerede?"

"Bilmiyorum. Ne testi?"

Jag parmaklarını benimkilerle buluşturdu. "Jake bu gelişmiş sistemi yetenekleri keşfetmek için yarattı."

"Bu gelişmiş sistemde insanlara kapı mı seçtiriyorsunuz?"

"Evet ve işe yarıyor. Bak, Jake simölörü üç ayrı yetenek için programlıyor: teknoloji, doğal elementler ve genetik adaptasyon. Her muhafız bu üç kategoriden birine girer. Eğer yeteneğine uygun doğru kapıyı seçersen buraya ulaşırısın."

"Bu simölör falan değil o zaman."

"Tabii ki öyle. Sahip olmadığın diğer iki yetenek için bir simölör. Herkes başlangıçta bir ipucu alır. Seninkini ben yazdım." Kendiyle ne kadar da gurur duyuyordu.

Onun iki-kelimeli-uyduruk ipucunun ne kadar işe yaramaz olduğunu söylemek istedim. Elimi sertçe sıkınca ben de çenemi kapalı tuttum.

"Peki sen hava gemisini mi kullandın?" diye sordu. "Yoksa rüzgârla mı uçtun? Belki de adaptasyon geçirmişsindir. Kanatların falan çıktı mı?"

"Kanat çıkarmak mı?" Karanlık olan kapıyı seçmediğime o kadar mutluydum ki. "Deli misin sen? Hava gemisini uçurdum."

"Biliyorum. Teknolojiyle aran iyi."

"Bilmediğin bir şey var mı?" Her zaman haklı oluşundan nefret ediyordum.

"Her zaman haklı değilim. Sadece birkaç Mek'i hakladığını gördüm. Yirmi tane kadar. Peki Gavin nerede?"

"Bilmiyorum. Babam - ah, hayır." Elini iyice sıktım. "Babam Ty'ın evindeydi. Ya onu tutukladıysa?"

"Onun evi izole edilmiş bir bölge. Ty'a dokunamazlar." Elini kaldırıp yüzüme dokundu, serin nefesi yanağımı okşadı. "Siz ikinizin çok özel bir bağı var. Ve çok önemli yetenekleri. Sanırım Thane gibi birinin kızlarından da başka türlü beklenmezdi."

Babamı düşünmemek için, etrafa, mağaraya göz attım, ikimiz dışında boştu.

"Ya Zenn?"

Jag dişlerini sıktı. Geri adım attı ve bana dikkatle baktı. Hu bakışı tanıyordum. Duygularımı inceliyordu. Onları gizlemeye uğraşmadım. Belki kafamda sürüp giden karmaşayı anlamamamda yardımcı olabilirdi.

"Ty, Zenn'in onun kaçmasına yardım ettiğini söyledi. Ban da etiketi çıkarmamda yardım etti." Jag görsün diye elimi kaldırdım.

İnce yara izine dokundu. "Zenn yıllar boyu en yakın arkadaşım oldu. Aynı amacı paylaştık ama bu amaca ulaşmak için çok farklı yöntemlere inandık."

"Kontrol altındayken yaptıkları için onu suçlayamazsın. Bu çok büyük bir haksızlık."

"Peki ya o kendi kontrol yeteneğini kötü amaçlar için kullanıyorsa? Buna ne diyorsun?"

Jag'in yüzünü inceledim, içindeki küçük çocuk yalnızca her şeyin yoluna gireceğini duymak istiyordu o kadar.

"Etiketi çıkarmama yardım etti," diye tekrarladım.

"Bu onun artık iyi biri olduğunu göstermez."

"İyi birileri diye bir şey yok Jag. Neysen olsun. İyi ya da kötü sıfatları hiçbir şey ifade etmiyor."

Jag'in bakışları alev alev yanmaya başladı. "Buna inanmıyorum. Sen de inanmıyorsun. Doğru olduğunu düşündüğümüz şeyler ve yanlış olduğunu düşündüğümüz şeyler var."

Evet, haklıydı. Ama babamın sözleri aklımdan bir türlü çıkmıyordu. *Önemli olan tek şey kime inanmayı seçtiğin.*

Ve ben hâlâ neye inandığımı bilmiyordum.

"Şimdi sırada ne var?" diye sordum. "Jake, aşağıda ihtiyacım olan şeyi bulacağımı söylemişti."

"Bulacaksın." Jag sırt çantasını aldı. "Gavin'i bulmak için bağlantını kullan." Çantasına bir şey tıktırdı. "Gitmem gerek."

Kolunu tuttum. "Aklından bile geçirme. Nereye gidiyorsun"

"İnsanlarımızı Beyaz Kayalıklar'a gönderiyoruz. Yarın sabah bir konsey toplantısı var."

"Beyaz Kayalıklar mı?"

"Birkaç yüz kilometre kuzeyde. Üzülme, sen Pace'le ışınlanacaksın. Benim insanların boşaltılmasına yardım etmem gerekiyor. Eğer Thane çıkagelirse, herkesin çıkmaya devam etmesini garantilemek için sesimi kullanacağım."

"Seninle geleceğim." Söylemek isteyip söyleyemediğim her şey, Jag'in ona karşı olan hisleriyle ilgili bilmesi gereken her şey bu iki kelimeye sığmıştı.

Her iki elimi birden tuttu ve konuşurken onları inceledi. "Pace ve Gavin buraya geliyor. O zaman hep birlikte Beyaz Kayalıklar'a ışınlanacaksınız. Birkaç saat içinde orada buluşuruz. Lütfen Pace'i bekle."

"Hayır. Sen Beyaz Kayalıklar'a gitmiyorsun." Bunu biliyordum, tıpkı Kötü Topraklar'daki evinden çıkamayacağını ya da hava gemisini nasıl uçuracağını bildiğim gibi biliyordum.

"Tabii ki oraya gidiyorum bebeğim. Orada buluşacağız, seni asla terk etmeyeceğimi biliyorsun."

Ama verdiği bu sözde gizli yalanı duyabiliyordum. Ne de olsa beni daha önce terk etmişti. Başımı salladım ve öfkeli gözyaşlarıma hakim olmaya çalıştım. "Hayır. Gitme."

Eğildi ve beni öptü. Daha önce tatmadığım türden, umutsuz ve acemice bir öpücük. Sanki hiç bitmeyecek gibi bir öpücük. Ama geri çekildi ve fısıldadı, "Seni bulacağım. Seni seviyorum." Çabucak döndü ve bir tünelde kayboldu.

Karanlık odada kalakaldım. Sözde ihtiyacım olan şeyi bulacağım odada.

Ama burada hiçbir şey yoktu.

Sadece ben vardım.

46

Ceplerimi karıştırıp telefonu aradım. Parmaklarım sert bir şeye değdi - Keltoş'tan aldığım ışınlanma yüzüğü. Eksilteç, buldurgaç, yemek küpüm ve telefondan oluşan cephanemi tamamlıyordu.

Gözlerimi kapadım ve Ty'la bağlantıya geçtim. Arkamdaki duvarın öte tarafında, sadece birkaç yüz metre uzaktaydı. Duvara yaklaştım ve elimi taşın üzerine koydum. O da aynısını yaptı. Aradaki kalın taş duvara rağmen tenime dokunduğunu hissediyordum.

"Sola," diye fısıldadım. Ty elini duvardan ayırmadan sola gitti.

"Tekrar sola," diye yönlendirdim onu. Birkaç dönüş sonra, odaya girdi.

"Teşekkürler Vi," dedi sırtarak. "İyi iş çıkardın. Üzerini değişmiş, kot pantolonunu giymişti. Telefonu koluna taktığı bir pazubanttaydı. "Doğuştan yeteneklisin."

Bir cihazın ekranına baktı. "Hımm, yön bulma verisi yok. Etrafta İdareci görünmüyor." Cihazı cebine atıp bana mor bir hap uzattı.

"İstemiyorum," dedim. "En son onlardan birini aldığımda bir binadan aşağı atladım."

"O hap yüzünden değildi."

"Yine de istemiyorum."

"Buna ihtiyacın olacak," diye itiraz etti. "Thane aklını teknolojik cihazlarla karıştırmaya çalışacak." Ty hapi elime koydu. "Al bunu. Güven bana, bu gerekli."

Yüzünü inceledim. "Peki." Hapi yuttum ama hiçbir şey olmadı.

Tabii adam belirmeden önce teknolojik sinyal hissetmememi saymazsak. Gölgelere sığınan Ty'ın arkasına saklandım.

Adam ani bir tikle seğirdi ve sırtına gümüş renkli bir at kuyruğu düştü. Vücudu son bir kez daha titredi ve adam Pace Barque'a dönüştü. Gri gözleri hatırladığım gibi parlamıyordu. Yanakları çökmüş iki çukur gibiydi. Ty çılgılık attı ve ona doğru koştu.

"Gitmemiz lazım," dedi Pace ablama sarılırken.

"Beyaz Kayalıklar'a mı?" Jag olmadan hiçbir yere gitmiyordum.

Beni duymazlıktan geldi ve kaşlarını çattı. "Thane -şey baban- birazdan burada olacak."

"Jake onun bizi burada bulamayacağını söylemişti," dedim.

Pace elini cebine soktu. "Biliyorum ama teknik olarak buraya giremeyecek tek kişi Thane. Zenn ve ajanlardan oluşan birliği girebilir ve girecek. Birkaç dakika sonra. Haydi, şunu al. Bir-iki dakika içerisinde Beyaz Kayalıklar'a varmış

oluruz." Ty'a bir ışınlama yüzüğü verdi.

Bana da bir yüzük uzattı, aldım ve diğerinin yanına, cebime koydum. "Jag'i alıp sizinle orada buluşacağım."

"Jag'e gidemezsin," dedi Ty, sesi yabancıydı. "O Özgürlük'e gidiyor. Bu Thane'i memnun etmenin tek yolu." "

Odadaki karanlık ruhumu sardı. Hava ağırlaştı, nefes almak için fazlasıyla soğuktu. "Özgürlük mü?" Bu imkânsızdı.

"Gerçekten gitmemiz gerek," dedi Pace omzunun üzerinden bakarak. "Jag'e seni sağ salim Beyaz Kayalıklar'a götüreceğime söz verdim Vi. Haydi gel." Bana uzandı ama geri çekildim.

"Jag olmadan gitmiyorum," dedim arkamı dönerek.

"Tyson beni dirseğimden yakaladı. "Yapma. Jag gitmi..."

"Onun yakalandığını mı gördün?" diye sordum.

"Pek sayılmaz." Pace'e baktı. "İsteyerek gidiyor."

"Biliyor muydun?" Pace'e baktım, gözlerini yere dikmişti.

"İkiniz de bunu biliyordunuz ve bana söylemediniz?" Damlalar gözlerimi yakıyordu. Beceriksizce ceplerimi karıştırıp yüzükleri aradım."

"Vi, Jag en başından beri rolünün farkındaydı." Pace bir adım öne çıktı, dumanlı gözleri yaşlarla cam gibi parlıyordu.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır." Bu olamazdı. Jag'i asla bırakmayacaktım. O benim boşluklarımı doldurandı.

Pace beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Kalbi kulağımda güçlü bir şekilde küt küt atıyordu, tıpkı Jag'inki gibi. "Gitmesi gereken kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Sadece sen hapiste onun karşısına çıkana kadar seni tanı mıyordu. Dün neredeyse kaçıyor. Kendini teslim edebileceğinden emin değildi. Bunu seni kurtarmak için yaptı."

"Ne yaptı?" Sözleri söyleyenin kendim olduğumu bilmesem, sesimi tanıyamayacaktım. Nefesim hıçkırıklarla kesiliyordu. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak gibi atıyordu.

"Onun Thane'le gitmesi gerekiyordu," dedi Ty. "Bunu bir süre önce görmüştüm. O yüzden eğitime hız verdik."

"Ya yanılıyorsan?"

"Asla yanılmam," diye mırıldandı.

"Ama beni görmemiştin." Aldığım her nefes göğsümdeki yangını körüklüyordu. Tabii ki kalbim atmayı bırakacaktı, çünkü Jag'i kaybetmiş olma düşüncesi artık atması için bir sebep kalmaması anlamına geliyordu.

"Jag'in Direniş'e faydalı birini bulacağını gördüm. Seni buldu." Ty gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Sonra sadece başını salladı.

"Vi, o gitmesi gerektiğini biliyordu," dedi Pace.

"Kapa çeneni!" Onu ittirdim. "Yalancı. Bilse bana söylerdi. Yalan söylediğini itiraf et." Onları kontrolüm altına aldım ve hepsinin bir yalan olduğunu söylemelerini emrettim.

Söylemediler.

Bunun yerine birbirlerine yaklaştılar ve yüzleri asıldı.

Beni asla bırakmayacağını söylediğinde bunun yalan olduğunu biliyordum. Terk edeceğini başından beri biliyordu. Zihnim damarlarımda dolaşan öfke ile berraklaştı.

Jake'in sözleri nefesim yerine gelirken zihnime doluştu. *Jag'in sana söylediği şeyleri hatırla, ne kadar önemsiz olursa olsun.*

Oksijen vücuduma yayıldı ve çıkmak için zorladı. Jag'in bana anlattığı bir şeyi hatırlarken zihnim oldukça sakindi: *Birbirimizden ayrılmamamız lazım. Eğer birlikte olursak yaşama şansımız artar.*

Ve bana son söyledikleri: *Seni bulacağım. Seni seviyorum.*

O beni bırakmaya niyetli olabilirdi ama ben öldürdüm de onu bırakamazdım. Elim cebime daldırdım ve yüzükleri çıkardım. TV'in yüzünde bir dehşet ifadesi canlandı. Pace neredeyse gülümsedi.

"Bana ihtiyacı var," dedim, yüzüklerden birini parmağıma takarak.

"Hayır!" Ty öne doğru ok gibi fırladı.

"Jag." Ty'ın parmakları havayı yakalarken yok oldum.

Nefes alamıyor ve göremiyordum. Ama duyabiliyordum. İnsanlar etrafımda fısıldaşarak hareket ediyordu. Elektrik akımı her saniye her duyuma darbeler indiriyordu. Görüşüm geri geldiğinde önümde dizilmiş bir sıra insanla karşılaştım.

Bir adam -Keltos- sıranın başında elinde yüzüklerle dikiliyordu. İnsanlar yüzükleri takıyor, bir şeyler söylüyor ve ışınlanarak yok oluyordu. Kalabalık kare şeklinde, dar bir avlunun etrafında yılan gibi dönen bir kuyruk oluşturmuştu. Kuyruğun ucu bir kemerden dışarı çıkıp yok oluyordu.

Jag girişin yanında, karanlıkların içinde aylak aylak geziniyordu. Kollarını kavuşturmuş, avluya giren her insanın yüzünü tek tek inceliyordu.

Kuyruğun arasından sıyrıldım ve onun yanına karanlıklara doğru süzüldüm. "Jag," diye fısıldadım.

"Violet." Jag'in sesi ruhumdaki yarayı iyileştirdi. Dokunuşu zihnimi ürpertti. Bana sarılmasını, beni öpmesini ve beni ne çok sevdiğini söylemesini istiyordum.

Ama yaşamak da istiyordum.

"Sana Pace'le gitmeni söylemiştim," dedi.

"Evet ama ben de sana beni terk etmemeni söylemiştim."

Kalabalığı incelemeye devam etti. "Şimdi her şey çok daha zor olacak."

"Ne gibi?"

Çenesini sıktı, cevap vermedi. İnsanlar öne doğru ilerleyerek ışınlanmaya devam etti. Planım Jag'le kalmaktı, ne olursa olsun. O Beyaz Kayalıklar'a gittiğinde, ben de giderdim.

Jag gerildi, aynı anda ben de Zenn'in rengi açılmış saçlarını, mermer gibi cildini ve kontrol altındaki bulutlu gözlerini gördüm. Kalabalık kaçışmaya başladı ama ben çaresizlikle olduğum yere çivili kaldım.

Curcunanın arasında babamın duyguları ruhumu işgal etti. Nefret ve zafer, keder ve umut. *İnsanları değiştirme gücüne sahipsin*, diye gürledi sesi beynimde. Sanki sesi hoparlörden tüm avluya yayılıyor gibi yüksekti.

Ben böyle bir güç istemedim, diye cevap verdim. *İstemiyorum. Sen beni kontrol edemezsin...ve ben de başkalarını kontrol etmeyeceğim.*

Görev ya da ölüm, diye bir tehdit savurdu.

Jag'in eline uzanıp tuttum. "Gidelim," diye fısıldadım. "Lütfen."

Elimi sıktı, parmağımdaki yüzüğü çevirdi ve beklenmedik bir şey fısıldadı.

"Kötü Topraklar."

Babamın öfkeli feryadı, ben binlerce hücreye ayrılırken kulaklarımda çınladı.

Bir akşam esintisi tenimi öptü. Karanlık sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Akciğerlerim oksijen için deliriyor, zihnim sisle doluyordu. Işınlanma etkilerinin hiç bu kadar uzun sürdüğü olmamıştı. Karanlık bir anda beyaza döndü.

Vücuduma hava doldu. Derin derin nefes aldım, sanki bir sonraki ışınlanmam için vücuduma oksijen depolamaya çalışıyor gibiydim.

Gözlerimi açtığımda Jag'in kolyesinin yumuşak ısıltılarıyla karşılaştım. Kolyedeki taşlar, tıpkı kolyenin sahibi gibi hayat enerjisi yayıyordu. Ani bir hareketle kolyesini çekip çıkardı ve avucuma koydu.

Başımı salladım ve kolyeyi ittim.

"Hayır, sende kalmasını istiyorum," dedi ve parmaklarımı kolyenin üzerine kapadı. "Lütfen bebeğim, al şunu."

"Onu yalnızca sen takıyorsan isterim."

"Yeniden takacağım onu, söz veriyorum."

Yalan söylüyordu ama yine de kolyeyi cebime koydum. Taşların sıcaklığı kot pantolonumun üzerinden bile hissediliyordu.

"Neredeyiz?" Bir binanın köşesinden başımı uzattım. Sokaklar aydınlık, fakat sessizdi.

"Ana Cadde." Jag beni kucakladı. "Hey, burası seni ilk kez öptüğüm yer. Bu epey kalıcı bir etki bırakmış olmalı."

Gülüşüm aynı zamanda hıçkırıklarımı bastırdı. Bu sokakta yürümemiz daha dün gibiydi. Ona âşık olduğum an hangisiydi tam olarak kestiremesem de içim şimdi bu ezici duyguyla dolup taşıyordu.

Hala Jag'in elini kavramış vaziyette sessizliğe gömüldüm. Havada böceklerin kanat çırpma ses, ve cırcırböceklerinin gürültüsü vardı. Hepsi bu. Hayat dolu kahkahalar yoktu. Parkta yayılıp keyif çatanlar da. Hiç kimse kafelerin sokağa atılmış masalarında özgürce yiyip içmiyordu.

Şimdi kötü gençler sokaklarda uzun kollu ve tek renkli -bej- bluzlar ve geniş kenarlı şapkalarla dolaşıyordu. Tenlerinin görünen minik kısmı hâlâ bronzdu ama beyinleri yıkanmaya devam ettikçe bu renk giderek solacaktı.

Konuşmalar sadece fısıltı halindeydi. Kızlar kızlarla, erkekler erkeklerle yürüyordu. Kaçamak bakışlar yoktu. Utangaç gülümsemeler yoktu. El ele tutuşmak da.

Kötüler iyileştirilmişti.

"Jag - neler oluyor? Neden buradayız? Ne?.."

Gözlerindeki ateş beni bile korkutup susturacak, kor ateşten bir hiddete dönüşmüştü. Çenesinde bir kas seğirdi.

"Bu," eliyle kontrol altındaki kalabalıkları işaret etti. "Bu, bizden yapmamızı beklediği şey," dedi, her kelimenin üzerine sertçe basarak.

Midem yoğun bir bulantıyla kasıldı. "Ben bunu yapamam."

"Bazen yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız."

Zihninin içini gördüm. Onun Deniz'e sığınma gibi bir seçeneği yoktu. Onun içi ya hep ya hiçti. Hep öyle olmuştu.

Görev ya da ölüm.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ancak bir teknolojik sinyal zihnimi bulandırdı.

"Seni seviyorum Vi," dedi Jag. "Bunu unutma. Asla. Seni hep seveceğim".

"Dokunmak." Babam gözleri yere doğru bakan, kederli bir grup Kötü'nün arkasından çıkıverdi. Yüzünde *Kızımı-seviyorum* ifadesi yoktu. Daha çok *Seni-gözümü-kırpmadan-öldürürüm* gibi bakıyordu.

Ama deri ceketini giymişti. Yanağımı ona dayayışımı hatırladım, kokusunu içime çekişimi. Ceket bana Thane'i değil, babamı hatırlatıyordu. Bana sarılarak kuralları çiğneyen bir adamın ikinci kimliğini.

Kalbim korku ve çaresizlikle çarpıyordu. Bir teknoloji sinyali daha hissettim ve Zenn birkaç metre ötemde belirdi. Bir Mek gibi katı ve yapay duruyordu.

Benim tatlı Zenn'im.

Jag elimi sıktı, gerginlik ve umutsuzluk beni terk etti.

"Tasmalar." Babam bunu sanki iğrenç bir kelimeymiş gibi söylemişti. "Beklenmedik bir engel. Seçmen gerekiyor Violet. Zenn mi Jag mı."

Bu seçimi çoktan yapmıştım. Zihnimin sessiz bir köşesi neden ne Zenn'in ne de Jag'ın bana hiçbir şey anlatmadığını merak etti.

"Fazla bir şey söylemek istemeyen hep Sesler'dir," dedi babam. "Eğer Jag dürüst olsaydı, şu anda burada olmazdık. Zenn de öyle. Ama Sesler her zaman söyledikleriyle insanları etkilemekten çekinir. Baban da aynı yoldan geçti Jag. Bu yüzden ondan kurtulmak zorunda kaldım."

Zalim bir gülüş babamın yüzüne yerleşti. "Stefan Barque hayatının büyük bir kısmı boyunca dinlediğin yayınları yaptı Violet. Kendini o kadar kötü hissetti ki bir kötüye dönüştü. Tehlikeliydi ama en azından yeteneğini oğluna da vermişti."

Babam kollarını açtı ve şehre baktı. "Bak neler yapabiliyoruz. Bu kontrolsüz şehri birkaç hafta içinde bolluk içinde bir cennete çevirdik. Violet, senin müthiş yeteneklerin var. Bu büyüklükte bir şehri yönetebilirsin - on şehri bile yönetebilirsin! Dünyaya sahip olabilirsin. Senin gücüne sahip çok az kişi var. Birlikte çalışabiliriz, yeniden bir aile olabiliriz. Lütfen mantıklı davran V."

V deyişi kalbime bir hançer sapladı. Milyonlarca farklı yöne çekilip paramparça oluyordum. Babamın istediğini yapıp Birlik'e hizmet edebilirim. Bunu Deniz'e yaptığım yolculuk sırasında kafamda binlerce defa canlandırmıştım. Ama asla iyi sonuçlanmamıştı. Ne benim için, ne Jag için, ne de Zenn için.

Belki de okyanus bölgesine geri dönebilir, kontrol gücümle yararlı ve saygıdeğer bir şeyler yapabilirdim. Jag ve Zenn de benimle gelirdi. Hepimiz

özgür bir hayat sürebilirdik.

Kararlar, kararlar, diye düşündüm. Karar vermekten nefret ediyorum.

"Birlik burada diktatörleri yetkilendirdi," dedi babam. "Üreme ve işe alma programımızı güney bölgeye, geçmişte başarılı Düşünürler çıkarmış topraklara kaydırдық." Durdu, o tehlikeli bakışıyla beni süzdü. "Bak bu başına bela açılmadan bize katılman için son şansın."

Dosdoğru ona baktım. "Neden bu kadar umursuyorsun ki?" diye sordum. "Özgürlük'e git ve beni rahat bırak."

Babam bir adım öne çıktı, öfke yüzüne karanlık gölgeler düşürüyordu. "Umursuyorum çünkü benim işim zihin muhafızlarını bulup Birlik'e katılmalarını sağlamak."

Sadece "işini yapıyor" olması gerçeğinin verdiği acı kalbimi öylesine parçalamıştı ki cevap veremedim. Bir an için o adamın gerçekten babam olmadığına ikna etmeye çalıştım kendimi.

Jag'in elimi tutuşu sıkılaştı ve gerçek yıkılıp gitti.

Bu adam -Thane- benim babamdı, benini korkunç, kural koyucu, beyin yıkayıcı babam.

Ama ben onun gibi olmak zorunda değildim.

"Özgürlük'e giderken yanımda en az biriniz olacaksınız," dedi babam. "Violet, eğer benimle gelmeye razı olursan işi herkes için çok kolaylaştırmış olursun. Zenn ve Jag özgürlüğüne kavuşur." Bir adım daha attı. "Lütfen."

"Annemi hiç sevdin mi?" diye bir soru çıktı ağzımdan. Tüm hayatımın bir plandan ibaret olmadığını duymak için çırpıyordum.

"En elverişli İyi'yi seçtim, böylece genlerim onunkilere tamamen baskın gelecekti ve işte iki zihin muhafızı elde etmeyi başardım." Gülüşü midemi bulandırdı.

Bir anda anneme acıdım. Kocasının onu sevmediğini biliyor olmalıydı. Ve kızları ona her gün bu gerçeği hatırlatıyordu.

Kendimi Jag'in kollarına bıraktım, o da beni sıkıca sardı ve, "Üzülme Vi. Seni seviyorum. TV da seviyor. Zenn hep sevdi. Face bile sana bayılıyor. Thane'e ihtiyacın yok," diye fısıldadı. Sesini kullanması, söylediklerinin doğru olup olmaması umurumda değildi. Annemle babamın benden nefret etmesi de.

Jag beni seviyordu.

"Benin de sana ihtiyacım var Violet," dedi Thane. "Seni uzun süredir bekliyorum. Hayatım boyunca şehirler kurdum, insanlar yiyecek, su ve iş bulabilsin diye sığınabilecekleri yerler yarattım. Vahşi doğada ölüp gitmeyecekleri yerler. Hepimizin Birlik'in gözetimine ihtiyacı var. Yoksa gezegenimiz yok olup gider."

"Çok yakında, Deniz de düşecek," diye devam etti. "Birlik okyanus bölgesini düzenlemek için raporumu bekliyor. O bölgeyi yönetebilirsin Violet. Hem de her istediğin şekilde."

"Yalan söylüyor," diye fısıldadı Jag. "Teknolojimiz var. Seyahat yöntemlerimiz

temiz. Kimse ölüp gitmeyecek." Jag'in gözleri kolyesindeki taşların parladığı gibi parlıyordu. Haklıydı. Dünya Thane'in anlattığı kadar da kötü bir yer değildi. İnsanları kontrol etmek zorunda mıydık? Mantıklı açıklamaları anlayamaz mıydılar?

"Hayır, Violet. Anlayamazlar," dedi Thane düşüncelerime cevap olarak. "Başkalarına karşı olan sorumlulukları yerine hep kendi çıkarlarına hizmet ettiler. Ne düşüneceklerini, kime yardım edeceklerini, kendi bencil istekleri yerine neyi umursayacaklarını onlara söyleyecek, senin gibi birine ihtiyaçları var. İnsan ırkı kendilerinden kötü durumda olanları daima yok saymıştır. Problemleri görmezden gelerek yok edeceğini düşünür." Güldü, zalim bir gülüştü. "Ama etrafına bir bak. Sorunlar yok olup gitmiyor. Aksine, insanların binaları düşünmeden havaya uçurabilecekleri kadar kötü bir noktaya ulaşıyor. Bir Düşünür yoksa olacağı bu işte. O bencil insanlara nasıl davranacaklarını söyleyen senin gibi biri yoksa."

Bir adım daha attı ve uyuşuk bir el hareketiyle yanında heykel gibi duran Zenn'i gösterdi. "Birinizden biriyle geri döneceğim. Peki bu Zenn mi olacak?"

Delici bakışları Jag'e kaydı. "Yoksa Jag mi?"

Bana baktığı an, ifadesi yumuşadı ve babama dönüştü. "Ama benim sana ihtiyacım var V," diye fısıldadı.

Ben konuşmadan önce Jag ağızma bir şey tıkadı. "Yut."

Elektrik sinyali yüzünden homurdanmaya başlayamadan emrine itaat ettim. Mor hapi yuttuktan birkaç saniye sonra göğsümdeki yanma dindi. Gözlerimi kırıştırdım ve Ty'la Pace'in karşımdaki kaldırımında durduklarını gördüm.

"Yapman gereken tek şey karar vermek." Thane dosdoğru ileri bakan Zenn'e yanaştı. "Birlik'e senin karar verme lüksün olmadığını söyledim. Seni gördüğüm anda yakalama yada öldürme izni istedim onlardan. Ama onlar beni dinlemedi ve *ben* kurallara uyarım." Ty'a bir bakış attı. "Merhaba kızım. Bugün ne yapacaksınız bakalım abla kardeş?"

Hiç kimse konuşmadı. Hiç kimse kıpırdamadı.

"Kızlarımın bana karşı çıktığına inanamıyorum," diye devam etti Thane. Sesi çelik gibi soğuk ve keskindi. "Siz ikiniz için her şeyimi feda ettim ben."

"Kapa çeneni," diye hırladım. "Bu duyduğum en boktan yalan. Ve inan bana gerçekten çok boktan yalanlar duydum."

Jag güldü ve kolunu omzuma attı. "İşte benim Vi'm," diye fısıldadı şakağıma bir öpücük kondururken.

Thane gözlerini kıstı. "Çek elini kızımdan."

Biraz fazla yüksek sesle güldüm. "Evet, bu bayağı iyiydi. Sanki beni çok umursuyorsun da. Beni sadece gücüm için kullanmak istiyorsun hepsi bu. Eğer umurunda olsaydım, yedi yıl önce beni bırakıp gitmezdin."

Kolumu yavaş ama abartılı bir hareketle Jag'in beline doladım. Elimini arkasına soktum ve sırttım.

"Zorundaydım. Ben..."

"Evet, evet. Görev. Bu gerçekten aşırı midemi bulandırmaya başladı. Bunu başka birine sakla *baba*. Umursayacak birine." Sertçe baktım, bir şeyler yapması için ona meydan okurcasına.

O da bana baktı ve bekledi.

"Gavin?" diye sordu Jag. Soruda dile getirmediği kaç kelime vardı bilmiyorum ama ablam önce bana sonra da ona baktı. Başını yavaşça salladı ve bu hayır cevabından, gördüğü her neyse değişmediğini anladım.

Zen gözlerini kırptı ve doğrudan bana baktı. Dışarıdan tamamen kontrol altında gibi görünüyordu. Onu inceledim ve kolayca zihnine ulaştım. Beni seviyordu. Babamdan nefret ediyordu, hâlâ kendi kendine ona direniyordu ama benim yardımına ihtiyacı vardı.

"Jag." Elimini ondan kurtarmaya çalıştım. "Zenn'e yardım etmek zorundayız."

Çoktan değişmişti o ama belki eski haline getirilebilirdi.

"Zenn'i bırak," dedi Jag. Sesi bambaşka bir kontrol seviyesine çıkmıştı. Güçlü, gelişmiş ve emredici. Zenn'i kapıp Jag'e doğru getirmek için yoğun bir baskı hissettim.

Thane'in gülümseyişi yok oldu gitti. Gözlerindeki duygu silindi. Sonra yakıcı acı geri döndü, eskisinden daha sıcak ve daha yoğun olarak.

Yine güldü ama bu defa alçak sesli ve korkutucuydu. "Bu çok iyiydi. Neredeyse beni alt ediyordun." Yüzü vahşileşti. Tehlikeliydi. "Şimdi ne yapacaksın bakalım?"

Düşünemediğim tek şey *Zenn'i kurtar*, oldu. İki adım attım ama iki kolum birden tutuldu ve hareketsiz kaldım. Bir kolum hâlâ Jag'in elindeydi, diğer kolumu Tv yakalamıştı.

Zenn, Zenn'i kurtar. Düşüncelerimi Pace'e ilettim ve kurtulmak için çırpınmaya başladım.

Sokağa doğru koşmadan önce gözlerimin içine baktı. Vahşi bir nara attı ve kendini Thane'in üzerine attı. İkisi yere düştüğünde bir kemik kırılma çatırtısı duyuldu ve ortalığa kan saçıldı.

İğrenç bir çarpma sesi oldu ve Pace bir daha kıpırdamadı.

Thane kan tükürdü ve ayağa kalkarken ağzını sildi. Thane yumruğunu ileri doğru savururken Ty'ın bir eli Zenn'in ceketine yapışmıştı.

Ty'ın yüzüne beyaz bir sis fişkırdı. Öksürdü ve sendeledi. Zenn'i Thane'in üzerine devirirken kendi de devrildi.

Yüzümü Jag'in göğsüne gömdüm. Kardeşimin ölümünü izlemek istemiyordum. "Dur!" diye bağırdım. Her şey bir anda hareketsiz ve sessizleşti. Thane bekledi - sanki bütün emirleri ben veriyormuşum gibi.

Ve o anda bütün emirleri verdiğimi fark ettim.

Oh. Olamaz. Burada *kontrol* bendeydi.

Hayır. *Hayır, hayır*. Safra boğazımda yükseldi. Midemin bulanması iyin etrafında duran kanla kaplı taşlar yüzünden değildi. Gerçi bu da yetebilirdi ama sebep bu değildi. Hayır, sonunda nefret ettiğim şeye dönüşmüştüm - bir idareci olmuştum.

Sonunda kendimi bulmuştum.

Ama bulduğum benliğimden nefret ediyordum.

Ty'ın boş bakışlı yüzü parlak kan lekeleriyle kaplıydı. Onu canlandırmak için ona doğru gittim. Yaşlar şimdiden yanaklarımı sıırıslamak yapmıştı ama Jag beni çabucak tuttu. "Bırak beni!" Ona vurmaya başladım, yakıcı öfkenin büyüyüp, içindeki acıyla yer değiştirmesine izin verdim.

"Hayır, Vi," dedi Jag, sesi yumuşak ve telkin ediciydi. "Benimle kal." Bu son söylediği bir emirdi. Ona doğru yığıldım ama gözlerimi asla Ty'dan ayıramadım.

Zaman yavaşladı. Cırcır böcekleri, duyabildiğim en yüksek ses oldu.

Ceplerimi karıştırıp cihazlara ulaşmaya çalışırken Thane bana doğru bir adım attı. Yapılması gereken şeyi yapacak gücüm olması en büyük dileğimdi.

Seçimimi yaptım.

Jag'e doğru döndüm. Yanakları ıslaktı.

"Jag, bebeğim, bunu al ve git." Eksilteç bilekliği avucuna koydum.

Ona baktı, karşı çıkan bir ifade yavaşça gözlerine yerleşti. "Hayatta olmaz. Bir daha kaçmayacağım. Saklanmayacağım."

"Evet yapacaksın. Seni seviyorum aptal ve senin ölmeni görmeyi reddediyorum. Git şimdi. Bu kavga benim kavgam."

Bilekliği bana doğru savurdu. "Hayır. Senin kavgan benim de kavgamdır. Asla..."

Gözlerimi sınıksıkı yumdum ve ona sessiz olmasını emrettim. "Gitmen gerek. Seni kurtarabilmem için tek yol bu. Git, lütfen."

Güzelim mavi gözleri bulutlandı. Onun gözden kaybolmasını ve kaçmasını sağlayacak cihazı aldım. Tam onu bileğine takacağını düşündüğüm saniye bana baktı. "Ama seni asla terk etmemeye söz vermiştim."

"Demek yalan söylemişsin. Her zaman yaptığın gibi." Ruhumda asla kapanmayacak bir delik açıldı. Onu kaybediyordum, belki de sonsuza dek.

Bu benim seçimim, diye düşündüm yaptıklarımın ağır sorumluluğunu hissettiğimde. *Thane bir karar vermeme söylemişti.*

Jag baş parmağını yüzümde dolaştırdı, neredeyse bayılacaktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Söz veriyorum, seni bulacağım."

Başımı sallayarak onayladım, ona inanmaya çaresizce ihtiyacım vardı. "Biliyorum, bulacaksın." Parmaklarımı onunkilerden kurtardım. Masmavi gözlerine odaklandım, sonra da leziz dudaklarına. Zihnimle ona bilekliği takıp kaçmasını söyledim. Onu kaçarken hayal eltim.

Bir teknoloji dalgası yüzümü yaktı ve geri çekildim. Jag'in durduğu noktada artık bir boşluk vardı.

Kaybolmuş ve yapayalnız hissederek dizlerimin üzerine çöktüm. Bitkin haldeydim, yeni gücüm beni eritip bitiriyordu. Soğuk taşların üzerinde büzüldüm. Sessizlik üzerime büyük bir baskı yapıyordu. Sonra yavaş adım sesleri yaklaştı. Babacan bir elin nazıkçe okşayışını hissettim. Yedi yıldır özlemini çektiğim bu dokunuşla birlikte hıçkırmaya başladım.

"O çocuk seni zehirlemişti V."

Geri çekildim ve ayağa kalktım. "Yalan söylüyorsun. Jag beni seviyor."

Hala cansız gibi duran Zenn'e baktı. "Evet, bunun bir sorun yaratacağını tahmin edebiliyorum." Yüzüne kararlı bir ifade yerleşti ve elini bana uzattı.

Kaçmaya çalıştım ama saçımdan bir tutam yakaladı. Ceketinin deri kokusu istenmeyen bir rahatlık hissi verdi. Kurtulmaya çalıştım ama sıkıca tutuyordu.

Kontrol gücünün buz gibi parmakları bilincimi bıçak gibi deldi, tam Thane'in tırnaklarının kafa derime saplandığı noktalarda. "Violet Schoenfeld, Jag Barque'ı unutacaksın. Onu bir daha asla hatırlamayacaksın."

Gücüne karşı mücadele ettim. "Onu rahat bırak! Beni rahat bırak!" Emrim Thane'in bilincine girdi. Kısa bir süreliğine saçlarımı kavrayan eli gevşedi. Ama

bu yeniden kontrolünü kazanana kadar kaçmama yetmedi.

Tekme attım, bağırdım ve kollarımla çırpındım. Thane kararlı bir şekilde durdu, beni ona uzanamayacağım bir kol boyu mesafesinde tutuyordu. Gözlerinde yoğun bir hınç vardı. "Onu unutacaksın."

"Hayır! Ona ihtiyacım var!" Saçımı tuttuğu elini tırmaladım. "Bırak beni! Senden nefret ediyorum!" Çaresizlik kontrol yeteneğimden baskın geldi.

Thane'in yüzüne zalim bir gülüş yerleşti. "Eski haline ihtiyacım var, Jag'lenmiş bu haline değil. Violet Schoenfeld, Jag Barque'ı unut. Onunla tanıştığını unut. Onun var olduğunu unut."

Sesiyle savaştım ama kapkara bir ağırlık zihnimi işgal etti.

"Sana asla yardım etmeyeceğim," dedim boğulurcasına. Karanlık anılarımı ele geçiriyor, o çocuğun adını, sesini, yüzünü unutturuyordu.

"Aklıma koyduğum her şeyi yaparım Violet."

Acı kafatasımdan boynuma ve sırtıma yayıldı. Düşüncelerim zihnimden uçtu gitti. Hatıralarım derin karanlıklara gömüldü. Adım sesleri uzaklaştı. Soğuk beni o kadar derin ve dar bir kuyunun içine çekti ki hareket edemedim. Nefes alamadım...

"Ben de yaparım," diye öksürdüm. "Ve sen asla..."

Cümlemi bitiremedim, çünkü Thane'in asla ne yapamayacağını hatırlamıyordum.

49

Koşuyordum. Hızla.

Daha önce koşmadığım kadar hızlı koşuyordum. Birinin peşindeydim ve çaresizce onun yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Beni rahat bırakmıyordu, hem de aylardır.

Onu bu sefer yakalamam gerekiyordu. Onun kim olduğunu öğrenmeden bir gece daha geçiremezdim.

Bir binanın girişine doğru süzüldü. Etrafımı saran gece göğü, kan kırmızısı rengindeydi. Ben de girişe doğru eğilerek ilerledim, fakat kimse yoktu. Tanıdık bir koku geldi burnuma. Çam kozalakları ve toprak ve... *bir çocuk*.

Daha önce buraya gelmiştim.

Onunla birlikte.

Onun adı yoktu. Belki de ben hatırlamıyordum. Umutsuzluk, heyecandan pır pır eden kalbimi elleriyle boğuyordu. Soğukluğun parmaklarımı ısırmasını bekleyerek tuğla duvara dokundum. Ama duvar aksine ılıktı; sanki bir vücut sıcaklığını duvara ödünç vermiş gibiydi.

Ama burada kimsecikler yoktu. O buraya hiç gelmemişti.

Diğer kâbuslarda olduğu gibi giriş yok oldu ve şimdi bir çölde yürüyordum. O kadar sıcaktı ki yüzüm ve kollarım, pembe ve hassastı. Biri elimi tutuyor ve güneş yanığı tenime krem sürüyordu.

Tam ona bakmak için döndüğümde, sadece boşluk gördüm. Yanımda yürüyordu. Yıldızları izledik. Gülüştük. Kadife gibi yumuşak bir sesle ismini söyledi.

Bay Boşluk'a âşıktım.

O neredeydi? Neden ismini hatırlamıyordum?

Panik beni ele geçirdi. Korku. Yıkıcı bir yalnızlık.

Çünkü o gerçekten gitmişti. Geri gelmeyecekti.

Tam burada uyandım, rüya gören bilinçaltım onsuz yaşamının ağırlığını kaldıramadı adeta. Sanki uyanırken bunu omuzlaması daha kolaydı da. Aksine uyanırken daha da fazla zarar veriyordu.

Yatakta dönerek duvara doğru bakmaya başladım. Onun yüzünü hatırlayabilmek için umutsuzca çabalasam da sonuç alamıyordum.

Yatakta yatmaya daha fazla katlanamayacağımdan, güneşin doğuşunu izlemek için balkona çıktım. Birkaç dakika sonra Zenn'in geldiğini hissettim. Zihninden mutluluk akıyordu, çünkü bugün onun için heyecan verici bir şey gerçekleşecekti.

"Günaydın güzelim." Bana bir kupa uzattı ve elini belime sardı. Ona yaslandım. İpek pijamaları tost ve süt gibi kokuyordu, yani her sabah birlikte ettiğimiz kahvaltı gibi.

Sonbahar güneşi yükseliyor ve beraberinde kıydan esen ılık bir rüzgârı getirdi. İç geçirdim, "Burayı seviyorum."

"Ben de." Eğilip beni öptü. Benim tatlı, harika Zenn'im. "Bugün iki görüşmen var. Akşamüzeri birlikteyiz değil mi?" Doğrulmadan önce saçlarımın kokusunu içine çekti.

Başımı salladım. "Bugün İdareci'yle mi görüşeceksin?"

"Evet. Sanırım beni..."

"Mükemmel bir Yardımcı olacaksın." Ona gülümsedim.

Zenn'in açık mavi gözleri bana heyecanla baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Zenn'in cebinde bir şey biyledi. Altında ince bir bant takılı sağ eliyle cihazı cebinden çıkardı. Serçeparmağıma taktığım yüzük onunkinin aynısıydı. Yüzüğü hafifçe okşadım, onun bana bağlılığının ve aşkının simgesi idi bu.

"Hemen dönerim." Zenn çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Balkonda oyalandım. Rüzgâr saçımla oynuyordu. Aşağıdaki plaj huzur verici anılarla doldurdu zihnimi. Zenn'le ikimiz, bu sahilin her santimetresine ayak basmıştık.

Boynumdaki kolyeye dizili değerli taşlara dokundum. Sabahın loş ışığında parlıyorlardı. içimdeki beyaz boşluk yeniden ortaya çıktı. Bu kolyeyi bana biri vermişti. Önemli bir hediye idi. Önemli birinden.

Yatağımanın başucundaki çekmecedan bir buldurgaç aldım - kot pantolonumun cebinde bulduğum bir şeydi bu. Belki Bay Boşluk'u bulmama yardımcı olurdu. Belki bana ismini ve onu neden beynimden silip atmadığını söylerdi.

Buldurgacı evirip çevirdim. Ekranı bomboştu. Neden ismini hatırlamıyordum?

Bir anda bir ismin belirivermesini umarak, buldurgaca uzun uzun baktım. Ekran hâlâ boştu.

Bugün kötü bir gün olacaktı. Görüşmelerimin iptal edilmesi gerekecekti. Kendi zihnim bu kadar altüstken başkalarının zihinleriyle oynamak haksızlık olurdu.

Zenn kapıyı tıklattı ve cevap vermeme beklemeden açtı.

Buldurgacı neredeyse balkondan fırlatıyordum. Ama...o zaman onu nasıl bulacaktım? Pes etmeye henüz hazır değildim.

"Gidiyorum. Duş almam lazım."

Zenn beni o meşhur kaş çatmalarından biriyle durdurdu. "Neden bana kâbusundan bahsetmedin?" Hayran bakışları genelde beni sakinleştirirdi. Aniden gözlerine bakmayı hiç istemedim.

Buldurgacı cebime tikiştirdim. Bacağıma verdiği sıcaklık beni rahatlattı.

"Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Bu iyi," dedi. "O defter kapandı. Hepsini unutmaksın zaten." Elini omzuma koydu. "Hepsini unut gitsin."

Başımınla onayladım, hafızamın kaygan parçalarına ne kadar tutunmaya çalışsam da zihnim yavaş yavaş boşalıyordu. Duştan çıktığımda, önceden bugünün neden kötü olacağını düşündüğümü merak ettim.

50

Görüşmelerim bittikten sonra, plaja doğru yöneldim. Sokağa çıkmadan önce bluzumun kollarını bileklerime kadar çektim. Zenn beni iskelede bekleyecek, elimi tutacak ve güneye yürüyecektik. Günün geri kalanını dalgaları seyrederek ve her şey ama her şey hakkında konuşarak geçirecektik.

Aniden biri tıslayarak ismimi söyledi.

Donup kaldım. Böyle bir şey daha önce de başıma gelmişti. Burada, Özgürlük'te değil ama Kötü Topraklar'da. Hatırayı yakalamak için uğraşsam da kaçıp gidiyordu.

Zenn güldü. Beni gölgeli bir kapı eşiğine çekti ve şapkasını çıkardı. "Sürpriz! Belki bugün yemeği bir yerlerde yeriz diye düşünmüştüm güzelim." Beyazlatılmış saçları ve saçlarından da beyaz dişleriyle çok yakışıklı görünüyordu.

"Bir yerlerde mi?" diye sordum. Zenn beni kendine doğru çekip, vücudumuzun her noktasının birbirine temas etmesini sağlarken, duvarın soğukluğu kayboldu.

"Evet, doğum günüm çok yaklaştı. Seninle kutlamak istiyorum."

"Zenn, doğum günün martta. Yani daha altı ay var."

"Biliyorum," dedi, benim şapkamı da çıkarırken. "Ama ben seninle olmak istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum." Sözlerinin devamını duymadan önce hayal edebildim. "Seni seviyorum, benim güzel Violet'im." Zenn eğildi, beni öpmeden önce biraz duraksadı. Dudakları sıcak ve tanıdıktı ama hepsi bu. Ruhumu yoğun bir tutkuyla falan doldurmuyordu. Galiba önceden böyle değildi ama şimdi öpücüğü, nasıl desem, bomboştı.

Sonra Bay Boşluk Zenn'in yerine geçti. Rüyamdaki kapı eşiği buna çok benziyordu. O adam...Zenn miydi?

Uygun ama aynı zamanda çok saçma görünüyordu. Cebimden buldurgacı çıkardım. Zenn'in ismimi söylediğini hayal meyal duyuyordum.

Parmağımın ucuyla ekrana dokundum. Bir isim gerekti bana. Buna delice

ihtiyacım vardı.

"Onu bana ver hadi," dedi Zenn ve uzun parmakları benimkilerin üzerine kapandı.

Onun almasına izin vermeden önce cihazı sımsıkı kavradım. Ruhumun çok büyük bir kısmını da söküp alıyordu benden. Onu bulmam için buldurgaca ihtiyacım vardı. Âşık olduğum adamı bulmam için...

Ve o Zenn değildi.

Ama kim olduğunu hatırlayamıyordum.

"Hadi...yemek?" diye sordu Zenn, sesinde sahte bir neşe vardı. "İyi misin sen?"

Nihayet bakışlarımı artık boş olan avucumdan ayırdım. Zenn, yüzünde büyük bir hayranlık ifadesiyle bana bakıyordu. Bana hayrandı.

"Evet, tabii, yemek." Cildim içimdeki diğer her şeyi bir arada tutan tek şeydi. Hâlâ elinde şapkalarımızı tutan Zenn beni gün ışığına doğru çekti. Nazik güneş ışınlarını, incecik savunmamı delip geçmekle tehdit eden lazerler gibi hissediyordum.

Çünkü ruhumda dolması gereken bir boşluk vardı.

"Canını sıkın neyse unut gitsin," dedi Zenn, en rahatlatıcı sesiyle. "Bugün yalnızca sana ve bana ait."

İsimsiz, yüzsüz adamı unutup Zenn'e sokuldum. "Haklısın. Doğum günün kutlu olsun bebeğim."

Elini arka cebime soktu ve beni şehrin en güzel restoranına götürdü.

Teşekkürler

En sevdiğim dizileri kaydettikleri, üç öğün (sabah-öğlen-akşam) soğuk mısır gevreği yedikleri ve sabırla beni bekledikleri için: Adam, Isaac ve Eliza; benim gerçek şampiyonlarım, en değerli hazinelerim.

Esaret'in bir sürü taslağını okudukları ve hâlâ gözlerini oyup çıkarmadıkları için: Christine Fonseca, Windy Aphayrath ve Amanda Bonilla.

Dostlukları, ön okumaları ve gece yarısı ağlama partileri için: Suzette Saxton, Bethany Wiggins, H. L. Dyer, Carolyn Kaufman, Mary Lindsey ve Patrick McDonald.

Dilbilgisi labirentinde ve zaman-mekân konusunda bana ışık tuttıkları için: Lisa Roecker, Laura Roecker, Beth Revis, Katie Anderson, Lisa Amowitz, Shelli Johannes-Wells, Danyelle Leafy, Cole Gibsen, Michelle McLean, Ali Cross, Jenn Wilks, Stacy Henrie ve Sara Olds.

Zihnimi berrak tutmamı sağladıkları için: Michelle Andelman, Anica Rissi ve bütün Simon Pulse ekibi.

Beni her şeyi yapabileceğim inancıyla yetiştirdikleri için: Jeff ve Donna Watkins.

Beni olduğumdan daha güzel kıldığı için: Carol Johnson, Mary McBride, Amy Harris ve Brigitte Ballard.

Akıl sağlığını kaybetmemi önledikleri için: blogumu okuyan herkes ama özellikle yorumlarıyla beni düşünce selleri arasında boğulmaktan kurtaran, gülümseten ve bir adım daha atmamı sağlanlar. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Ve ilk genç okurum, Halley Gallegos, senin gibi birçok okurum olmasını umarım.

Tarama – Düzenleme:

Only

Bizimkosemiz

Vi kuralları biliyor: Kızlar, erkeklerle gezmez ve onları öpmeyi akıllarının ucundan bile geçirmezler. Burası böyle bir dünya. Ama **Zenn**, **Vi**'de kuralları yakıp yıkma arzusu uyandırıyor. Birlik'in adamları **Düşünürler** de **Vi**'nin gelecekteki eşi olarak **Zenn**'i seçtiğine göre... bir öpücükten ne çıkar ki? **Düşünürler**, toplumun geri kalanının beynini yıkamış olabilirler. **Vi** ise kendi kararlarını kendi vermek istiyor.

Ancak **Düşünürler** akla hayale gelmeyecek derecede ikna ediciler ve **Vi**'yi kendilerinden biri yapmaya kararlılar. Bunun da ilk adımı **Zenn**'in beynini yıkamak.

Vi, **Zenn**'i onların eline bırakmak istemiyor ama isyancılara katılmakta da tereddüt ediyor. Çünkü isyancılara katılmak demek, **Jag**'le omuz omuza olmak demek. **Jag**, egoist, karizmatik ve tehlikeli. **Zenn**'de olmayan her şey. **Jag** pek güvenilir değil ama ona karşı koymak da çok zor.

Bu bir oyun. Ya kontrol edeceksin ya da kontrol edileceksin. **Vi**'nin bu oyunu oynamaktan başka çaresi yok.

Only

www.dexkitap.com

18.00 TL

